MARY JAMES

Regrete chinuitoare

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FLORINA DRAGOMIR

ALCRIS

Capitolul 1

Laurel oftă când o zări pe Sally, colega mai tânără, rezemată de ușa biroului, întrebând evident emoționată:

– N-a ajuns încă?

Fără a-și ridica privirea de la mașina de scris, Laurel răspunse, cătinând din cap în semn că nu:

– Sally, atunci când o să vină, n-o să fiu eu prima care o să afle, ci Francis. Iar domnul Marshall n-o să fie foarte încântat dacă o să te găsească din nou la mine în birou. Știi foarte bine că se grăbește să obțină acele fotocopii.

– Sincer, n-ai nici măcar o fărâmă de romantism în tine, se plânse Sally ignorând avertismentul lui Laurel. Trebuie să primim vizita celui mai celebru scriitor contemporan de pe continent și tu nu faci nimic altceva decât să te plângi de fotocopiile bătrânului Marsh. Nu ești câtuși de puțin încântată? L-am văzut aseară într-o emisiune la televizor. Este superb, nu-i așa?

– Din punctul meu de vedere, domnul Graves este un simplu

potențial client, replică Laurel. N-am citit nicio carte de-a sa și nici nu l-am văzut niciodată.

– Înseamnă că ai ratat două lucruri esențiale pentru omenire, spuse Sally, adăugând cu entuziasm: nu crezi că bărbații bruneți sunt mult mai atrăgători?

Sally se opri brusc când Laurel își ridică în cele din urmă privirea.

Deși lucrase pentru Marshall and Marshall, Chartered Accountants, la fel de mult cum o făcuse și ea, în ciuda tuturor întrebărilor, Sally știa la fel de puține astăzi despre această fată ciudată, ca și în prima zi când Laurel preluase postul de secretară la firmă.

Laurel ar fi putut fi atrăgătoare, dacă și-ar fi acordat mai multă atenție, decise Sally. Singura rază de soare ce străbătea biroul descoperea nuanțe de roșu în părul ei strâns coc la spate.

Nu avea mai mult de douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani, dar judecând după modul în care era îmbrăcată– costume demodate din stofă, bluze serioase și pantofi care n-aveau nicio notă de delicatețe– oricine i-ar fi dat în jur de treizeci de ani.

Laurel nu se farda, iar Sally o invidia uneori pentru finețea pielii ei. Nu vorbea niciodată despre familia ei sau despre orice n-avea legătură cu munca de la birou. Oare avea un iubit? se întrebă Sally, dar amintindu-și conversațiile care uneori deviau către băieți sau sex, se îndoia de acest lucru. Sally avea impresia că dintr-un motiv anume Laurel avea o problemă cu cei de sexul opus, dar nimic din comportamentul ei nu dădea de înțeles care ar fi fost adevăratul motiv.

Cu toate astea, Sally o plăcea pe Laurel. Era secretara cu cea mai mare vechime din firma de contabilitate și de departe cea mai abordabilă. Deși încerca să atingă perfecțiunea în munca sa, întotdeauna avea timp s-o ajute, atunci când i se strica xerox-ul, când venea poșta sau pur și simplu la prepararea ceaiului. Laurel era foarte diferită de Frances, de la recepție, care în mod normal ar fi trebuit să-i dea o mână de ajutor lui Sally. Dar numai Frances urma să aibă cel mai mare noroc din lume, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese Laurel. Frances va fi prima care-l va vedea pe Jonathan Graves, când va sosi la întâlnirea cu domnul Marshall.

– Ești sigură că nu ești nici măcar un pic curioasă? o întrebă Sally din nou pe Laurel.

Laurel zâmbi ușor. Biata Sally, îi venea greu să creadă că Laurel nu-i împărtășește deloc interesul pentru noul lor client.

Răceala îi acoperi zâmbetul. Niciun bărbat nu-i stârnise interesul. În preajma lor Laurel era distantă, iar în cazul în care unul dintre ei părea interesat de ea, adopta o atitudine de teamă și respingere. Era ca un reflex înrădăcinat atât de adânc, încât uneori nici nu mai era conștientă de gesturile proprii.

Existase ceva în trecut, dar trăise atâta timp ascunsă într-o cușcă, încât devenise inconștientă de comportamentul său. Pentru Laurel, sexul masculin devenise o clasă necunoscută, nepământeană. La mănăstirea unde fusese trimisă după...după ce se trezise singură pe lume... Inițial a fost trimisă la o casă de refacere, dar coșmarurile ei, refuzul de a se împrieteni cu tineri de vârsta ei, i-au determinat s-o trimită la mănăstire.

Acolo a fost oarecum fericită, și chiar se gândi să se călugărească

la un moment dat, dar maica stareță o convinsese să se răzgândească, spunându-i că nu avea destulă experiență de viață pentru a lua o asemenea decizie și nici vocație pentru așa ceva.

Bineînțeles că Laurel știa că nu acestea sunt adevăratele motive pentru care a fost trimisă de acolo. Maica Stareță încerca să fie drăguță, prefăcându-se că Laurel nu era respinsă. Dar Laurel știa că nu este așa și știa și de ce...

Degetele sale se mișcau cu repeziciune la mașina de scris, iar ochii săi căprui întunecați păreau să-și amintească oroarea și durerea. Întregul trup începu să-i tremure, luptându-se împotriva bolnăvicioasei trădări ce urla în interiorul ei, împotriva amintirilor pe care jurase că nu le va uita niciodată.

– Laurel, te simți bine?

Vocea îngrijorată a lui Sally îi întrerupse șirul gândurilor, alungând amenințarea trecutului.

– Sunt bine, minți ea sub privirea lui Sally. Ce spui de o ceașcă de ceai?

Speriată de ce văzuse în ochii de obicei calmi și blânzi ai colegei sale, Sally acceptă bucuroasă propunerea. Pentru o clipă i se păru că privește o străină, o altă Laurel care părea chinuită de ceva prea puternic pentru ea ca să poată înțelege.

Și-au băut ceaiul în liniștea obișnuită, fără prea multe confidențe, și fără să-și dea seama trecuse de ora trei, iar Sally se gândi că ratase întâlnirea cu Jonathan Graves, lucru confirmat de soneria telefonului de pe biroul lui Laurel.

– Domnul Marshall vrea să merg să iau notițe, îi spuse lui Sally în timp ce își luă agenda și câteva pixuri. Cred că o să dureze ceva,

așa că o să iau tava cu ceai cu mine. Nu te superi dacă o să-ți faci altul, nu-i așa?

Marshall and Marshall era genul de firmă demodată, care încă mai aborda stilul curtenitor și liniștit în tratarea clienților, majoritatea fiind persoane în vârstă. Pe Laurel n-o deranja asta, dar Sally nu făcea un secret din faptul că și-ar fi dorit să lucreze într-o firmă modernă.

Laurel se privi în oglindă înainte să plece, examinându-și cu atenție cocul. Dar niciun fir nu ieșise din împletitura strânsă. Era o ființă aproape înfricoșător de slabă, iar pielea de natură celtică era o moștenire de la tatăl pe care nu-l cunoscuse. Mama sa îi spusese că fusese scoțian, un hoinar înnăscut și că a murit în urma unei revolte din Hong Kong. Mama sa nu părea s-o fi mințit, iar Laurel bănuia că mariajul lor nu fusese tocmai fericit. Ceea ce își amintea era faptul că au fost doar ea împreună cu mama și bunicii săi, locuind cu toții în vechea casă din Hamstead. Fusese fericită în acele zile, fericită și protejată. Avea și un câine, un spaniel alb iar școala a făcut-o la ea în orășel.

Dar apoi a murit mai întâi bunica, apoi bunicul, rămânând doar ea și mama ei în imensa casă veche. Situația financiară le determinase să primească chiriași în gazdă...

Tava cu cănile de ceai începu să îi tremure, dar Laurel încercă din răsputeri să se adune. Ce se întâmpla oare cu ea? Nu exista cale de întoarcere și ea știa asta. Avea o mulțime de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare; micul ei apartament din blocul liniștit, locuit în majoritate de bătrâni, mașina cu care călătorea prin țară când avea puțin timp liber...

Dar acum era complet singură. Mama sa avusese întotdeauna probleme cu inima și după.... după proces, n-a mai putut îndura rușinea a ceea ce se întâmplase, stingându-se din viață, Laurel rămânând cu vina ce avea s-o urmărească toată viața. Nu de puține ori și-a dorit să fi murit ea nu mama ei, dar ar fi fost prea ușor. Soarta îi pregătise o altă pedeapsă...

Bătu la ușa biroului, apoi o deschise ușor. Domnul Marshall avea cel mai spațios birou, fiind asociatul principal al firmei.

– Oh, Laurel, ne-ai adus și ceai! Excelent!

Domnul Marshall îi zâmbi ușor, Laurel fiind cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată– liniștită, responsabilă și neașteptat de eficientă. Cu toate că avusese câteva îndoieli când i se propusese ca secretară, în mai puțin de o lună își dăduse seama de excelenta achiziție.

Laurel turnă ceaiul în cești, evitând privirea bărbatului care se afla în biroul șefului său, al cărui profil refuză să-l vadă, dar care îi studia apreciativ picioarele. Îi stârni indignarea și mai mult când presupusul client se aplecă spre podea pentru a lua câteva hârtii din servietă, dar Laurel știa că ea este obiectul atenției lui, simțind cum furia ei crește. Vocea ei deveni și mai rece când îl întrebă dacă preferă lapte sau lămâie în ceai.

El își ridică imediat capul întorcându-se spre ea, iar Laurel simți cum sângele îi năvălește în obraji, cum un sunet ciudat îi țiuie în urechi. Nu era posibil...dar se întâmpla... fiecare detaliu al acelei fețe îi era întipărit în minte. Nici într-un caz nu s-ar fi putut înșela sau să fi uitat.

Ca de departe îl auzi pe domnul Marshall rostindu-i numele și

găsi puterea să ofere ceașca și farfurioara acelui om, Jonathan Graves, dar pe care ea îl cunoștea ca fiind Oliver Savage. O recunoscuse și el... Citi asta în ochii lui, înainte de a-și putea ascunde șocul... Laurel se simțea oarecum bucuroasă că și el fusese șocat. Probabil s-ar fi așteptat ca ea să dispară pentru totdeauna din mintea lui după ce-i distrusese viața, lăsându-i impresia că moartea ar fi fost o eliberare îndurătoare în cazul ei.

– Ia loc, Laurel, îi spuse domnul Marshall, în timp ce ea îi întinse ceașca. Domnul Graves sau domnul Savage, depinde de fiecare cum preferă să-l numească, a vrut să iei câteva notițe din conversația noastră. După cum știi, domnul Savage este scriitor, îi explică domnul Marshall. A fost plecat o perioadă în străinătate, lucrând sub numele de Jonathan Graves. Dar acum intenționează să se stabilească aici și dorește sfaturi în ceea ce privește taxele și impozitele.

Jonathan Graves și Oliver Savage, unul și același om. Oare ce fel de cărți scria? Buzele lui Laurel se strâmbară într-un mod ciudat. Ar putea ghici... Probabil urmărește aceeași linie de senzațional pe care o adopta ca jurnalist. În general bărbaților le place să scrie lucruri interzise, cu condiția să poată manipula mentalitățile oamenilor cu minciunile lor.

Doar voința și puterea care o ajutaseră să supraviețuiască în ultimii șase ani au impulsionat-o să se așeze și să noteze câteva lucruri din discuție. Cu toate că încercă să ascundă ceea ce simțea cu adevărat, era conștientă de fiecare nuanță a vocii lui, de fiecare inflexiune.

Senzația bolnăvicioasă pe care o avusese când îl văzuse pe

neașteptate începu să dispară, lăsând în locul ei o teamă chinuitoare. Ce s-ar întâmpla oare dacă ar încerca să-i vorbească, să... Dar nu, n-ar suporta asta. Pe tot parcursul conversației, pixul lui Laurel părea mereu ocupat să noteze, gândurile copleșind-o, năucind-o. Își așezase scaunul astfel încât să nu fie nevoită să-l privească. Într-un moment de respiro, își ridică încet capul, descoperind șocată că și el îi căuta privirea, ca și cum ar fi vrut să pătrundă în mintea ei. Întotdeauna îi inspirase frică, dar acum frica ei era mai mare, simțind cum o sufocă, cum îi pătrunde în fiecare fibră, făcându-i fața palidă și privirea tensionată.

Simți o ușurare când domnul Marshall începu iar să vorbească, putând din nou să se ocupe de notițe, încercând să alunge din minte imaginea lui. O imagine sexy, așa cum Sally o numise cel puțin o dată, în încercarea s-o convingă să-l privească măcar o dată. Poate dacă ar fi fost măcar puțin curioasă, s-ar fi putut pregăti câtuși de puțin pentru această întâlnire, ar fi reușit poate s-o evite.

Oliver Savage își mută genunchiul în câmpul ei vizual, iar Laurel simți cum stomacul i se strânge și scăpă pixul pe podea.

Se aplecară în același timp după el, și pentru că brațul său era mai lung, ajunse primul, atingând mâna lui Laurel pentru o fracțiune de secundă. Dar ea se îndepărtă imediat, el putând citi cu ochii săi verzi, pătrunzători, groaza din ochii ei întunecați, înainte să i-l înapoieze.

Nu se schimbase, gândi Laurel scârbită, dacă nu devenise probabil mai puternic și mai dominant. Ea îi simțise puterea încă de la început. O simțise și se temea de ea, chiar înainte ca nervii ei să fie zdruncinați atât de rău, înainte ca el s-o fi prins în acel coșmar al

întrebărilor la care o supusese. Întrebări care în cele din urmă au distrus-o și i-au omorât mama, în timp ce el ...

Cu un efort imens, încercă să se detașeze de gândurile din trecut, revenind în prezent. Și până la urmă de ce să se fi schimbat? Șase ani în viața unui bărbat de douăzeci și șapte de ani, nu înseamnă la fel cu șase ani din viața unei tinere de douăzeci și unu, ani în care ea se dezvoltă și înflorește, o experiență unică. Dar Laurel nu simțise niciodată trecerea acestor ani. Acea perioadă pentru ea fusese nimicită și îngropată. La cincisprezece ani, se transformase dintr-un copil într-o femeie, o povară prea grea pentru ea.

Laurel nota mecanic cuvintele domnului Marshall. Sally se plângea întotdeauna că era plictisitor și monoton să lucrezi aici, dar Laurel avea o altă părere. Pentru ea reprezenta securitate și siguranță, așa cum îmbrăcămintea ei demodată denota acest lucru. Odată, la fel ca lui Sally, îi plăcuseră hainele drăguțe și chiar machiajul. Dar toată feminitatea ei înghețase și nimic nu va reuși să rupă această barieră.

Se bucură nespus când domnul Marshall îi spuse că putea să plece. În privirea lui Oliver Savage fusese ceva ciudat atunci când îl recunoscuse, o privire cercetătoare, întrebătoare, ce-i dădu impresia că lucrurile nu vor rămâne așa. Poate că acum nu mai era reporter, dar era evident faptul că nu-și pierduse instinctul de a vâna oameni, de a-i întreba și a-i încolți până când obținea ceea ce urmărea, la fel cum făcuse cu ea... Dar nu va mai avea niciodată posibilitatea de a o intervieva din nou. O distrusese o dată și femeia care se născuse din cenușa-i proprie era impenetrabilă.

– Dumnezeule, nu arăți prea bine, te simți rău? o întrebă Sally când Laurel ajunse în sfârșit în birou.

Laurel dădu din cap în semn că nu, dar Sally continuă:

– Bine, acum, povestește-mi despre el. Este la fel de sexy în realitate, cum pare în poze?

– Nu l-am privit.

Sally se strâmbă, surprinsă foarte puțin de minciună. Și chiar mințea, pentru că-l privise, căutând pe fața acelui bărbat o urmă de regret sau de compasiune, dar nu găsise nimic. Doar aroganță masculină.

– Bănuiesc că vor mai rămâne ceva timp în birou, doar știi cum e bătrânul Marshall. Ai avut multe de făcut?

– Doar câteva notițe. Nu cred că o să mai dureze prea mult. În seara asta o să plec mai devreme, o anunță Laurel, ascunzându-și privirea astfel încât Sally nu ghici cât de spontană fusese această hotărâre. O să las notițele pe birou, pentru că mă grăbesc.

– Bine, am înțeles mesajul, spuse Sally întorcându-se la biroul ei. Oricum, trebuie să verific poșta.

Imediat ce Sally plecă, Laurel se concentră asupra mașinii de scris, bucurându-se în liniște de intimitatea biroului său. Lucră cam o oră, respirând ușurată la gândul că întâlnirea din biroul șefului ei nu se terminase încă. Instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai urgent de birou, înainte ca Oliver Savage s-o poată găsi acolo. Savage – sălbatic – îi era numele și sălbatic îi era și caracterul, gândi Laurel. Comportamentul său brutal o distrusese o dată, dar nu-i va mai permite să facă acest lucru a doua oară.

Termină ultima frază de scris la mașină, când Sally dădu buzna

înăuntru, cu părul ei cârlionțat și o pată de cerneală pe unul din obraji.

– Slavă Domnului că n-ai plecat, exclamă ea. Laurel, iar am probleme cu xerox-ul. Nemernicul iarăși nu merge și John Lever vrea o duzină de copii a unor documente înainte să plec. Vrea să le trimit cu poșta din seara asta...

– Vin imediat să arunc o privire.

Laurel ajunse la jumătatea holului când își aminti că uitase geanta în birou, așa că vru să se întoarcă.

Dar Sally, impacientată, o prinse de mână:

– Vino mai repede, face pe nebunul cu mine, știi cum e...

Lui Laurel i-a luat mai mult timp decât anticipase să găsească problema -o bucată de hârtie prinsă înăuntru. La insistențele lui Sally, rămase acolo până când termină de făcut duzina de copii.

Ajunsă lângă ușa biroului său, lui Laurel i se păru ciudat să audă voci înăuntru, dar când se hotărî să se retragă, domnul Marshall deschise ușa și o zări.

– Laurel, tocmai îi spuneam lui Oliver că nu-ți stă în fire să pleci așa de devreme. Ai terminat notițele?

Laurel intră în birou, luă notele și le înmână șefului, încercând pe cât posibil să evite figura bărbatului înalt din apropiere. Căutându-și geanta, ceru permisiunea să plece.

Domnul Marshall părea de-a dreptul surprins de atitudinea secretarei lui perfecte. Telefonul sună și înainte ca el să poată răspunde, Laurel ridică receptorul. Era doamna Marshall, iar șeful ei își ceru scuze față Oliver Savage, urmând să continue conversația telefonică la el în birou.

Laurel își luă imediat geanta, grăbindu-se către ușă, dar în mod inexplicabil Oliver Savage ajunse acolo înaintea ei, blocându-i calea.

– Laurel...tu ești, nu-i așa?

Ochii lui o țintuiau, incapabilă să infirme răspundă.

– Vreau să vorbesc cu tine, continuă el. Te conduc acasă.

– Nu!

Cuvântul țâșni de pe buzele ei, ochii mărindu-i-se pe fața palidă.

Însă ochii lui verzi se îngustară, analizând-o din cap până în picioare, nelăsând nimic să-i scape. Ca și cum cineva ar fi evadat din coșmarurile ei, Laurel îi văzu mâna îndreptându-se către ea, atingându-i fața. Ea se retrase imediat, fără să înțeleagă gestul lui.

– Ai o pată pe față...cerneală...

– Este de la copiator, eu...

Trebuie să plec de aici, țipa sălbatic ceva în ea, dar își controlă impulsul de a fugi. Își învățase deja lecția și anume că panica și țipetele nu duc la nimic.

– Laurel? Modul cald și tandru cum îi rosti numele îi făcu rău. La fel făcuse și înainte...înainte...

– Trebuie să-ți vorbesc...

– Nu!

Cuvântul sună asemenea unui țipăt de durere al unui animal.

Dar apăru domnul Marshall, moment în care Laurel ieși afară, auzind îngrozită:

– Ne scuzați domnule Marshall, dar ne grăbim, i-am promis secretarei dumneavoastră să-i dau o mână de ajutor. Se pare că are o întâlnire foarte importantă în seara asta.

Domnul Marshall aprobă uimit, ca și cum nu și-ar fi imaginat că

ea ar fi putut avea o altă viață în afara firmei. Îl auzi pe Oliver Savage murmurând ceva despre păstrarea legăturii, apoi îi simți strânsoarea brațului și văzu uimirea de pe fețele fetelor de la recepție în timp ce ieșeau afară în după-amiaza de toamnă târzie.

Ajunsă afară, Laurel încercă să se elibereze, furia colorându-i obrajii palizi.

– Ce încerci să faci? îl întrebă ea furioasă. N-am nicio intenție să te urmez sau să-ți vorbesc.

– Ei bine, cel puțin ai evoluat de la privirea rece și amenințătoare pe care mi-ai aruncat-o în birou. Este o eliberare să știu că nu ești complet inumană, Laurel.

– Serios? Cotul ei era prins de mâna lui liberă, iar atingerea lui o șocă profund. Niciun bărbat n-o mai atinse de când... de când...

– Nu mă atinge! rosti printre dinți.

– Nu-ți place să fii atinsă, nu-i așa, Laurel? întrebă el accentuând cuvintele și citindu-i răspunsul pe fața speriată. Doamne! De cinci ani de zile te caut, știai? Expresia ei înlemnită părea să îl țină departe și pentru moment se simți triumfătoare pentru că el nu-și găsea cuvintele. El, care fusese întotdeauna atât de inteligent și știa să folosească atât de bine fiecare cuvânt, cuvinte cu care a distrus-o.

– Laurel, trebuie să vorbim...

– Nu vreau să vorbesc cu tine!

Cineva dădu peste ei din întâmplare și el îi dădu drumul. Doar atât a fost de-ajuns ca Laurel să poată fugi, amestecându-se în mulțime, așteptându-se în orice moment s-o ajungă din urmă.

Zări un taxi liber și se urcă fără să ezite În sfârșit, simți distanța dintre ea și Oliver Savage.

Capitolul 2

Laurel nu se simțea în stare să mănânce, nu putea să bea nici măcar o cană cu ceai, ci doar mergea neliniștită prin apartamentul ei micuț, până când va lua o hotărâre. Ca o somnambulă, merse în dormitor și scoase din șifonier o cutie de carton. O primise la moartea mamei ei. În acea perioadă era la mănăstire, și sora Theres vrusese să ardă cutia, dar cu ajutorul unui asistent reușise s-o păstreze. Privise totul iar și iar în primele luni, citind și recitind până la epuizare.

Acum, avea să le privească din nou.

Mâinile îi tremurau, dar ridică mai întâi albumul, apoi articolele tăiate din ziare. Galbene și șterse acum, erau așezate în ordinea apariției lor. Inspirând adânc, Laurel citi primul articol.

“Tânără fată își acuză tatăl vitreg de viol” era titlul cutremurător. Alături era o fotografie ștearsă cu ea la cincisprezece ani, cu părul desfăcut și nepieptănat lăsat pe spate. Rachel Hartford, asistenta socială care se ocupa de cazul ei, o ținea de mână. Biata Rachel,

fusese atât de dezamăgită de rezultat, încât a demisionat.

Sub prima tăietură erau altele, cu povești inventate în urma spicuirilor reporterilor de la vecini. Apoi urma cazul de la tribunal. Laurel începu să tremure mai tare amintindu-și toată povestea, cu articolele împrăștiate pe podea.

Fusese cea mai neîndurătoare experiență din viața ei. Rachel a fost deranjată când a auzit prima dată cine urma să fie avocatul apărării. El avea o reputație formidabilă și era destul de scump. Niciunul dintre ei nu-și imaginase de unde găsise tatăl ei vitreg bani pentru a-și permite un avocat atât de costisitor. Astfel ajunse Laurel sfâșiată în bucăți din iscusința avocatului în mâinile lui Oliver Savage, care o intervievă foarte abil. Atât de abil încât nu și-a dat seama că este reporter decât după ce apăruse articolul. Iar el nu scria pentru presa de scandal; articolele lui aveau greutate și ceea ce scrisese despre ea nu putea nici acum îndura.

Pentru binele ei, serviciile sociale au trimis-o la o casă de copii după apariția acelui articol; mama sa era deja grav bolnavă, astfel încât nu mai putea avea grijă de ea.

Acum, privea bucățile decupate din ziare, iar trecutul își făcea din nou loc în sufletul ei asemenea unei umbre întunecate.

– Nu te închide în tine, îi spusese psihanalistul care o văzuse la casa de copii. Încearcă să vorbești despre asta, încearcă să-ți scoți toate astea din minte.

Dar pentru că întotdeauna fusese o fire foarte sensibilă și din cauza repulsiei și urii adunate din cele întâmplate, s-a închis în sine, devenind rece și suspicioasă.

Dacă ar fi știut măcar cine este Jonathan Graves, dar acum era

prea târziu pentru a împiedica amintirile s-o chinuie, punând stăpânire pe mintea ei, forțând-o să-și amintească...

Avea doar treisprezece ani când bunicii au murit, chiar în pragul adolescenței. Pentru a acoperi neajunsurile familiei, mama ei s-a hotărât să primească chiriași în gazdă. Prima lor locatară a fost o profesoară. Laurel o plăcea. Preda la o școală de prestigiu și lui Laurel îi plăcea să asculte tot ce-i povestea de acolo. Dar în cele din urmă doamna Sayer își găsise un alt post, astfel încât plecase, înlocuită de un bărbat pe care-l găsi într-o zi în bucătărie, la o ceașcă de ceai cu mama sa.

Nu-l plăcuse din prima clipă, dar fusese nevoită în cele din urmă să-l accepte. Era un fel de vânzător, având ore ciudate de lucru. Simți cum dorea să se impună și o irita felul în care o privea pe mama ei, sau privirea lui ațintită asupra trupului ei de copil. Sensibilă, întotdeauna sistemul ei de apărare intervenea la contactul cu acel om. Încercă de multe ori să-i vorbească mamei sale despre ce simțea, dar în ultimul timp se distanțaseră mult, iar mama ei părea să-l placă pe Bill Trenchard. Îi surprindea din ce în ce mai apropiați în zilele când venea mai devreme de la școală, citind vinovăție în ochii mamei și satisfacție în ai bărbatului.

Abia afla despre sex de la prietenele ei mai mari, dar n-avea nicio prietenă adevărată căreia i-ar fi putut dezvălui ce simțea. I se făcea greață de fiecare dată când el îi săruta mama.

Se rugase de foarte multe ori ca Bill Trenchard să plece, dar ca și cum ar fi fost pedepsită pentru asta, mama sa o anunță că se vor căsători.

– Bill nu va fi niciodată tatăl meu, țipă Laurel în momentul în

care intră el furios pe ușă. Pentru un moment, avu impresia că o va lovi, atât de furios părea, sperând în continuare că mama ei se va răzgândi. Oare cum se putea căsători cu un asemenea om, cu un bărbat atât de respingător?

Se căsătoriră luna următoare, într-o ceremonie simplă. Bill îi alesese rochia lui Laurel, una foarte scurtă, mult mai scurtă decât purta fustele de obicei. Deși avea doar paisprezece ani, avea picioare frumoase și feminine, arătând uimitor de provocatoare în acea rochie, iar ea era conștientă de acest lucru.

După nuntă, nu plecară în luna de miere, dar aranjară ca Laurel să doarmă o noapte la vecini.

Când se întoarse acasă, Bill era singur în bucătărie. Se apropie de ea, simțindu-i din ce în ce mai aproape respirația neplăcută.

– Ei bine, acum că ești fiica mea cea mică, ce spui dacă îi dai un sărut tatălui tău? Nu e nevoie să fii geloasă, poți primi și tu ce primește mama ta!

Laurel împietri, neavând puterea de a striga după ajutor. Nu suporta modul în care Bill o atingea, în care o privea, dar auzind vocea mamei sale, el o eliberă. În acea noapte, nu putuse să doarmă. Simțea nevoia să vorbească cu cineva, cineva în care să poată avea încredere.

Situații similare se mai întâmplară, doar atingeri, cel puțin nu mai încercă s-o sărute. Laurel se gândea că dacă îi va spune tată, toate aceste lucruri neplăcute vor înceta, dar n-a fost așa. Apoi el își pierdu slujba, la doar șase luni de căsătorie cu mama sa, iar serile în care venea beat acasă erau din ce în ce mai dese. Datoriile o făceau să pară pe mama ei mult mai în vârstă, agravându-i în același timp și

boala.

Laurel încercă pe cât posibil să-l evite pe Bill Trenchard, cumpărându-și chiar o încuietoare pentru ușa de la cameră.

Împlini cincisprezece ani, ani la care orice fetiță ar fi visat la o viață normală, dar acasă o așteptau doar crizele violente al lui Bill și mama care de cele mai multe ori stătea în pat. Cu toate astea, nu-i permitea lui Laurel să spună nimic rău despre cel care le făcea viața un calvar.

Profesoara de la școală îi descoperise câteva răni pe corp, dar ea minți, spunând că erau de la o căzătură oarecare, deși cei de la școală bănuiau că ceva nu era în regulă la ea acasă. Laurel n-ar fi fost primul copil victimă al violenței în familie.

Într-una din zile, nu-l găsi pe Bill acasă. Mama îi spusese că este plecat, așa că profită de ocazie să facă un duș. Avea o oarecare reținere, deoarece ușa de la baie nu se încuia niciodată. Când aproape să-și termine baia Bill intră pe ușă. Ochii lui o măsurau lacom din cap până în picioare. Laurel vedea clar că băuse, așa că încercă să caute un prosop, dar în clipa următoare el trase prosopul de pe ea. Și astăzi își aducea perfect aminte toate acele cuvinte:

– Doar nu te rușinezi de bătrânul tău tată, nu-i așa, Laurel? Știi care e problema ta, fetițo? Ești la fel de frigidă ca maică-ta...

– Tu nu ești tatăl meu!

Laurel rostise primele cuvinte care-i veniseră în minte, făcându-i-se scârbă de modul cum îi privea trupul gol. Era mai cumplit decât în cele mai urâte coșmaruri pe care le avusese...

– Crezi că ești prea bună pentru mine, nu-i așa? continuă el. La fel ca maică-ta! În curând ne vom convinge și de asta. Nu vei mai fi

la fel de mândră după ce voi oferi plăcere corpului ăsta al tău…

– Nu te apropia de mine!

Dar el o luase deja în brațe și o scoase de sub duș cu toată încercarea ei sălbatică de a se elibera.

– Sunt tatăl tău, fetițo, spuse el furios. Și o să faci așa cum spun eu. În zilele noastre, tații își bat copiii care nu-i ascultă. Doar nu vrei asta, Laurel?

O ținea strâns cu o mână, iar cu cealaltă își scoase cureaua. Laurel era sigură că o va bate, la fel de sigură cum era și de faptul că-i dorea corpul. Gândurile ei se învârteau într-un cerc groaznic, în timp ce trupul se lupta cu acel bărbat josnic. Țipă cu disperare când mâinile îi atinseră sânii, în timp ce el murmura cuvinte murdare, atingându-și gura aspră de trupul ei. Laurel continuă să țipe, chiar și atunci când în furia lui o trânti ca pe o păpușă de cârpe pe podeaua udă. Avea de gând s-o violeze, iar ea nu putea să facă nimic să împiedice acest lucru. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, dar continuă să țipe, deși greutatea corpului lui simțea că o sufocă.

Însă imediat zări în ușă privirea îngrozită a mamei sale. Bill se ridică în picioare, dar pe ea o țintuia pe podea frica și rușinea. Dar ceea ce o durea cel mai mult era privirea mamei sale, privire care-i spunea că orice s-ar fi întâmplat acolo era doar vina ei.

– Ea m-a provocat, Elaine, îl auzi pe Bill murmurând defensiv. N-am vrut să afli…dar întotdeauna mă hărțuia, era geloasă, îmi apărea în cale provocatoare. Știi cum sunt adolescentele… înnebunite după sex… Nu m-am putut abține, când m-a implorat…

Laurel vroia să țipe și acum, să-i spună adevărul mamei sale, dar nu se mai simțea în stare să-și implore mama s-o creadă.

Nu dormi nici în acea noapte, tresărind la fiecare mișcare de pe hol, cu toate că ușa îi era încuiată. Plecă devreme la școală a doua zi, evitând să întâlnească pe cineva. Ultimele ore avea educația fizică, iar în vizită venise un inspector scolar. Vroia s-o vadă cum execută câteva exerciții la aparate, dar Laurel nu vedea în el decât un bărbat, care o privea și-i anihila ce mai rămase din încrederea în sine. Încercă să execute săritura la aparat, dar se împiedică și dacă inspectorul n-o prindea, putea să se rănească destul de grav. Dar felul în care o atinse semăna foarte mult cu modul cum o făcuse Bill, și, inconștient, începu să țipe:

– Nu mă atinge! Nu mă atinge!

Își reveni abia în biroul directoarei. Era împreună cu profesoara de sport, doamna Kellaway și o domnișoară de la departamentul de servicii sociale, Rachel.

– Laurel, începu directoarea calm, nu fi speriată. Suntem aici ca să te ajutăm, știi asta, draga mea. Doamna Kellaway mi-a spus că acum ceva timp în urmă aveai câteva răni pe corp. Și astăzi, când ai leșinat, am observat că aveai alte vânătăi la fel de serioase.

– Ceea ce încearcă domnișoara Laker să-ți spună, o întrerupse asistenta socială, este faptul că noi credem că ești abuzată sexual. Știu că nu-ți este ușor să vorbești despre asta, dar nu ești prima fată căreia i se întâmplă, și nici ultima. N-ai de ce să îți fie frică, pentru că noi te vom ajuta. Știi că este ilegal să ai relații sexuale sub șaisprezece ani? Și este o prostie să te complici cu un nimeni. Ai un iubit, Laurel?

Încercă să dea din cap, dar întreg corpul îi ardea de rușine și de vinovăție. Cum ar fi putut ei s-o înțeleagă? Cum ar fi putut ei să știe

ce simte și cât de mult își urăște corpul.

Urmă apoi examinarea de către infirmiera-șefă. I se făcu și mai rău, tremurând în continuare când fusese condusă înapoi în biroul directoarei după ce se termină examinarea.

– Infirmiera ne-a spus că ești virgină, continuă Rachel. Dar tind să cred că ceea ce ți se întâmplă este fără voia ta. Draga mea, noi încercăm să te ajutăm. Încearcă să ne povestești câte puțin...

Laurel era convinsă însă că nimeni n-o va crede, așa cum o avertizase Bill.

Ca și cum ar fi știut ce gândește, Rachel îi spuse blând:

– Știm că ai un tată vitreg, Laurel! El a fost?

Își amintea cum începuse să plângă, dar Rachel o îmbrățișă, reușind să scoată de la ea întreaga poveste.

– Acum, ascultă-mă, îi spuse Rachel după ce termină de povestit. Nu trebuie să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat. Bărbații ca el ar trebui împușcați... Pentru o perioadă, ar fi mai bine să pleci de acasă. Nu ca pedeapsă, ci ca să te protejăm.

– Dar mama...

– Nu-ți face griji, o să-i explicăm noi totul.

Laurel nu mai spuse nimic, mulțumită că povestea asta avea să se termine în curând. Dar din nefericire, fusese doar începutul.

Capitolul 3

Departamentul de Servicii Sociale a repartizat-o la o familie adoptivă, iar faptul că vacanța de vară tocmai începea o scutea de întrebările curioase ale colegilor.

Singura persoană care n-o vizitase era mama sa. Iar la insistențele lui Laurel, Rachel îi spuse că nu se simte bine.

– Încearcă să înțelegi că mama ta se simte vinovată pentru că i-a permis lui Bill să se comporte așa. Deși nu recunoaște asta, știe în adâncul inimii că nu ești vinovată. Tu știi că întotdeauna a fost o persoană slabă și a avut mereu nevoie de cineva pe care să se sprijine.

Dar atunci și ea avusese nevoie de sprijin, gândi Laurel și singura ființă umană în care se putea încrede era ea însăși.

Tot Rachel o anunță că intentase proces de hărțuire sexuală împotriva lui Bill Trenchard. Lui Laurel îi fusese frică să povestească și altcuiva ce se întâmplase, dar o plăcea pe Rachel și credea în ea, sperând că adevărul va ieși în sfârșit la iveală.

În aceleași zile povestea ei ajunse și în ziare. Nu știa cum, dar ajunsese. Cu toate că părinții săi adoptivi au încercat să le ascundă de privirea ei, avocatul care venise s-o reprezinte considera că era mai bine să citească articolele. Tatăl său vitreg își angajase unul dintre cei mai buni avocați susținând că ea fusese cea care-l provocase.

Rachel se îngrijora din ce în ce mai mult din cauza procesului. Știa că Laurel este o fată atrăgătoare și că Rowland Blandsh, avocatul lui Bill, va face tot posibilul să demonstreze că Laurel era vinovată. Avea încredere în Laurel, cu toate că aceasta se închidea din ce în ce mai mult în ea.

Sosi în sfârșit ziua procesului. Laurel își amintea foarte bine curtea tribunalului, mulțimea de reporteri, sala de judecată și privirile reci ale judecătorilor. A povestit totul juraților, izbucnind în plâns de mai multe ori, doar Rachel fiind cea care o susținuse moral din spate. A doua zi a procesului, avocatul tatălui său, la cererea judecătorului, îi spuse să-și schimbe hainele largi cu cele ale unei adolescente obișnuite. Astfel, fusese îmbrăcată într-o fustă destul de scurtă și cu un tricou ce-i scotea în evidență sânii. Aruncându-și privirea în oglindă nici ea nu se putu recunoaște.

– Priviți-o, domnule judecător, începu avocatul lui Bill. Cu puțin machiaj și aer adolescentin, orice bărbat poate fi învinovățit că și-ar pierde controlul, ceea ce s-a întâmplat și clientului meu. Cu atât mai mult că nu este tatăl său adevărat are și el dorințe! Dorințe pe care orice bărbat normal le poate simți!

Continuă astfel, întrebare după întrebare, încât și Laurel ajunse să creadă că de fapt ea era singura vinovată. Verdictul curții fusese

că Bill era vinovat, dar prin provocare, iar pentru binele ei, Laurel urma a fi trimisă într-o localitate îndepărtată de orașul natal. Bill primi șase luni de închisoare... doar atât...

Despre mama sa nu mai auzise nimic, astfel că într-o zi, după ore, se hotărî să meargă acasă. O găsi singură, întinsă în pat, părând mult mai bătrână și mai obosită. Când o zări pe Laurel, fața îi păli și își întoarse privirea

– Cum ai putut să te întorci după ce ai făcut? M-ai făcut de rușine, spunând toate acele minciuni!

– Dar mamă, încercă Laurel să vorbească simțindu-și gura uscată. Tu știi doar...

– Tatăl tău vitreg are dreptate. Ești o desfrânată, Laurel. Ai sângele tatălui tău...Nicio fată decentă n-ar fi visat să facă așa ceva. De acum înainte, nu mai ești fiica mea!

Laurel văzu pe pat toate decupajele din ziare și simți cum lumea toată se prăbușește. Nu mai avea nimic de făcut decât să fugă .... Alergă până în stradă, oprindu-se printre mașini. Atunci, simți cum niște brațe puternice o trăgeau înapoi de la moarte. Furioasă, încercă să se elibereze, lovind cu pumnii, iar în cele din urmă, pe trotuar, el îi dădu drumul.

– Puteai să mori!

Asta și vroiam! Cuvintele îi tremurau pe vârful limbii, dar rămăseseră acolo.

– Ce s-a întâmplat? continuă el.

Bărbatul privi de la ea spre casă, încruntându-se. Era înalt. Mult mai înalt ca Bill, brunet, cu părul ciufulit din cauza vântului. Brusc, Laurel își aminti corpul lui Bill, mâinile lui. Laurel se clătină dar el

o prinse.

– Te rog...mumură ea îndepărtându-se. Ochii lui verzi, întunecați, păreau s-o studieze atent.

– Locuiești în zonă? întrebă el în timp ce o eliberă, iar ea se rezemă de mașina sport puternică, care abia acum își dădea seama că-i aparținea.

– Nu! răspunse repede, fără să se gândească. Doar am vizitat pe cineva. Acum plec... acasă.

– Pot să te conduc?

Ciudat era faptul că acest bărbat nu reprezenta o amenințare. Dădu din cap în semn că nu, căutând în buzunar biletul de autobuz, dar își aminti că-l lăsase în haina din casă. Dar nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume, după ce...

– Ești sigură că nu vrei să te conduc acasă? Aș putea să ridic capota de la mașină și să simți briza în păr.

– Eu...

Ar fi trebuit să-i spună oare că-și pierduse biletul? Dar dacă ar întreba-o de ce n-a împrumutat unul de la cei pe care-i vizitase? Până acasă erau câțiva kilometri buni și plecase fără să spună.

-Bine, continuă ea, dacă nu te deranjez...

– Din contră, răspunse el.

Așa cum îi spusese el, briza era plăcută. Conducea bine, dar nu se aștepta să oprească într-o porțiune pustie a drumului. Se panică imediat ce el se întoarse către ea. Părea să se fi schimbat într-un fel. Deși la început îl considerase drăguț, acum fața i se împietrise

– Tu ești Laurel James, nu-i așa? o întrebă el.

– Da, răspunse Laurel fără măcar să se gândească să mintă. Tu

cine ești?

– Oliver Savage, răspunse el, dar numele nu-i spunea nimic.

– De unde ți-ai dat seama cine sunt?

– Te-am recunoscut din poze. Ai fost să-ți vezi mama, nu-i așa?

– Da, mărturisi Laurel în timp ce simți cum ochii i se umplu cu lacrimi, rostogolindu-se neajutorate pe obraji. Mă urăște, continuă ea, cu durere și disperare. Mi-a spus că e vina mea că...

– Și n-a fost?

Oliver Savage întinse brațul către scaunul ei, dar ea nu simți nimic amenințător în gestul lui.

– Nu știu, spuse ea exprimându-și durerea în cuvinte. Ea spune că eu l-am încurajat, dar n-am făcut asta. Niciodată!

– Nici măcar puțin? Ești o fată foarte atrăgătoare...și foarte sexy, spuse el zâmbind. Sau mai bine zis ai fi fără hainele largi. Trebuie să-ți fi dat seama că el te dorea, nu?

Laurel încuviință din cap. Simțea o anumită eliberare când vorbea cu acest străin și pentru prima dată putea să vorbească cu ușurință, povestindu-i totul. O întrerupse o dată sau de două ori, punându-i întrebări, dar omul acesta îi inspira încrederea. Când termină de povestit, Laurel plângea, dar el o luă ușor în brațe. Pentru prima dată, contactul cu o ființă umană i se părea confortabil. Furtuna emoțională o obosise, o copleșise.

– E mai bine acum? întrebă el. Ești o persoană destul de puternică, știai asta? Apoi se întoarse către volan. Ar fi bine să te duc înapoi înainte să fiu acuzat de viol.

Cuvintele lui o șocară, amintindu-și cât de puțin îl cunoștea pe acest om în care avusese încredere. Dar înainte ca el să o poată opri,

Laurel sări din mașină, alergând spre casă. Ceea ce o tulburase fusese zâmbetul lui ciudat.

Acasă o aștepta Rachel, care îi spuse că va fi transferată la o altă casă ...de copii, unde credea că se va acomoda mai bine.

Laurel își amintea că fusese un weekend plin, weekend în care își dăduse seama cine era cu adevărat Oliver Savage. Reporterul Oliver Savage publică articolul în care relata că-i luase personal un interviu, articol care îi distrusese reputația, care-i distruse viața:

“Oare orice tânără inocentă acceptă o plimbare cu un necunoscut în timpul căreia îl invită practic să se culce cu ea?” Și articolul continua, dar Laurel nu putea să creadă ce citise. Îi explică lui Rachel adevărata întâmplare, cum Oliver Savage profitase de încrederea ei și transformase totul într-o minciună.

Implicarea într-un viol era ca și cum cineva ar arunca tot noroiul din lume în viața ta, se gândi Laurel în timp ce strângea de pe jos articolele decupate. Imediat după proces mama sa murise, iar Bill Trenchard fusese ucis într-un accident de mașină, la câteva luni după ce fusese eliberat.

În timp, a învățat să-și îngroape trecutul astfel încât nimeni să nu-l descopere, până astăzi, când Oliver Savage apăruse din nou în viața ei, răscolindu-i trecutul, amintirile, dorindu-și să stea de vorbă cu ea. De ce? Ca să poată scrie o continuare a articolului? Victimă a atacurilor sexuale, viața ei după șase ani? Ce vroia să mai afle, câți bărbați au mai fost în viața ei? Ei bine, de data asta va fi foarte dezamăgit. De atunci n-a mai atins-o nimeni, n-a putut să lase pe nimeni să se apropie de trupul ei pătat de atingerile tatălui ei vitreg. Iar articolul lui Oliver Savage fusese cireașa de pe tort. Luni întregi

refuzase să vorbească cu cineva, iar acum, privind în urmă, își dădu seama cât de aproape fusese de nebunie. Dar totul era trecut, iar atâta timp cât nu va avea încredere în nimeni, va fi în siguranță.

Amintindu-și că mâine va fi sâmbătă, dormi surprinzător de bine în acea noapte, gândindu-se că va avea la dispoziție un weekend întreg să-și revină. Dimineață își urmă ritualul obișnuit, după care făcu o listă și merse la cumpărături. Cititoare înrăită, trecu pe la librăria din colț, iar vânzătoarea o recunoscu imediat

– De ce nu încercați și asta? sugeră ea întinzându-i lui Laurel o carte. Când zări numele de Jonathan Graves pe copertă, mâinile începură să-i tremure.

– Nu, nu cred că... începu ea, dar se răzgândi. Poate ar trebui măcar să încerce s-o citească. Poate așa va afla mai multe despre bărbați, despre mentalitatea lor.

Ajunsă acasă, luă masa apoi se grăbi să deschidă cartea, cu toate că în sinea ei nu vroia să recunoască acest lucru. Ceea ce trebuia însă să recunoască, era faptul că era un scriitor excelent și n-o surprinse să afle că povestea fusese inspirată din realitate. Acum înțelegea că el vroia s-o folosească drept material pentru o carte, că vroia s-o distrugă din nou. Ei bine, de data asta nu va mai reuși, pentru că n-o să-l mai lase.

Abia trecuse de zece când sună soneria de la ușă, lucru care se întâmpla foarte rar. Ușa era bine încuiată întotdeauna și fără s-o deschidă, întrebă suspicioasă cine este.

– Eu, Oliver Savage, veni răspunsul. Te rog, deschide ușa, Laurel! Vreau să vorbesc cu tine.

– Pleacă, șopti ea repede. Pleacă!

– Lasă-mă să intru, o rugă el. Am de gând să dărâm nenorocita asta de ușă dacă n-o vei deschide, Laurel!

Laurel știa că putea s-o facă. Dar cel mai mult ura modul cum îi pronunțase numele, ca și cum ar fi avut dreptul ăsta. Cunoscând curiozitatea și indiscreția vecinilor, deschise în cele din urmă ușa, înainte ca prezența lui să le atragă atenția.

Apartamentul ei era micuț, dar prezența lui acolo îl făcea să pară și mai mic. Era îmbrăcat în pantaloni negri scumpii, un pulover de cașmir asortat cu haina pe care o așeză pe canapea.

– Foarte modest și călduros, aprobă el, aruncând o privire prin cameră. Locuiești singură, nu-i așa?

– Nu, îl împart cu o mulțime de bărbați, replică ea. Bineînțeles că locuiesc singură. Crezi că ar vrea cineva să-și împartă existența cu o persoană notorie ca mine?

– Așa ca tine? se întoarse el analizând-o gânditor. Asta crezi tu despre tine? De obicei, acest cuvânt se folosește pentru criminali, pentru cei vinovați...

– Din câte îmi aduc aminte, nu așa m-ai numit? spuse ea încleștându-și pumnii. Inima îi bătea din ce în ce mai tare și corpul începu să-i tremure. Ce căuta aici? Ce vroia de fapt?

– Laurel, stai jos, vreau să vorbesc cu tine. Am obținut adresa ta de la birou și intenționam să vin mâine, dar eram prin apropiere și am văzut lumina aprinsă...

– Și n-ai rezistat tentației să profiți de ocazie. Te pricepi la asta, nu-i așa?

Pentru o clipă Laurel avu impresia că vede o urmă de durere în ochii lui, dar își mută privirea în cameră, oprindu-se asupra cărții

lui.

– Ai citit asta? Ți-a plăcut?

– Nu la fel de mult cum ți-a făcut ție plăcere să-mi distrugi viața, spuse ea răspicat, ignorându-i încruntarea. Dar n-o să te mai las să faci asta încă o dată. N-o să mă mai folosești pentru una din poveștile tale!

– Asta crezi că am de gând să fac? dădu el din cap ca și cum nu-i venea să creadă ce aude. Laurel, nu este așa! Uite, vino și stai jos.

El se apropie de ea, dar Laurel se retrase cu privirea îngrozită, ridicând în același timp o mână.

– Nu mă atinge!

– Nici n-aveam de gând, zise el tensionat, cel puțin nu așa cum ai sugerat tu. Laurel, nu te-a învățat nimeni că dacă spui asta unui bărbat este cea mai evidentă propunere pe care i-ai putea-o face?

Ea păli și murmură un răspuns negativ. Toate temerile ei ascunse ieșiseră acum la suprafață, odată cu apariția lui Oliver Savage și călătoria ei în trecut. El tocmai îi spunea, așa cum făcuseră și alții odată că l-ar fi încurajat pe tatăl său vitreg să acționeze în acel mod. Dar nu fusese adevărat! Nu era adevărat!

– Laurel...spuse el, ignorându-i respingerea și luând-o de umeri. cu fața aproape la fel de palidă ca a ei. Dumnezeule, nu... nu la asta m-am referit.

Era primul bărbat care o atingea după șase ani de zile, iar corpul ei protesta, încercând să se smulgă din brațele lui, panicându-se ca un animal prins în cursă.

– Laurel, ascultă-mă... spuse el din nou, în timp ce cu o mână îi

înconjură gâtul, lăsându-i capul pe spate, astfel încât era obligată să-l privească. Ea se luptă să-și învingă teama, teama pe care atingerea lui o trezise.

– Este în regulă. N-o să îți fac niciun rău.

Se aplecă ignorând încercările ei frenetice de a scăpa. Contactul buzelor lui cu ale ei, o transportară instantaneu în trecut. Era înapoi în baia din casa veche, cu Bill Trenchard întins peste ea, cu mirosul său repingător. Deschise gura să țipe, dar Oliver Savage îi opri țipătul cu gura lui, mâna lui alunecându-i pe umeri, iar buzele lui le părăsiră în cele din urmă pe ale ei, șoptindu-i la ureche, ca și cum ar fi pătruns în sufletul ei:

– Laurel, eu nu sunt Trenchard. N-o să-ți fac rău...

Oliver îi dădu drumul ușor și cu grijă, așezând-o lângă el pe canapea.

– Bănuiesc că acum când ai descoperit că sunt frigidă a dispărut firul poveștii tale, încercă ea să iasă din tăcerea care urmă. Fără îndoială, ar fi fost mai bine dacă m-aș fi transformat într-o nimfomană sălbatică.

– Nu cred că ești frigidă, dar văd că ai făcut o treabă excelentă, convingându-te singură de acest lucru. De ce? întrebă el. Pentru protecție?

Oliver Savage văzuse și știa prea multe lucruri. Și-ar fi dorit din suflet să închidă pur și simplu ochii și să-și scoată din minte figura lui, fața ce i-a bântuit coșmarurile după ce a început să-l uite pe Bill Trenchard. De ce avea un asemenea efect asupra ei, încă nu-și putea da seama. Poate pentru că fusese prima persoană în care avusese încredere după cele întâmplate și prima care o trădase scriind un

articol despre frica și temerile ei.

– Nu crezi că aveam nevoie de protecție? îl întrebă aspru, răgușită. Ai vreo idee despre ce simt eu? Să fii respinsă de propria mamă, să fii tratată ca o târfă? Sper că ești mândru de ceea ce ai făcut!

– Ce am făcut? spuse el cu privirea goală, pustiită. Nu-ți pot da înapoi anii pierduți, Laurel, și nu cred că i-aș putea compensa cu nimic, dar după seara asta...

Laurel avu impresia că se pierde printre cuvinte, ochii săi rămânând ațintiți câteva secunde asupra cărții lui.

– N-ai nimic de băut? Orice în afară de ceai sau de cafea, vreau să spun...

– O sticlă de sherry, spuse ea și adăugă defensiv: eu nu beau...

– ...și nu primești nici vizitatori bărbați, spuse el în locul ei. Foarte bine, ar fi trebuit să mă gândesc la asta și să iau ceva înainte să vin aici.

Deci, existau unele lucruri pe lumea asta pentru care până și Oliver Savage avea nevoie de curaj!

– N-o să-ți permit să mă folosești pe post de subiect pentru cărțile tale, domnule Savage, îi aruncă ea cu o grimasă.

– Dar cine te-a rugat să faci asta, pentru Dumnezeu? Își trecu furios mâna prin părul lui negru, dezordonat. Laurel, n-am venit aici ca să te conving să fii unul din personajele cărților mele. N-are nicio legătură cu asta. Te-am căutat pe tot parcursul celor cinci ani, mi-am notat pe hârtie totul. Era de înțeles că serviciile sociale nu-mi vor spune unde ești, dar m-am gândit că odată ce vei putea pleca de acasă, vei fi atât de nervoasă și de curioasă încât mă vei căuta.

– De acasă? repetă ea pe un ton cinic, furia reușind să-i depășească frica, punând stăpânire pe ea. Poate ai vrut să spui instituție, pentru că de fapt asta era. Locul unde îi trimit pe copiii dificili sau afectați psihic...

– Laurel!

Pentru un moment, văzu în ochii lui o neliniște chinuitoare și fusese de-ajuns s-o oprească în mijlocul frazei, el profitând imediat de liniștea ei.

– Laurel, știu adevărul.

– Știu că știi, îl aprobă ea cu amărăciune. Chiar eu ți l-am spus, dar asta nu te-a împiedicat să distorsionezi totul în favoarea ta, nu-i așa?

– Te rog, ascultă-mă puțin! Nimic nu poate scuza ce ți-am făcut, recunosc asta. Am încercat să redau o altă față poveștii tale după asta, dar deja povestea nu mai era de actualitate și ziarul la care lucram n-ar mai fi publicat un astfel de articol, mai ales că între timp tatăl tău vitreg murise, luând cu el adevărul. În ziua în care te-am întâlnit pe strada din fața casei tale, pe el îl așteptam. Aveam o întâlnire. Vorbisem deja cu el o dată și credeam ce-mi spunea, asta nu să neg. Știi, un verișor mai tânăr de-al meu fusese implicat într-o poveste asemănătoare, cu câțiva ani în urmă, cu toate că-l cunoșteam și eram convins că nu va face niciodată ceva atât de imoral. Dar fata era o oportunistă. L-a sedus după care îl șantaja, obligându-l să se căsătorească cu ea și văzând că nu obține nimic îl acuză de viol. Lisa câștigă cazul, pentru că era o bună actriță. Peter a fost condamnat la ani buni de închisoare, părinții nu-i mai vorbeau, nimeni nu-l înțelegea astfel că s-a sinucis înainte să fie

închis. În seara de dinaintea procesului mi-a mărturisit adevărul, și mai târziu, după moartea lui, Lisa a recunoscut și ea.

Privindu-i fața îngrozită, Laurel încercă să-și imagineze cum obținuse adevărul de la acea fată, care părea la fel de egoistă ca și tatăl ei vitreg.

-Drept sau nedrept, ceea ce i se întâmplase lui Peter, m-a făcut să fiu împotriva victimelor din cazurile de viol. Nu este chiar atât de neobișnuit ca o fată să se folosească de toate posibilitățile pentru a stoarce un bărbat de bani.

– Vrei să spui că ai crezut că vroiam bani de la tatăl meu vitreg? întrebă Laurel, nevenindu-i să creadă.

– Nu bani, dar m-am gândit că folosești amenințarea ca armă. Privește situația și din alt punct de vedere: mama ta se recăsătorește și tu devii persoana în plus. Normal că vei fi geloasă, mai ales că devii conștientă de tine ca femeie și vei dori să-ți testezi puterea de seducție. Asta fac majoritatea fetelor și cine ar fi putut fi mai la îndemână decât tatăl tău vitreg? Poate doar să-l tachinezi puțin?

– Nu! Veni răspunsul ei aspru care întunecă ochii lui verzi.

– Nu, o aprobă Oliver serios, dar mi-am dat seama de asta prea târziu. Când te-am întâlnit în după-amiaza aceea și ai acceptat să mă însoțești fără măcar să mă cunoști...

– Îmi uitasem biletul de autobuz în casă, îl întrerupse Laurel. Mama tocmai îmi spusese...că nu mai vroia să mă vadă niciodată. Nu mă puteam întoarce, așa că...

Laurel se opri brusc. N-avea de gând să-i mărturisească că avusese încredere în el. Acum șase ani, Oliver Savage a fost instrumentul principal în prăbușirea ei. Un val sălbatic de ură simți

cum o cuprinde. Îl asculta pe omul din fața sa, iar mii de gânduri i se împleteau în minte. Mai simțea încă atingerea fierbinte a buzelor lui. Cum îndrăznise s-o atingă? Să pătrundă în viața ei calmă spunând că îi pare rău și așteptându-se ca ea să-i accepte scuzele. Toate emoțiile ascunse până atunci năvăleau la suprafață, simțind o nevoie violentă de a-l face să sufere pe Oliver Savage, la fel de mult cum suferise și ea.

– Laurel, mă asculți?

Laurel avusese la dispoziție șase ani de zile pentru a învăța cum să-și controleze emoțiile, astfel încât acum nimic nu-i trăda sentimentele.

– Imediat după ce tatăl tău a ieșit din închisoare, continuă el, am mers să-l văd. Cu toate că era beat, m-a recunoscut. Știa că-l susținusem atunci când reușise să mintă curtea, cum a mințit în tot ce a spus legat de tine... Dar trei zile mai târziu a murit...înainte...înainte să poată semna o declarație...

– Oricum n-ar fi avut niciun rost, spuse Laurel. Viața mea n-ar mai fi putut fi la fel. Știi, chiar mama mea m-a găsit cu el și a preferat să creadă că vina a fost a mea, nu a lui. Mi s-a spus că voi merge într-o casă specială nu ca pedeapsă, ci pentru protecția mea. Dar în final a fost cam același lucru.

Nu intenționa să-i povestească tot chinul ei sufletesc. Laurel îl privi pe Oliver rugându-l din priviri să plece, dar surprinse pe fața lui o expresie ciudată...milă. Cum îndrăznea să-i plângă de milă? Mila era sentimentul pe care ajunsese să-l disprețuiască în ultimii ani. Își simți pieptul plin de mânie, gata să se sufoce. Cum îndrăznea să stea acolo, atât de arogant, spunându-i că făcuse o

greșeală și așteptându-se ca ea pur și simplu să ierte și să uite. Era orb? Oare nu realiza că practic îi distruse viața? N-ar fi putut înțelege decât dacă ar fi trecut și el printr-o experiență asemănătoare.

Dar el se apropie de ea, învăluindu-i mâinile cu căldura mâinilor lui. Laurel însă își dorea să-l lovească, să-l rănească, așa cum el făcuse cu ea.

– Laurel, dacă aș putea face ceva ca să...

Oare el își aude acele cuvinte liniștite, calme? se întrebă Laurel. El credea sincer că se mai putea face ceva pentru a îndrepta acele lucruri din trecut? Deschise gura în încercarea de a-i spune că nu poate să facă nimic...nimic. Mai bine ar muri decât să accepte ceva din partea lui.

Dar dacă ceea ce făcuse să se reîntâlnească după atâta timp nu era pura întâmplare, ci soarta? Dacă soarta îi oferea o șansă de a-i înapoia răul făcut, să-i plătească pentru tot ce a îndurat? Dar cum ar putea să facă în așa fel încât el să sufere măcar o parte din cât suferise ea.

Era un bărbat de aproape treizeci de ani, cu experiență, dar mila pe care o descoperise în ochii lui îi alimentă imaginația cu o putere indescriptibilă. Trebuie să existe o cale. Fiecare are un călcâi al lui Ahile, iar Oliver Savage este și el o ființă umană. Ea nu va avea decât să-l caute. Dar cum? Ce prețuia el cel mai mult și mai mult pe lumea asta? Într-un mod machiavelic, straniu, gândurile ei zburau cu repeziciune. Asta este...cariera. Prețioasa lui carieră!

Laurel se liniști, zâmbind ușor, zâmbet ce-l înspăimântă pe omul care o privea. Cu repeziciune, ideea se hrăni cu amintirile și durerea adunate în ea atâta vreme. Trebuie să facă exact același lucru pe care

l-a făcut și el cu ea și anume să-l umilească public, să-i distrugă integritatea și credibilitatea chiar în fața colegilor lui. Mai întâi însă va trebui să descopere ceva ce ar putea utiliza împotriva lui Oliver Savage, un articol, iar apoi va trebui să convingă pe cineva să-l publice. Presa de scandal era întotdeauna nerăbdătoare să publice articole despre celebrități.

Laurel îl privea fix, încercând să-și dea seama ce urma să facă. De ani de zile vroia să-l uite, dar acum era prea târziu. El stârnise mânia și ura pe care le ascunsese atâta timp în ea, cerând răzbunare

– Ar putea fi ceva, răspunse ea într-un final. Sunt foarte nerăbdătoare să avansez în carieră. Dacă aș lucra ca secretară pentru tine timp de câteva luni, atunci sunt sigură că recomandarea ta m-ar ajuta să obțin una dintre cele mai bune slujbe.

– Dar de ce te-ai deranja să lucrezi pentru mine? întrebă el privind-o de aproape. Aș putea pur și simplu să te recomand...

– Pentru că așa ar fi corect, îi răspunse ea rece. Dar dacă nu vrei....

Laurel se mira ea însăși de abilitățile ei, de modul de a se descurca într-o situație de criză.

– De obicei n-am o secretară, spuse el. Folosesc o mașină de scris și în afară de asta...

– Nu vrei ca o femeie frigidă să lucreze pentru tine! îi sugeră Laurel aspru, știind că asta îi va aminti din ce cauză era ea astfel.

– Frigidă? Dar ți-am spus deja. Eu nu cred...

Oliver se opri, părând preocupat de gândurile sale. Laurel se întreba oare la ce s-ar fi putut gândi. Probabil s-ar fi așteptat ca ea să-i accepte scuzele și să-l lase să plece.

– Asta este ce vrei tu cu adevărat? Să lucrezi pentru mine?

– Să lucrez pentru tine cu scopul de a câștiga o recomandare folositoare pentru viitor, îl corectă Laurel jucându-și perfect rolul.

– Ești o secretară bună... evident... și tocmai am început să lucrez la o nouă carte... Foarte bine, atunci...Dar sper că ai pașaport.

– Pașaport? repetă ea uimită. Dar...

– Am o casă la țară, o fostă fermă în Provence și acolo obișnuiesc să scriu, spuse el cu blândețe. Este o zonă izolată, așa că o să fim doar noi doi acolo. Crezi că te vei descurca?

Ar putea face față situației? se gândi Laurel. Se va descurca oare cu prezența acestui om într-un loc izolat? Dar își aminti de adevărata ei misiune și anume secretul pe care avea să-l descopere, ceva ce i-ar putea fi de folos în răzbunarea ei.

– Mă voi descurca, răspunse ea încrezătoare.

– Cel puțin n-o să-mi fac griji în privința unui lucru, adăugă Oliver Savage îndreptându-se spre ușă. Dacă vom fi singuri, nu vei profita de situație... N-ai fost niciodată curioasă să afli cum ar fi să faci dragoste cu cineva?

– Niciodată! răspunse ea rece, deși își simți brusc obrajii arzând. Mi se pare un lucru revoltător!

– Atunci, probabil este timpul ca cineva să te facă să vezi lucrurile altfel! Fuseseră ultimele lui cuvinte înainte ca ea să închidă ușa.

Cum îndrăznea să-i plângă de milă? Pentru că asta citise în ochii lui și încă ceva în ultima lui privire. Dar în curând nu va mai simți milă, de asta va avea ea grijă.

Capitolul 4

Imediat ce hotărâră împreună ce urmau să facă, Oliver se mişcă repede. Foarte subtil, reuşi să îl convingă pe domnul Marshall că are nevoie urgentă de serviciile lui Laurel, iar acesta în cele din urmă fu de acord. Sally rămase mută de uimire când auzi vestea:

– O să lucrezi pentru Oliver Savage? Doamne, Laurel. Dacă aş fi în locul tău...

– Te-ai gândi cum să ajungi mai repede la el în pat, replică Laurel direct, şocând-o pe Sally, neobişnuită să vorbească în modul ăsta cu Laurel. De ce crezi că mă angajează pe mine? Vrea o secretară, Sally, nu o parteneră în pat.

– Da...acceptă Sally fără să se gândească. Cu toate astea cred că eşti foarte norocoasă. Provence...

Nu foarte norocoasă, îşi spuse Laurel trei zile mai târziu când se prezentă în apartamentul lui Oliver Savage pentru a-şi primi instrucţiunile.

Apartamentul lui se afla într-un bloc luxos dar surprinzător de

discret, foarte aproape de centrul orașului. Îi deschise chiar el ușa, purtând doar un prosop înfășurat în jurul coapselor. Zâmbi amuzat la expresia ei îngrozită:

– Am avut o noapte lungă și în consecință...

– Nu te deranja să-mi explici, spuse Laurel repede. Pot să-mi imaginez!

– Poți? întrebă el sarcastic. Mă surprinzi. Nu-mi imaginam că poți ști ce fel de lucruri se pot întâmpla noaptea. Nu știam că la biroul de contabilitate lucrați și ore suplimentare. Credeam că programul este strict de la nouă la cinci. Cu toate astea mă bucur că știi cum e, așa că nu vei fi surprinsă dacă îți voi da de lucru și seara uneori, nu-i așa?

Laurel nu crezu niciun moment că-și petrecuse noaptea lucrând și amândoi știau asta. Intră alături de el în hol. Interiorul era pictat în verde cald și impresia care ți-o lăsa era aceea de relaxare, amintindu-i de vechea sa casă din Hampstead, de bunicii ei.

– O să plec o zi la Nisa înainte să ne începem programul, îi explică Oliver indicându-i să se așeze. Aș vrea să-mi scrii câteva scrisori și să le legalizezi. Am spus personalului că vei lucra aici câteva zile. Eu am ceva de rezolvat la Nisa, dar n-o să dureze mult.

Laurel și-ar fi dorit ca el să meargă să se îmbrace. Imaginea corpului său acoperit doar într-un prosop o incomoda. Niciodată n-a putut privi corpul unui bărbat fără să simtă revoltă și greață, dar cu toate astea, împotriva voinței ei, nu-și putea lua privirea de la Oliver.

– Va trebui să te oprești să mă mai privești așa dacă îți dorești să lucrăm cu succes împreună, îi spuse el văzându-i roșeața din obraji. Știu ce simți în legătură cu mine Laurel, dar eu nu sunt tatăl tău

vitreg.

Laurel își întoarse privirea către carnețelul de pe genunchi, spunând oarecum forțată:

– Știu…

– Oare?

Mișcarea lui o alertă pe Laurel, când se apropie de ea. Își simți trupul din ce în ce mai încordat și-și dorea să-i spună cât de mult îl urăște.

– Demonstreaz-o, Laurel, spuse el. Uită-te la mine!

Ce încerca să facă? Ce încerca să-i demonstreze? Ar fi vrut să-i spună că nu poate, dar Laurel refuza să-și trădeze slăbiciunile în fața lui. Își ridică privirea și-l privi în ochi.

– Uită-te la corpul meu, Laurel, continuă el insistent. N-ai de ce te teme. Sunt doar mușchi și carne. Înainte ca ea să-l poată opri, el îi ridică mâna, ducând-o pe umărul lui. Vezi?

Laurel simți că i se taie respirația în timp ce degetele îi tremurau la atingerea pielii lui. Ar fi vrut să fugă, dar ochii lui nu-i dădeau voie, privind-o insistent.

– Nu e chiar așa de rău, nu-i așa, Laurel? întrebă el, dar ea continua să tremure, incapabilă să se miște.

– Inima îți bate atât de tare…De ce îți este frică Laurel? O ținea de mână, cu blândețe.

– Am crezut că o să mă săruți, recunoscu ea, dar incapabilă să se oprească din tremurat.

– Asta și aveam de gând să fac, spuse Oliver. Și asta este ceva atât de îngrozitor?

– Știi foarte bine că nu-mi place.

Lui Laurel încă nu-i venea să creadă că spusese acele cuvinte care sunau teribil de copilărești, nu-i venea să creadă că-i vorbise atât de deschis.

– Nu? Sau nu vrei să-ți placă. Nu este bine dacă nu încerci să trăiești momentul. Nu este o greșeală să săruți pe cineva, Laurel; uite, o să-ți arăt...

În ochii lui era ceva ce Laurel nu putea să înterpreteze. Ținu gura închisă, dar asta nu părea să-l deranjeze. Buzele lui se mișcau ușor peste ale ei, până când simți și ea puțin interes. În ciuda voinței ei, buzele îi cedară, dar îndată ce Oliver deveni mai insistent, se trezi în ea aceeași frică, îndepărtându-se de el speriată.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea furioasă. Știi foarte bine că nu-mi place.

– Crezi că nu-ți place, o corectă el imediat. Și ca răspuns, ai putea-o numi răscumpărare.

Răscumpărare...ce a vrut oare să spună prin asta? se întrebă Laurel confuză, în timp ce Oliver plecă să se îmbrace. Când se întoarse, era îmbrăcat cu blugi și cu un pulover mulat, scoțându-i în evidență mușchii pe care ea abia îi atinsese. Fără să vrea, Laurel încă se mai gândea la pielea lui brună, care nu semăna deloc cu cea a lui Bill Trenchard. Își duse degetele la buzele încă roșii, și simți ceva ... dar ... ce? Nu putea fi decât urma urii pe care i-o purta în suflet.

Două zile mai târziu, plecă și ea la Nisa. Oliver o întâmpină la aeroport.

Lui Laurel i se păru că arată ciudat în hainele ei, acolo fiind cu cel puțin zece grade mai cald decât la Londra. Era deja primăvară, iar Laurel aproape se sufoca în haina groasă de iarnă. O stewardesă

le aruncă o privire ciudată, ca și cum s-ar fi întrebat ce caută o asemenea creatură alături de cineva ca Oliver Savage.

În față îi aștepta un Ferrari impunător, iar Oliver puse în portbagaj valiza demodată:

– Ăsta este tot bagajul tău?

– Ai spus că ferma este izolată, îi reaminti Laurel. Și din moment ce tu vei fi ocupat cu noua carte, nu mi-am adus decât hainele și instrumentele de lucru.

– Vrei să spui că din când în când mai ieși și în oraș? o întrebă el neîncrezător. Dar nu cu bărbați...

Laurel avea impresia că o provoca intenționat, dar rezistă impulsului să-i răspundă. Probabil regreta faptul că o luase să lucreze pentru el, dar acum nu-i va face plăcerea de a o trimite înapoi.

Când îi spusese că ferma era izolată, Laurel nu-și imaginase exact cum putea fi. Drumul fusese destul de lung, ajungând spre seară, la apus. Trecând printr-o livadă de măslini, ajunseră în sfârșit la clădirea din cărămidă ascunsă de ultimele raze ale soarelui. Coborînd din mașină, Oliver veni imediat s-o ajute să coboare. Contactul fizic o făcu să tremure ca o frunză, în timp ce fața ei albă ca varul încercă să-i evite privirea.

– Încep să fac progrese... îl auzi Laurel murmurând în timp ce luă bagajele.

Apoi trecură printr-o porțiune acoperită cu iarbă și trandafiri uscați, care cândva fusese o grădină:

– După cum vezi, nu prea am timp de grădinărit, îi explică Oliver citindu-i expresia de pe față.

Intrară mai întâi în bucătărie. Covoare vechi și prăfuite acopereau podeaua, un alt strat de praf acoperea masa și dulapul. Camera mirosea a mucegai, iar Laurel se întreba cât timp trecuse oare de când Oliver fusese ultima dată acolo.

– Să deschidem mai întâi ferestrele și apoi o să-ți arăt împrejurimile. Din fericire, avem electricitate, chiar dacă este alimentată de propriul nostru generator. O să merg imediat să-l pun în funcțiune, și vei putea să pui alimentele în frigider. Sper că nu vei avea nimic de obiectat dacă vom face puțină curățenie pe aici, spuse el în timp ce deschidea una dintre ferestre. Știu că asta nu face parte din atribuțiile tale de secretară...

– Nu mă deranjează, spuse ea.

– Ești o fată ascultătoare. Atunci, vino să facem prezentările. Nu că ai avea prea multe de văzut, continuă el aplecându-se să evite pragul de sus al ușii care ducea în sufragerie.

Ca și bucătăria, aceasta era plină de praf, dar plăcut proporționată, cu ferestre ce aveau vedere atât în fața cât și în spatele casei. Era mobilată cu mobilier specific francez, iar undeva în capăt era un șemineu lângă care era așezat un birou, evident de lucru, gândi Laurel. În spatele biroului se zăreau mai multe rafturi pline cu cărți și numeroase dosare.

– Să mergem și sus. Este ceva mai spațios decât jos, îi explică Oliver în timp ce o conducea pe scări. Asta pentru că a fost extinsă deasupra hambarului și garajului. Cinci dormitoare, spuse el împingând ușa unuia dintre ele. Acesta este al meu.

Camera era încărcată de mobilă, dar atractivă, având un pat imens din lemn masiv pe mijloc.

– Poți să-ți alegi oricare din celelalte camere. Din păcate, baia va trebui s-o împărțim. În această regiune suntem ceva mai primitivi și nu beneficiem de luxul civilizației.

– Lipsește încuietoarea de la ușă, spuse Laurel uitându-se drept în ochii lui.

– N-am simțit niciodată nevoia să mă închid singur în baie, veni răspunsul lui calm. Dacă vreau să văd o femeie goală, Laurel, n-am de gând să dau buzna peste ea în baie, adăugă el imediat.

Ea se înroși la tonul lui sarcastic și acceptă sugestia de a se instala în camera de la capătul scărilor. Când se hotărâse să se răzbune pe el, Laurel nu luase în considerare și aversiunea ei împotriva bărbaților.

– Este mult mai spațios decât celelalte și cel mai îndepărtat de al meu, ceea ce cred că te va face să te simți mai în siguranță. Spune-mi ceva, te rog, o întrebă el blând. Dacă tot ești atât de speriată de faptul că te voi atinge, de ce ai vrut să lucrezi pentru mine? A fost doar pentru că vrei să avansezi în carieră?

Pentru că n-ar fi putut răspunde fără să mintă și pentru că era îngrijorată de expresia din ochii lui, Laurel îi întoarse întrebarea:

– De ce ai acceptat propunerea mea?

– Ei bine, acum...

Oliver o privea într-un mod curios, făcându-i inima să bată din ce în ce mai tare.

– Mă întrebam când o să ajungem și la acest punct. Dacă ți-aș spune că mă simt vinovat pentru ceea ce ți s-a întâmplat, Laurel? Vinovat pentru teama și repulsia pe care le ai față de bărbați. Și să nu mă minți, pentru că amândoi știm că este adevărat și într-o

oarecare măsură eu sunt cel ce trebuie învinovăţit. Vreau să te ajut, Laurel!

Dacă n-ar fi ştiut că este imposibil, pentru o clipă Laurel ar fi crezut că vocea lui era cu adevărat tandră şi ochii lui plini de blândeţe.

– Ce-ai spus? întrebă ea privindu-l fix, cu un amestec de furie şi ură.

– Nu prea îţi place ideea? ghici el, strâmbându-se uşor. Ei bine, nici nu m-am gândit că ai vrea, dar Laurel, gândeşte-te! Chiar vrei să-ţi petreci restul vieţii terifiată de bărbaţi şi de sex? Chiar vrei asta...?

– Nu este aşa!

– O, nu? Draga mea fetiţă, aş putea chiar acum să te duc la mine în pat şi să fac dragoste cu tine, dar amândoi ştim că dacă aş face un pas spre tine, ai leşina de frică. Ştiu că ceea ce ţi s-a întâmplat în trecut n-a fost plăcut, dar totul a rămas acolo... în trecut, Laurel. Trebuie să înveţi să trăieşti!

Ceea ce tocmai citise în ochii lui nu putea fi suferinţă, se gândi Laurel. Era doar un joc de lumini, el n-avea de unde să ştie ce înseamnă suferinţa.

– Şi ai de gând să mă înveţi? În niciun caz. Plec chiar acum de aici. Ar fi trebuit să mă gândesc că mai ai şi alte motive pentru care mi-ai dat slujba asta. Presupun că vei scrie şi despre asta, zise ea sarcastic. Cum am reuşit să transform o femeie rigidă ca gheaţa într-o maşină de făcut sex?

Doamne, dacă ar fi ştiut că asta are de gând, n-ar fi sugerat niciodată să lucreze pentru el– cu sau fără răzbunare. Dar reacţia lui

Oliver fu mai rapidă.

– Deci, recunoști că aș putea reuși, punctă el triumfător. Dar nu intenționez să scriu despre asta, Laurel. Am impresia că ai o problemă cu ceea ce scriu. De ce?

– Poate pentru că am experiență în ceea ce scrii tu!

– Asta crezi, nu-i așa? spuse el cu fața încruntată. Laurel, eu...

Se apropie de ea, în timp ce ea făcu un pas înapoi, și spuse pe un ton serios:

– Am vorbit foarte serios când am spus ceea ce am spus, Laurel. Când o să plecăm la toamnă de aici, cartea mea va fi terminată, iar tu vei deveni o femeie cu sentimente, o femeie vie.

– Da? Nu mi-am dat seama până acum că poți face miracole, se întoarse către el accentuând tăios cuvintele. Aș putea și eu să știu cum ai de gând să reușești această transformare?

– Nici eu nu știu cum, spuse el ridicând din umerii puternici, dar îți promit că voi reuși. Oricum îți datorez asta.

Laurel simți mânia lui ascunsă sub aparența de calm. Oliver plecă înainte să-i răspundă.

N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să renunțe la ideea ei stupidă de răzbunare, care o orbise, neținând seama de pericole. Ce vroia Oliver să spună prin faptul că o va transforma într-o femeie vie, cu sentimente? Cum se aștepta să facă asta? Se înfioră brusc, amintindu-și atingerea buzelor lui și modul cum o privise. N-ar fi trebuit niciodată să accepte să vină aici. Dar avea o misiune de îndeplinit și dacă Oliver avea impresia că va putea șterge tot răul pe care i l-a făcut, atunci îl va lăsa să încerce, cu toate că ea avea planul ei.

În timp ce căuta lenjeria pentru pat, îi auzi pașii urcând pe scări.

– Generatorul funcționează, îi spuse Oliver. Ar trebui să ducem alimentele în frigider înainte să se altereze.

Pentru jumătate de oră, au lucrat împreună într-o armonie relativă. Urmărindu-l pe Oliver cum muncește, Laurel avu o adevărată revelație. Pe tatăl ei vitreg nu-l văzuse niciodată ridicând un deget la treburile din casă. Chiar și bunica sa era genul de femeie care nu i-ar fi permis soțului să -l vadă în bucătărie.

Când terminară, Oliver o așeză pe unul dintre scaune, spunându-i să stea acolo în timp ce el aduce ceva de băut.

– E bine un ceai? întrebă el în timp ce punea ceainicul pe foc. O să merg și o să curăț piscina mai târziu. O vom putea folosi când se va încălzi afară.

– Piscina? spuse Laurel uimită.

– Da...este și o piscină, imediat lângă livadă. A fost construită de un pictor, fostul proprietar. O folosea ca momeală pentru tinerele fete și după ce le aducea aici, le convingea să-i pozeze goale. O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el, văzând privirea șocată a lui Laurel. Glumeam doar...a fost a unui pictor, dar n-au folosit-o decât cei patru copii ai lui. Ai o imaginație foarte bogată pentru o presupusă femeie rigidă. Ce mai trece prin capul tău, Laurel? De ce ai venit de fapt aici cu mine?

– Știi bine de ce, spuse ea.

– Știu ce mi-ai spus, o corectă el, turnând apă în ceainic. Dar ceva îmi spune că nu este tocmai adevărat, sau cel puțin o parte...

Oare ghicise motivul pentru care se afla aici de fapt? Nu credea asta, dar își întoarse privirea în direcția opusă. N-avea cum să fi

ghicit, astfel nu i-ar fi dat niciodată slujba.

– Este în regulă, Laurel, spuse el sec. Mă poți privi și fără să mă apropii de tine. Cred că îți este cald așa cum ești îmbrăcată, comentă el schimbând subiectul și observând ținuta greoaie a lui Laurel. N-ai adus nimic mai ușor cu tine?

Laurel avea la ea cele două costume din pânză și pantofii pe care-i purta de obicei vara la serviciu.

– Poate un costum de baie? spuse el și zâmbi sesizând roșeața din obrajii ei. Nu ... bineînțeles că nu. Bănuiesc că nici n-ai așa ceva.

– Nu știam că ai o piscină aici, spuse ea evaziv.

– Și bineînțeles că nimic de pe lumea asta nu te-ar convinge să înoți goală. Nici măcar dacă ți-aș spune că sărutul apei pe corpul tău este cea mai erotică senzație din lume, bineînțeles după săruturile unui iubit.

Laurel simți cum roșeața din obraji devine mai accentuată, și plecă imediat capul:

– N-ar trebui să-mi vorbești așa.

– De ce nu? Este...deranjant? N-ar trebui – ești frigidă, ai uitat?

– Este...dezgustător, răspunse deschis Laurel. Probabil prietenelor tale le place să li se vorbească așa, dar...

– Nu este tocmai conversația pe care o port cu prietenele mele, cum spui tu, Laurel, zise Oliver ușor, văzând cum dispare culoarea din obrajii ei. Făcu o pauză, apoi reluă:

– Vino, spuse el brusc. Nu putem să ne apucăm de lucru în noaptea asta, dar cel puțin putem face locul mai... agreabil. Sper că nu te-ai așteptat să găsești aici lux și personal care să ne stea la dispoziție. Vom merge la cumpărături o dată pe săptămână în

orășelul din apropiere, dar numai atât, pentru că n-am de gând să pierd prea mult din prețiosul timp la cumpărături. Cu ce preferi să te ocupi – cu paturile sau cu praful?

– O să mă ocup de paturi, spuse Laurel, evitând privirea lui ironică și arătând către locul se afla lenjeria pentru paturi. Oliver se aplecă să deschidă dulapul, iar Laurel îi zări ceafa expusă, ciudat de vulnerabilă, simțind o nevoie bruscă să-i atingă părul lucios. O dorință ce încerca cu groază să ascundă de ochii ironici a lui Oliver, care parcă i-ar fi citit gândurile.

Nu se putea înțelege pe ea însăși, se gândi Laurel o oră mai târziu, după ce termină de spălat porțelanurile din dulapul din bucătărie. Până acum era dezgustată și detesta toți bărbații, urând orice apropiere a lor, dar cu toate astea simțea curiozitatea și dorința de a atinge trupul lui Oliver. Nu putea înțelege ce i se întâmpla și puse totul pe seama dorinței naturale de răzbunare împotriva lui. Până la urmă, cum avea să-i descopere punctele slabe dacă nu încerca să-l cunoască?

Cu același gând îl studie pe parcursul mesei din acea seară. Spre surprinderea ei, Oliver se oferi să pregătească o omletă și o salată pe care Laurel le găsi foarte bune. Laurel îi urmări fiecare mișcare, felul controlat în care mânca, total opus celui dizgrațios al tatălui ei vitreg. Nu se schimbase prea mult în cei șase ani de când nu-l văzuse, poate doar câteva trăsături care acum i se păreau mai puternice, mai mature.

– Obosită?

Laurel nu-și dădu seama că în timp ce-l studia, el o privea.

– Un pic, recunoscu ea. Dar trebuie să fac baie și nici nu am

despachetat, amintindu-și că valiza era încă în mașină.

– Merg eu să-ți aduc valiza, spuse el imediat. Dar nu te deranja să despachetezi în seara asta, o sfătui el. Lasă asta pe mâine. Nu cred că o să lucrăm în primele zile. Trebuie să citesc câteva documente și ție s-ar putea să-ți ia ceva timp să te acomodezi cu atmosfera de aici. Mai ales dacă vrei să mergi îmbrăcată ca pentru polul nord. De ce ai făcut asta, Laurel? De ce te-ai ascuns sub hainele astea atât de severe, atât de șterse?

El văzuse prea multe, știa prea multe, lucru care o înspăimânta.

– Este...este mult mai practic, spuse Laurel defensiv, ducând instinctiv mâna la părul strâns în coc. Mi se potrivește stilul, adăugă ea amintindu-și cum fusese îmbrăcată în acea zi la tribunal și reacția judecătorului.

– Chiar crezi asta? Pentru o clipă, văzu din nou o urmă de tandrețe ciudată în ochii lui Oliver. Poți să mergi în cameră la tine. Îți aduc sus valiza și, Laurel...este destulă apă fierbinte. Dacă vrei, poți să faci o baie și promit că nu te voi deranja.

Laurel îi aruncă o privire rece. Bineînțeles că nu va fi deranjată. Știa foarte bine că nu era o apariție agreabilă în fața cuiva ca Oliver Savage și dintr-un motiv oarecare simți o urmă de durere încolțindu-i inima, de parcă ar fi regretat ...

Mai târziu, în pat, își aminti de acea săgeată de durere, întrebându-se de ce oare simțea așa ceva, dar adormi înainte să obțină un răspuns.

Capitolul 5

Soarele strălucea prin fereastra închisă, trecând prin perdeaua subțire, parcă intenționat s-o trezească. Lui Laurel îi luă câteva secunde să-și amintească unde se afla, apoi se uită îngrijorată la ceas, crezând că dormise prea mult.

Era nouă și jumătate. Oliver îi spusese că nu vor începe imediat să lucreze, dar a menționat că trebuie să împartă treburile casnice și asta însemna evident că era rândul ei să pregătească micul dejun.

Își aminti de masa de aseară și cât de mult îi plăcuse. Nu-și amintea să fi fost vreodată la fel de relaxată în compania altei ființe umane și mai era și acel fior de emoție, conștientizarea faptului că era un bărbat.

Ea nu-și permitea să viseze și orice ar fi simțit pentru Oliver Savage era legat de dorința ei de răzbunare. Se întinse către marginea patului căutând halatul de casă pe care-l adusese cu ea, dar își aminti repede că nu despachetase tot. Se uită apoi după valiza pe care aseară fusese sigură că o lăsase lângă pat, dar care

acum părea să fi dispărut.

– Ai pierdut ceva? spuse Oliver tărăgănat dinspre ușă.

Într-o mână ținea o cană din care se simțea aroma de cafea și cu cealaltă se rezema de cadrul ușii. Evitând tricoul deschis la baza gâtului, Laurel dădu din cap în semn că da:

– Valiza mea. Sunt sigură că am așezat-o lângă pat aseară...

– Așa ai și făcut, încuviință el, intrând în cameră și punând cana cu cafea lângă patul ei. Dar după ce ai adormit, am mutat-o.

– Tu ...

Pentru o clipă, lui Laurel i se păru că înțelesese greșit

– Am mutat-o, repetă el. Să-ți mai spun și de ce? Te îmbraci ca o femeie de cincizeci de ani, Laurel, ascunzându-ți corpul după o barieră de haine mai puțin... fermecătoare. Ți-am spus deja de ce te-am adus aici...

– Ca să mă poți transforma într-o femeie, continuă ea furioasă, uitând că-și propusese să nu-l provoace. Senzația de bine cu care se trezise tocmai fusese distrusă și încercă instinctiv să tragă plapuma peste ea. Dar Oliver întinse ușor mâinile și o opri, strâmbându-se la prim-planul oferit de cămașa de noapte din bumbac, care o acoperea din cap până-n picioare.

– Și ce ar trebui să fac? Să port asta pe tot parcursul șederii noastre aici? întrebă ea răgușită, evitându-i privirea și ironia pe care cu siguranță credea că o putea citi în ochii lui.

– Mai bine nu, răspunse el sec. Este chiar mai rea decât acel costum odios de tweed. Nu draga mea Laurel, o să porți hainele pe care ți le-am adus eu din Nisa când am venit. Și te rog să nu-mi mulțumești, adăugă ironic când Laurel încercă să spună ceva. Poți

s-o numești o mică recompensă pentru erorile...din trecut. Nu ești curioasă să vezi ce ți-am adus?

Intuiția îi spunea lui Laurel că o provoca intenționat. Se aștepta probabil ca ea să reacționeze, ceea ce făcea deja, trupul tremurându-i de indignare și în același timp de durere. Realiză că acele comentarii despre ținuta ei o dureau, dar cu toate astea avea dreptate, recunoscu ea în cele din urmă. Își construise din haine o barieră. Hainele ei, coafura...și automat își duse mâna la părul dezordonat.

– Lasă-l așa, spuse Oliver în timp ce ea încerca să-l strângă la spate. Degetele lui le acoperiseră pe ale ei, dar ochii lui nu erau îndreptați către părul ei, ci la forma sânilor ridicați odată cu mișcarea brațelor. Laurel simți un val de căldură fierbinde traversându-i corpul. Dar jena fu înlocuită rapid de greață, amintindu-și cum tatăl ei vitreg o privea uneori, trăsăturile lui transpunându-se peste cele ale lui Oliver.

– Laurel!

Nu putea ignora vocea lui. Oliver știa ce i se întâmpla și era hotărât să n-o lase să-l confunde cu tatăl ei vitreg.

– Laurel, uită-te la mine, spuse el răgușit, convingător.

– Nu vreau hainele tale, îi răspunse ea aspru, încercând să alunge sentimentele neînțelese.

– Ba da, le vrei, o contrazise el. Chiar dacă va trebui să te îmbrac eu cu ele. Ești femeie, Laurel. Nu ești nici măcar curioasă? Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi ca un bărbat să-ți privească cu plăcere corpul?

– Cu poftă trupească vroiai să spui, replică ea. Crede-mă, știu

cum este.

– Laurel, nu toți bărbații sunt ca tatăl tău vitreg. Poți să accepți asta? Poți să faci primul pas către libertate?

– Libertate? îl privi Laurel, oftând.

– Ești prinsă într-o cușcă, Laurel, și singura cale de a ieși din ea este să înveți să ai încredere, să înțelegi că nu toți bărbații sunt ca tatăl tău vitreg.

Oliver îi vorbea încet, calm, aproape sincer, dar ea știa în sinea ei că n-avea cum să fie sincer.

– Poate îmi place cușca mea. Poate că sunt mai în siguranță în ea decât afară.

– Cuștile sunt locuri singuratice, ridicole, o avertiză el. Afară poți să respiri aerul proaspăt, poți experimenta toate lucrurile frumoase pe care viața ți le oferă. Poate nu e atât de sigură realitatea, dar cu siguranță este mult mai bună decât să mori de frică și de lașitate. Acum, bea-ți cafeaua și apoi îți voi arăta ce ți-am cumpărat.

Oliver o trata ca pe un copil, gândi Laurel neputincioasă, rămânând neajutorată la indulgența lui. Oare asta avuse de la început în gând? Ar fi trebuit să-l asculte când i-a spus că o căutase atâta timp. Trebuia să analizeze mai întâi motivele pentru care acceptase atât de repede să lucreze pentru el, în loc să pună pe primul plan răzbunarea.

– Asta ai plănuit de la început, nu-i așa? întrebă ea încordată, în timp ce el îi întindea cana cu cafea. Ai vrut să mă transformi într-o femeie, să mă eliberezi de trecut?

– Nu, pentru că nu știam cât de mult te afectase toată povestea asta. Inițial am vrut doar să-mi cer scuze, dar când te-am văzut,

mi-ai spus că parțial a fost vina mea pentru ceea ce ți se întâmplase. Laurel, eu sunt genul de bărbat care își plătește întotdeauna datoriile.

– Și dacă nu vreau să plătești?

– Oh, eu cred că vrei, spuse el. Pentru modul prin care îți plătesc această datorie ne tot certăm și nu pentru necesitatea acesteia.

Se îndreptă spre șifonier, scoase câteva cutii și le puse în fața ei pe pat.

– Încearcă să-ți imaginezi că a venit Crăciunul, spuse el zâmbind poznaș. Când ți-am cumpărat toate astea, n-am știut dacă le cumpăr pentru fetița care ești sau pentru femeia care o să devii.

– Și asupra căreia te-ai decis?

– Uită-te și o să vezi, sugeră el.

– N-am de gând să le port!

– Nu de bunăvoie poate, fu el de acord, dar de purtat o să le porți, ai înțeles asta, Laurel? Ai trăit prea mult în trecut. Acum s-a terminat, gata!

– N-o să se termine niciodată, zise ea cu teamă. De ce nu poți să înțelegi asta? Nu vezi că de fiecare dată când un bărbat mă privește sau mă atinge...

– Devine tatăl tău vitreg? Bineînțeles că îmi dau seama de asta, Laurel. Dar ieșirile din situația asta nu sunt foarte clare, nu-i așa? spuse el privind-o.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu? Eu cred că știi. Mă urăști atunci când mă apropii de tine la fel de mult cum îl urăști și pe el. El nu mai este, dar eu sunt aici, în fața ta. De cele mai multe ori ca să stingi un foc, trebuie să aprinzi

altul, înțelegi ce vreau să spun?

– Nu, răspunse ea scurt, îngrozită de viclenia lui.

– Eu cred că da, dar nu mai contează. Odată cu trecerea timpului, o să-mi dai dreptate. Așadar, ai de gând să deschizi aceste cutii și să-mi mulțumești frumos, sau preferi să te îmbrac eu cu ele?

Laurel nu era atât de îngrozită, dar se hotărî să deschidă cutiile.

Una conținea un costum de baie minuscul, alcătuit din două părți albastru-aurii, atât de sumar încât nu s-ar fi imaginat vreodată purtând așa ceva. Spre întristarea ei, Oliver râse văzându-i expresia de pe față.

– Te asigur că este destul de modest după standardele din sudul Franței, spuse el. Vânzătoarea ar fi preferat să-mi vândă ceva mult mai sexy, constând dintr-o bucată minusculă de mătase cu un șiret foarte drăguț. În mod normal, nu sunt un adept al femeilor sau al adolescentelor care fac topless, dar în cazul tău...

Ochii lui se îndreptară iarăși gânditori către sânii ei, determinând-o pe Laurel să se ascundă în cămașa ei modestă de noapte.

– Deschide-le și pe celelalte. Costumul îl poți purta când faci plajă, dar asta nu trebuie să ți-o spun eu.

Una dintre celelalte cutii conținea o pereche de blugi tăiați, de culoarea smaraldului, un tricou alb, simplu, dar evident foarte scump. Într-o altă cutie era o fustă crem din in, un sacou sport cu dungi nuanțate și o minunată bluză albastră. Apoi descoperi o rochie subțire din bumbac cu nasturi, două perechi de papuci și în ultima cutie câteva seturi de lenjerie intimă, toate albe și foarte frumoase, din satin și dantelă.

– Sutiene și chiloți doar, spuse Oliver amuzat. Ceva îmi spune că va trebui să treacă un timp până când îți vei alege lenjeria intimă gândindu-te la un iubit, și nu la simpla necesitate.

– N-o să fac niciodată asta, spuse Laurel rece, dând la o parte îmbrăcămintea de parcă ar fi contaminat-o. Mai bine aș muri decât să port ceva din ce mi-ai cumpărat tu.

Laurel nu știa ce i se întâmplă, simțind cum lacrimile îi împăienjenesc ochii.

– A, dar sunt lucruri mult mai urâte ca moartea, nu-i așa Laurel? îi reaminti el cu cruzime. Încearcă să crezi că e la fel ca atunci când iei un medicament neplăcut, dar care știi că îți va face bine. Poți fi sinceră cu mine și să-mi spui că nu vrei să oferi și să primești dragoste?

Cuvintele pline de furie pe care ar fi dorit să le rostească se stinseră pe buzele ei, la imaginea pe care o evocase. O cuprinse un dor aprins, ca și cum ar fi suferit o pierdere teribilă. Dar Laurel nu-și permitea să-și trădeze toate aceste slăbiciuni, amintindu-și pentru ce venise cu adevărat în Franța.

– Îmbracă-te, spuse Oliver, luându-i clamele de păr de pe masa de la oglindă. Lasă-ți părul pe spate. Fii curajoasă, Laurel, și fă primul pas către viață. Știi că poți s-o faci!

După ce el plecă, Laurel rămase nemișcată în pat, mrditând la cele întâmplate. Știa că se va întoarce și o va îmbrăca el însuși, așa cum o amenințase. Cum îndrăznea să pună stăpânire pe viața ei în felul ăsta? Dar nu va fi pentru prea mult timp, se consolă singură. În curând va găsi ceva de care să se folosească împotriva lui. Trebuie să existe ceva ce ar putea folosi în avantajul ei. Tot ce avea de făcut

era să descopere acel ceva!

Îmbrăcă mai întâi unul dintre sutienele de mătase, îmbujorându-se la ideea că îi ghicise măsurile. Țesătura se plia perfect pe formele ei, conturându-i feminitatea. Perechile de chiloți erau subțiri, evitând să-și privească trupul, dar întrebându-se de unde venea căldura care-i învăluia trupul.

Alese perechea de blugi și tricoul alb, având o senzație ciudată lăsându-și părul cârlionțat lăsat pe spate, în schimbul cocului obișnuit.

– Foarte bine, spuse Oliver, când se hotărî în cele din urmă să coboare. Acum arăți ca o tânără de douăzeci și doi de ani.

El se ridică și-i atinse obrajii înroșiți, înainte ca ea să se retragă.

– Ai o piele foarte fină și mătăsoasă, concluzionă el, iar genele sunt atât de negre, încât n-ai nevoie de rimel. Ești o domnișoară foarte atrăgătoare, Laurel.

– Nu trebuie să-mi faci niciun compliment, spuse ea cu o voce rece. Mai ales că amândoi știm că toate astea nu sunt adevărate.

– Nu? întrebă el ridicând din sprâncene. Ce naiba știi tu despre adevăr? Știi doar ce ți-a spus tatăl tău vitreg, nu-i așa, Laurel? Nu ți-a spus că te dorea?

Panica puse stăpânire pe stomacul ei, în timp ce groaza îi țipa în suflet. Vroia doar să se întoarcă și să fugă, să șteargă toate întrebările lui, să se ascundă de umbrele trecutului. Dar privirea lui intensă o ținea în loc.

– Așa este, Laurel? insistă Oliver luând-o de braț, simțindu-i dorința să fugă.

– Știi foarte bine ce mi-a spus, zise ea cu amărăciune. Ai scris

totul în acel articol... mi-a spus că eu am fost de vină, el...

– Ți-a spus că te vrea? repetă Oliver, insistent. Ți-a spus asta, nu-i așa Laurel?

– Da, da...țipă ea în sfârșit.

Își duse mânile la urechi, încercând să nu mai asculte întrebările chinuitoare. Lacrimi îi țâșniră din ochii mari, într-un vârtej de durere și suferință, abia simțind brațele lui Oliver cum o înconjurau, legănând-o ușor, în timp ce plângea în hohote la pieptul lui. Abia după ce își recăpătă controlul își dădu seama că era asemenea unei creaturi sălbatice îngrozite. Dar era în brațele lui, iar el îi mângâia părul, alinându-i acel groznic chin.

– N-are de ce să-ți fie rușine, Laurel, dacă cineva te dorește, îi șopti el calm. N-ai nicio vină. El era un om bolnav, bolnav mental. Doamne, dacă aș fi...

Dar se opri, iar Laurel simți cum își încleștă gura.

– A spus că eu îl provocam. A făcut-o și pe propria mea mamă să creadă asta. Și tu ai crezut, toți l-au crezut...

– Și tu l-ai crezut, ghici el ridicându-i bărbia și încercând s-o privească în ochi. Mânia lui de mai devreme se transformă în blândețe, iar pentru prima dată Laurel nu mai simțea ură, ci o ciudată slăbiciune.

– Nu... Da... Eu...

Se îndepărtă, încă amețită de furtuna emoțională stârnită de întrebările lui. Nimeni nu se mai comportase cu ea așa – cel puțin nu în ultimii șase ani. Laurel începu să tremure și nu se împotrivi atunci când el o așeză pe un scaun, turnându-i o ceașcă de cafea.

– E normal să fii afectată, dar te vei elibera de toate astea, Laurel.

Ea nu-și dădea seama din privirea lui dacă era o promisiune sau o amenințare. Oare își imaginase că uneori în coșmarurile ei, el era acela care se apleca asupra ei, trântind-o pe podea, atingând-o... O trezi la realitate transpirația rece de pe frunte. Știa că i se va face rău dacă va mai lua o înghițitură de cafea, așa că puse cana pe masă. Cum putuse oare să uite de răzbunare în valul acela de emoții?

– Cum ți-am spus și ieri, am câteva documente de citit înainte să începem, așa că încearcă s-o iei ușor astăzi.

– Ca mâine să încerci un nou experiment cu mine? întrebă ea tăios. Chiar crezi că dacă voi purta alte haine voi deveni o altă persoană?

Trebuia să-și controleze mânia ce o simțea pentru el.

– Nu cred, dar evident tu ai o altă părere, altfel ai mai purta încă hainele de dinainte, nu-i așa? Dacă te ajută, încearcă să te gândești că soarta ne-a adus împreună, ca să putem evada din trecut. Știu că nu vrei să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat, dar va trebui să înveți să o faci. Cari o povară imensă de autoînvinovățire, și nu trebuie. Nu trebuie să te acuzi de nimic sau să te simți vinovată. Spre deosebire...

Oliver se opri, citind neîncredere în ochii ei.

– Este chiar atât de imposibil să crezi că mă simt vinovat? întrebă el cu duritate. Pentru Dumnezeu, Laurel, nu crezi că am și eu sentimente ca orice ființă umană? Chiar mă privești ca pe un monstru?

Laurel începu să tremure împotriva voinței ei, tremur provocat de emoția din vocea lui, realizând cât de mult începuse să creadă în el.

– Laurel, nu vezi? continuă el. Dacă vorbim, o să...

– Scapi de vinovăție? completă ea pe un ton disprețuitor. Eu nu...

– ... mă crezi?

Pentru o clipă, Laurel crezu că zărise o urmă de durere și de remușcare în ochii lui, dar expresia dispăru atât de repede, încât nu avu timp s-o analizeze.

– Ți se pare ciudat faptul că încă mă mai urmărește ce ți-am făcut? N-a fost vina mea în întregime, dar cu siguranță am avut o contribuție importantă. Este oare prea târziu să mă revanșez?

Oare chiar credea că va avea încredere în el atât de ușor? Laurel încercă să gândească rece, forțându-se să ignore răspunsurile pe care cuvintele lui le amintiseră. Se folosea de ea așa cum o făcuse și în trecut. Dar acum era rândul ei să îi plătescă, dar cum? Deodată, îi veni o idee.

O idee legată de mărturisirile lui, de faptul că se înșelase în privința ei. Oare câte astfel de articole false publicase, bazate doar pe intuiție și nu pe purul adevăr? Poate niciunul, dar dacă ar exista măcar unul? Ar fi de-ajuns să-l discrediteze ca reporter, apoi va fi afectată de la sine și faimoasa lui reputație de scriitor. Nu era o ideea chiar atât de rea, dar pentru asta avea nevoie de copiile tuturor articolelor sale, pentru a le putea studia și analiza. Oare ar putea găsi ceva de genul acesta aici la fermă?

Oliver îi vorbea din nou, de data asta despre proces și simțea cum durerea își făcea loc în suflet, dar se obligă să-i răspundă la întrebări, poate astfel va găsi răspunsuri la propriile întrebări.

– Ai încredere în mine, Laurel. Știu că este un pas important

pentru tine, dar...

– Vrei să mă ajuți?

– Cineva, cândva, trebuie să spargă zidul pe care l-ai construit în jurul sufletului tău. Ultima oară când ne-am întâlnit erai un copil, dar acum ești o femeie. Cel puțin în ochii celorlalți. Dar în ochii tăi ești încă un copil speriat.

Era într-adevăr un om receptiv, poate prea receptiv.

– Laurel!

Probabil înnebunea, pentru că altfel nu-și explica propriile reacții, reacțiile lui, neliniștea pe care o citea uneori în privirea lui, modul intim în care-i pronunța numele. Dar era imposibil...

– Vreau să te ajut, reluă el încet. Ești pregătită să-mi răspunzi, să faci un efort să te alături ființelor umane? Ai acest curaj?

I se părea imposibil ca el să simtă ostilitatea ei. Îi era atât de teamă că s-ar putea da de gol, dar trebuia să pătrundă dincolo de aparențe. Ar fi vrut să-i respingă mâna de ajutor, dar făcând asta va pierde orice șansă de a reuși să-l discrediteze în ochii tuturor.

– Eu... eu nu știu, încercă să spună în cele din urmă. Dar o să încerc.

– N-o să-ți pară rău, promise el. Apoi, incredibilele lui buze le sărutară pe ale ei, dar înainte ca Laurel să protesteze, îi dădu drumul. Își duse ușor degetele la gură, dar ochii îi oglindeau neîncrederea. Simți o senzație ciudată, un amestec de emoție și teamă, diferită de ce simțise până atunci.

Dar în adâncul ei, știa că acolo unde există emoție este și pericol.

– Dacă ai nevoie de ceva, eu lucrez în sufragerie, spuse Oliver alungându-i gândurile. De ce nu faci o plimbare, să te familiarizezi

cu locul? Dar să nu te indepărtezi prea mult. Chiar dacă suntem în mai, soarele este destul de puternic.

– Cred că așa o să fac, spuse ea întorcându-se către ușă.

– Laurel...

Ea se întoarse și-i întâlni privirea, simțindu-se pe margina unei prăpăstii, iar Oliver era singurul care putea s-o împingă în gol sau s-o salveze de acolo.

– Îmi place noua ta înfățișare.

Laurel se simți eliberată ajungând afară. Soarele ardea puternic, așa cum o avertizase. Spre surpriza ei, descoperi o curte interioară pavată elegant, în spatele casei, decorată cu pietre de râu. Se vedea că fusese neglijată, printre pietre ivindu-se iarba. Laurel urmă cărarea care ducea către livada de măslini, lângă care decoperi piscina, plină doar pe jumătate cu apă.

Arăta mult mai bine decât și-ar fi imaginat, chiar surprinzător de largă, protejată de un gard viu de chiparoși. Mai zări de asemenea un grătar și o cabină din scânduri unde te puteai schimba.

Laurel aruncă doar o privirea înainte să se întoarcă în casă. Traversând din nou curtea interioară, ceva o făcu să se oprească și să îngenuncheze pe iarba proaspătă. Începu să rupă ierburile mari, și odată treaba începută nu se opri decât atunci când termină. Curtea părea mult mai luminoasă și mai curată, acum că toate uscăturile fuseseră îndepărtate, dându-i o satisfacție stranie.

Singură, doar cu soarele ce-i încălzea spatele și cântecul plăcut al păsărilor, îi era mult mai ușor să-și pună în ordine gândurile. Își dorise acestă slujbă ca să-l pedepsească pe Oliver pentru ce-i făcuse în trecut, dar situația luase oarecum o întorsătură ciudată. El o

folosea în atingerea scopurilor lui. Dar care erau cu adevărat acestea? Îi spusese că vroia s-o transforme într-o femeie, dar ce anume presupunea asta? Îi demonstrase deja că au puncte de vedere total diferite, iar cea mai evidentă fusese scena de azi-dimineață, când îi dăduse aceste haine. Laurel se așeză în cele din urmă, încruntându-se. Era bizar ca după șase ani de zile, în care se îmbrăcase cu aceleași haine și își ținuse părul strâns în coc, astăzi să îmbrace haine obișnuite și să-și lăse părul liber. Și cu toate astea, lucrând aici în grădină, uitase complet pentru câteva momente cele întâmplate. Îi luă ceva timp să realizeze că fata aceea îmbrăcată în blugi și cu părul pe spate era chiar ea.

Când pentru prima dată o văzuse un psihiatru, îi spusese că într-o zi, când va fi pregătită, își va dori să spargă zidul din jurul ei. Îi mai sugerase atunci că i-ar prinde bine dacă ar ține un jurnal, unde și-ar putea scrie gândurile și sentimentele, dar Laurel refuzase categoric. Gândurile ei erau atât de dureroase încât n-ar fi rezistat să facă asta. Dar acum...

După ce înlătură toată iarba nedorită din curte, intră în casă ascultând mai întâi la ușa sufrageriei.

În afară de foșnetul întâmplător al unor hârtii, era liniște înăuntru, ceea ce însemna că Oliver vroia probabil să nu fie deranjat, lucru care-i convenea de minune lui Laurel.

Urcă scările, se spălă pe mâini și se privi atent în oglindă. Până acum, obrajii ei nu fuseseră la fel de clar definiți și ochii atât de mari și strălucitori. Până și gura i se părea ușor schimbată, mai moale, ușor senzuală, recunoscu ea într-un val neașteptat de antipatie.

Își aminti de agenda pe care o purta mereu în geantă. O scoase

și, așezându-se lângă fereastră, începu să scrie, la început cu teamă, dar odată cu asaltul gândurilor, din ce în ce mai repede. Începu cu intrarea neașteptată a lui Oliver în viața sa, apoi încercă să-și clarifice gândurile și emoțiile, despre dorința ei ascunsă de răzbunare și nu în ultimul rând despre prima emoție reală, bruscă și dureroasă, pe care o simțise după șase ani.

Când lăsă în cele din urmă pixul jos, Laurel își dădu seama cât de ciudat era tot ce i se întâmplă. Acasă simțise mult mai puține decât simțea aici. Dar cum putea să fie la fel când Oliver o transformase fără voie ei în persoana care era acum.

Încă de când îl întâlnise pentru a doua oară, continua s-o provoace în mod deliberat la furie, uneori comportamentul lui alternând cu o compasiune părintească. Dar nu era proastă. Știa că în spatele tuturor acestora trebuia să existe un motiv ascuns. Poate că nu știa deocamdată care este acela, dar folosindu-se de faptul că dorea s-o ajute, îi amintea că se afla acolo doar pentru un singur scop, iar acela n-avea nimic de-a face cu experimentul lui Oliver. Nu crezuse niciun moment presupusele sale motive altruiste, pe care le invocase de atâtea ori. Bineînțeles că îi explicase totul foarte clar, dar cum putea să știe că era adevărat? Că nu era un plan al lui pentru o nouă poveste sau chiar un roman, un nou best-seller în stilul inconfundabilului Jonathan Graves.

Oliver ieși din sufragerie abia la masa de prânz. Laurel descoperise și o grădină de legume.Oliver îi spuse că angajase pe cineva care să se ocupe de ea, dar decedase recent și de aceea totul arăta atât de neîngrijit.

– Aș putea să mă ocup eu, dacă vrei, se oferi Laurel.

– Îți place grădinăritul?

– Poate fi terapeutic, răspunse ea evaziv. Și pe deasupra...

– Te ține departe de mine, completă el. Ei bine, dacă te ajută să te simți altfel ... Dar Laurel, nu uita că ești angajată aici în primul rând ca secretară și nu ca grădinar. Și nu te-aș sfătui să te expui prea mult la soare, cel puțin până te acomodezi cu clima de aici. Cred că dimineață ai stat afară cât pentru o zi întreagă.

– M-ai spionat? I se păru inacceptabil s-o fi văzut acolo, în timp ce ea habar n-avea că era urmărită.

– Am făcut o crimă? întrebă el ironic. Da, te-am urmărit și arătai ca o fetiță absorbită de munca unui om adult.

Oliver se ridică, apropiindu-se și aplecându-se către ea, încât Laurel își simți respirația grea.

– Data viitoare când ieși afară, să porți o pălărie, spuse el, strecurându-și degetele prin părul ei și îndepărtându-l de la baza gâtului. Ai o pielea încântătoare, dar soarele n-o va proteja.

Apoi, spre consternarea ei, îi ridică o șuviță, ducând-o la nas.

– Miroase a raze de soare și lămâiță, a libertate, poate cea mai erotică combinație care nu există nici măcar în cel mai scump parfum din lume.

Dar Oliver schimbă brusc tonul, spunând calm:

– Mai am o mulțime de hârtii peste care să mă uit, așa că o să-mi beau cafeaua în sufragerie. Te deranjează dacă o să pregătești tu cina? Cu puțin noroc, poate o să înot înainte de apus și mâine vom începe munca propriu-zisă.

Mai târziu, Laurel își atinse o șuviță de păr, așa cum făcuse el cu puțin timp în urmă. De ce făcea oare toate astea? Ce reacție vroia

Oliver să aibă? Teroare? Își ridică apoi carnețelul și citi ce scrisese dimineață.

Fu o revelație pentru ea să descopere că în spatele urii pe care o simțea pentru Oliver, ceea ce scrisese nu trăda nimic din teama ascunsă pe care o avea față de bărbați. El o înfuria într-adevăr și o îngrozea de fiecare dată când o atingea, dar nu-i era frică de el. Faptul că îi cunoștea trecutul părea să creeze o legătură între ei, pe care ea n-o putea rupe. Dar într-un mod ciudat se simțea eliberată, liberă să nu se mai prefacă... Ce să nu se mai prefacă? Că bărbații și sexul i se păreau dezgustători? Nu, asta nu înseamna că se preface. Asta era ceva real, cât se poate de real!

Laurel aruncă imediat agenda și coborî în bucătărie, încercând să își ocupe timpul cu prepararea cinei și în același timp își interzise să lase gândurile s-o domine. Care era problema? Ce i se întâmpla de fapt?

Pentru că la prânz mâncaseră doar salată, Laurel hotărî să pregătească pentru cină pui la cuptor. Gătitul era una din pasiunile ei, astfel încât nu-i luă prea mult să combine ce avea în frigider și în grădină într-un amestec savuros.

Mirosul se împrăștiase prin toată bucătăria când intră Oliver, cu părul negru dezordonat și cu o privire încordată.

– Am nevoie de aer proaspăt, îi spuse lui Laurel. Ceva miroase foarte bine aici. Cam în cât timp o să fie gata?

– E pui la cuptor și cred că mai durează o oră.

– Foarte bine, atunci n-ai nicio scuză să nu accepți să mergi cu mine la piscină.

– Niciuna, doar că nu știu să înot, spuse ea liniștită. Oricum, mai

am și altceva de făcut.

– Da? zise el încruntându-se, iar Laurel își dorea să nu-i mai spună nimic. Absența lui din casă putea fi o ocazie bună să poată căuta copiile de care avea nevoie, a celor mai recente articole ale sale.

– Ceva îmi spune că începi să uiți de ce ești de fapt aici, Laurel, îi spuse el cu o voce grea, amenințătoare. Ești aici ca angajată a mea și dacă îți spun să mergi cu mine la piscină, exact asta o să faci. Ne vedem acolo în zece minute, încheie Oliver fără măcar să-i ofere posibilitatea să-l contrazică

Apoi ieși pe ușă, zicând:

– A ... să-ți pui costumul de baie.

De data asta n-o mai amenință, dar Laurel simțea că plutea în aer.

Urcă în urma lui pe scări și ajunsă în cameră se întrebă de ce îi era atât de frică? De ce avea mereu senzația asta de teroare? Recunoscuse ea cu câteva clipe înainte că nu se mai simțea îngrozită de el și acum, brusc...

În timp ce-și scoase tricoul și blugii, își ținu ochii fixați pe ușa dormitorului, așteptând în orice secundă ca Oliver să intre, la fel cum făcuse tatăl ei vitreg cândva. Simți tensiunea crescând când îi auzi pașii pe hol, trecând pe lângă ușa ei, ca și cum se îneca într-o mare de frică, incapabilă să înțeleagă de ce acceptase să vină aici, singură cu acest bărbat. Dar teroarea o părăsi imediat ce-l auzi cum cobora scările, relaxându-se în cele din urmă.

Pur și simplu nu putea să iasă afară acum. Dar știa că trebuie s-o facă, astfel Oliver se va întoarce și o va scoate cu forța. Așă că își

dădu jos toate hainele și îmbrăcă costumul de baie. Își luă halatul, dar îi atrase atenție imaginea ei reflectată în oglindă, ceva ce întotdeauna evitase să facă. Observă o străină șocant de feminină în acel costum de mătase, pielea strălucindu-i ușor chiar dacă nu fusese încă atinsă de soare. Împietrită, se gândi că n-avea cum să iasă afară îmbrăcată așa. La fel de bine putea să iasă afară și goală, diferența nu era tocmai mare. Dar își aminti că celelalte fete făceau asta. Văzuse în reviste, în broșurile de vacanță. Iar acum parcă auzea vocea lui Rachel, care-i spunea din nou: “Să nu-ți fie niciodată rușine de corpul tău, Laurel. Ai un corp minunat și numai tatăl tău vitreg te-a făcut să crezi că nu este așa.”

Era oare frumoasă? Oare Oliver credea că este? Dar ce gândea ea despre Oliver ? Pentru că el era acela care o forțase să intre în situația asta. Știa că se acoperea, fiindu-i frică de el, dar nu la fel cum îi fusese de tatăl ei vitreg?

Dacă n-ar fi coborât, el ar fi dat buzna înăuntru și ar fi târât-o cu siguranță afară, așa că își luă halatul și legă strâns cordonul. Cine mai pomenise un halat și un costum de baie de mătase? Erau atât de inconfortabile. Inconfortabile dar frumoase, o contrazise o voce interioară. Mătasea parcă-i mângâia pielea delicat, senzația amintindu-i ceva. Era... era...ca... fața începu să-i ardă imediat ce realiză că singurul lucru de care-i aducea aminte era atingerea mâinilor lui Oliver. Dar nu-i plăcuse senzația aceea, ci chiar o ura, la fel de mult cum îl ura pe el.

Oliver era întins pe unul din șezlongurile de lângă piscină, când Laurel se apropie ezitând de el. Stătea cu spatele dar se întoarse imediat ce o auzi venind, privind-o pe sub palma ce-i proteja ochii

de soare. Purta pantaloni scurți negri, atât de scurți, încât Laurel aproape împietri pe cărare, evitând să-i privească trupul.

– Tocmai mă gândeam să vin după tine, spuse el încet, evident nepăsându-i că ea se simțea inconfortabil. Vino și așază-te aici, arătă el șezlongul alăturat, continuă el cu un zâmbet ironic. N-ai adus cu tine și o cremă protectoare? Soarele e încă puternic, dar bănuiesc că pielea ta nu se va arde, nu-i așa?

– Eu... dar cum putea Laurel să-i spună că nu știuse? Că nu făcuse niciodată baie în altă parte decât în cadă și că acum, în timp ce se așeza, stomacul îi protesta nemilos la gândul că purta doar câteva bucățele de mătase.

– Nu e nevoie să te agăți de chestia aia, ca și cum ar fi colacul tău de salvare, îi spuse Oliver ironic, ridicându-se astfel încât să stea cu fața către Laurel, cu toate că ea era întoarsă cu spatele, privind doar cu coada ochiului piciorul lui, pe care l-ar fi fi putut atinge la orice mișcare.

Laurel se aștepta ca el să-i spună să își dea jos halatul, dar fu și mai surprinsă când în loc de asta spuse:

– Acum, dacă tot ai venit, ai putea să mă dai cu ulei pe spate. În comparație cu tine eu nu vreau să mă ard. Dar tu vrei să faci pe martira, nu-i așa, Laurel? șopti el. Și ca toți eroii, ți-ar plăcea să ți se ardă pielea. Am dreptate?

– Nu știu la ce te referi, răspunse ea înțepat, luând sticluța cu ulei pe care el i-o întinse.

Laurel știa de fapt la ce se referă. Îi sugerase clar că-i făcea plăcere să fie rece, frigidă și indiferentă față de bărbați, ca formă de autopedepsire.

– Poți să începi cu umerii, dacă vrei!

Comanda lui îi atrase atenția către lățimea bustului lui, apoi lăsându-se purtată de imaginație, de-a lungul spatelui, către șoldurile lui. Avea picioare lungi, acoperite cu păr negru și numai la gândul atingerii lor, se înfioră.

– Ce s-a întâmplat, Laurel? Trebuise să-ți reamintesc iarăși că nu sunt tatăl tău vitreg? Sunt un bărbat ca oricare altul și fără să exagerez, sunt atât de dornic de sex, încât mă voi năpusti asupra ta în momentul în care mă vei atinge.

Se întoarse puțin, aruncându-i o privire amuzată, ușor ironică, ochii îngustându-i-se intenționat. Abia atunci Laurel observă că i se deschisese halatul.

– Și dă dracului jos odată chestia aia de pe tine, altfel s-ar putea să mă gândesc că-l porți pentru că vrei să ți-l dau eu jos.

După ce își lăsă fruntea pe brațe și Laurel era sigură că n-o mai privea, își dezbrăcă halatul, ca el să nu creadă că ar vrea...să.... Îl împături repede, dar când se întoarse către Oliver cu sticla cu ulei, el era așezat din nou pe spate, privind-o cu o expresie ciudată în ochi, dar în același timp cu un zâmbet jucându-i pe buze.

– Deci asta era calea, murmură el. Dacă vrei ca o fată să se dezbrace, trebuie doar să-i promiți că o vei face în locul ei. Ca să vezi! Și eu care chiar am crezut atâția ani că ele preferă prima variantă.

O păcălise și de data asta, gândi Laurel, simțind cum se înfurie. Crezuse că n-o va privi așa, dar acum.... Nu-și dorea decât să fugă de acolo și să se ascundă de el. Nu suporta felul în care ochii lui alunecau ușor peste corpul ei, la fel cum făcuse și tatăl ei vitreg

uneori.

Dar Oliver se întoarse iarăși pe burtă, închizând ochii și murmurând:

– Foarte drăguț. Pielea ta este încă destul de albă, dar arăți la fel de drăguță ca oricare altă fată de vârsta ta. Acum, poți să continui cu spatele, te rog frumos?

Experimenta iarăși un nou sentiment, se gândi Laurel în timp ce deschise capacul sticluței și se așeză lângă el. La ce s-ar fi așteptat? Nu era tatăl ei vitreg, lucru pe care Oliver il reamintea de câte ori avea ocazia. Dar era un bărbat cu experiență, care se amuza de reprimarea sentimentelor ei. Observa asta din modul în care era întins, perfect relaxat. Laurel se liniști, dându-și seama că nu avea niciun efect asupra lui.

Era atât de absorbită de noua ei sarcină, încât abia după câteva secunde realiză mesajul pe care degetele le transmitea creierului și anume plăcerea de a atinge pielea unui bărbat. Pielea lui Oliver, încălzită de soare, era straniu de moale, acoperindu-i mușchii puternici. Apoi trasă cu degetele șira spinării, oprindu-se brusc când el începu să murmure.

– Ar trebui să întinzi uleiul pe piele, nu să iei lecții de anatomie.

Vocea lui i se păru furioasă și Laurel îl privi speriată.

– Eu...

– Tu, ce? Te-ai lăsat purtată de val? Nu-i așa, Laurel? Mi se pare mie sau atunci când mă acuzi că te provoc cu experimentele mele, încerci de fapt să-ți pui în practică gândurile ascunse. Continuă, te rog, dar să nu te surprindă că la un moment dat aș vrea să încerc și eu ceva. Ceea ce faci tu acum îmi trezește niște senzații erotice

destul de profunde, spuse el ușor ironic. Nu mă crezi, Laurel? Atunci, cred că e mai bine să-ți demonstrez.

Înainte ca Laurel să ghicească ce urma să se întâmple, Oliver o trase lângă el. Șezlongul era îngust și n-avea cum să evite contactul cu corpul lui. Cu un braț îi înconjură talia, iar cu celălalt își susținea capul, privindu-i ochii uimiți și neîncrezători, în timp ce ai lui erau întunecați, sclipind vag în timp ce o studia.

– Nu... șopti ea tresărind. Nu, Oliver, eu...

– Nu crezi că te pripești să spui nu, înainte să știi ce refuzi? o sfidă el calm, ignorându-i cuvintele. N-o să-ți fac rău, Laurel. Nu te mișca.

Orice ar fi zărit Laurel în ochii lui puțin mai devreme, acum dispăruse. Era din nou calm, privind-o fix, având impresia că încerca să-și controleze sentimentele.

– Rămâi întinsă, repetă el încet.

Capitolul 6

Laurel era prea îngrozită ca să facă ceva. Dar pe măsură ce minutele zburau, iar Oliver îi întindea uleiul pe spate și pe umeri, masându-i încet, trupul ei se relaxă sub mișcările mâinilor lui. De fapt, atingerea era atât de plăcută încât simți că i se închid ochii, o senzație languroasă, caldă, răspândindu-i-se prin întreg corpul. Dacă ar fi fost o pisică, acum cu siguranță ar fi început să toarcă. Aproape adormită, deschise ochii și-l zări pe Oliver privind-o cu aceeași expresie pe care nu putea niciodată s-o descifreze.

– Asta a însemnat ca cineva să te dea cu ulei pe spate, dar asta...

Fără niciun avertisment, mâna lui părăsi umerii ei, traversând ușor șira spinării. Surprinsă, Laurel realiză că și ea îl atinsese în același mod. Toate emoțiile diferite pe care le simțea se datorau felului în care palmele lui se jucau pe spatele ei, stârnind senzații din ce în ce mai puternice. Oare și el simțise la fel când îl atinsese?

Când Laurel își ridică ochii căprui amețiți în încercarea de a-i înțelege pe ai lui, Oliver îi șopti încet:

– Vezi? Este destul de diferit, nu-i așa?

– Eu...

– Sst!

Brațul de sub talia ei se mișcă și în clipa următoare Laurel era întinsă pe spate, cu Oliver peste ea. Încercă să se miște, dar degetele lui îi prinseseră umerii, țintuind-o acolo. Încercă să țipe, dar o înghiți întunericul.

Întunericul se limpezi când îl auzi pe Oliver strigându-i încet numele. Laurel deschise ochii. Era încă întinsă, dar Oliver era lângă ea, fără s-o atingă.

– E mai bine, acum?

– Eu...

– Ai leșinat, spuse el, uitându-se spre cer. Se răcește afară. Cred că ar fi mai bine să mergem înăuntru. Mergi înainte. Vin și eu imediat ce strâng aici. Nu uita asta, o avertiză el întinzându-i halatul. Mergând spre casă, Laurel avu impresia că în spatele calmului său se ascundea furia. Pentru că leșinase? Pentru că experimentul lui eșuase? Deodată, începu să tremure și nu din cauza brizei. De ce o vroia el aici?

Gândul acesta o urmări pe parcursul nopții care urmă cât și a doua zi, cu toate că Oliver nu-i dăduse prea mult timp liber.

Odată ce începu să lucreze, Laurel trebuia să fie la dispoziția lui. În primele trei zile, terminase deja primul capitol. Era greu să înțeleagă firul narativ. În primele pagini era descris personajul principal, un om torturat de conștiință și de vina pe care o purta pentru o crimă din trecut. Deși Laurel nu știa încă ce i se întâmplase personajului, dar scriind la mașină ceea ce Oliver îi dăduse, îl

înțelegea oarecum pe acel om.

Oliver devenise mai retras în ultimele zile, vorbea puțin, iar Laurel aproape uitase incidentul de la piscină. Aproape, dar nu de tot. Uneori, noaptea când nu putea să adoarmă, Laurel își amintea senzația pielii lui, a degetelor, emoția pe care o trezise în ea atunci când o atinsese. El simțise oare la fel? Gândul era revoltător de emoționant, ajungându-i până în stomac.

În fiecare dimineață când Oliver lucra, Laurel muncea în grădină, fapt ce o ajuta mult să-și clarifice gândurile. Din când în când mai scria în agendă, căutând un mod de a-și duce la îndeplinire revanșa. Dar nu avusese cum să se uite printre rafturile cu cărți după ceva ce ar putea-o ajuta și cum Oliver nu vorbea deloc despre trecut, Laurel n-avea curajul să-l întrebe direct.

Într-una din după-amiezi, Oliver îi spuse că avea puțină treabă, astfel încât Laurel se hotărî să abandoneze grădina în favoarea piscinei. Nu se mai întoarsese acolo de la întâmplarea cu Oliver, dar astăzi, fără niciun motiv, simți nevoia să se lase mângâiată de soare.

De data asta costumul de baie nu mai reprezenta o problemă, dar luă totuși halatul pe ea.

Piscina era pustie, așa cum își imaginase, așa că scoase unul din scaunele din baracă la soare, pe care întinse un prosop. De data asta folosi și crema de protecție.

Soarele era minunat, iar razele strălucitoare ce se răsfrângeau în apă o determinau să închidă ochii. Sub căldura soarelui, putea aproape să-și imagineze că acesta înlocuia căldura mâinilor lui Oliver. Simți din nou acel fior pe mijlocul spatelui, dar de data asta totul se năpusti în stomac, parcă ripostând la puterea emoției. Se

schimbase mult de când venise aici în Provence, de fapt de când îl cunoscuse pe Oliver. Acum nu i se mai părea neobișnuit să-și țină părul desfăcut, să poarte hainele cumpărate de el, să...

Deschise brusc ochii când realiză că nu mai era singură. Oliver o privea încruntat. Laurel se ridică imediat, înlăturând în mișcarea ei una din bretelele costumului de baie.

– Nu m-ai auzit când te-am strigat?

– Am adormit, răspunse ea amețită. Nu credeam că vei avea nevoie de mine. Mi-ai spus că sunt liberă pe parcursul după-amiezii...

– Dar n-am crezut că vei fi așa de prostuță încât să vii aici și să te prăjești la soare.

Îngenunche lângă ea, atingându-i umărul, iar Laurel tresări imediat, dându-și seama că avea dreptate. Pielea îi era foarte roșie, dar nu acesta era motivul furiei lui.

– Nu mi-a trecut prin minte că ai putea fi aici. Am crezut că ești în grădină. Am crezut că... ai plecat, spuse el aspru, dur.

– Să plec?

Ce vroia să spună cu asta? Unde ar fi putut să plece?

– Da...Să pleci, să dispari, să fugi, îi explică el, gata să își piardă cumpătul. Dar nu, te găsesc aici, făcând plajă, uitând că...

Oliver încercă să se adune și nu mai continuă ce ar fi vrut să spună. Mânia lui o speriase pe Laurel, dar se liniști când el se mai calmă.

– Era atât de frumos afară, încât m-am gândit să stau puțin la soare, spuse ea încet.

– Înțeleg.

Oliver părea să-și fi revenit la modul lui firesc de a fi, ironic, așa că Laurel se simți oarecum eliberată.

– O să-ți rămână urme pe piele, și-i aduse la loc breteaua de la sutien. Contactul dintre degetele lui reci și pielea ei fierbinte îi produse un fior de plăcere.

– Pentru Dumnezeu, Laurel, izbucni el. N-am de gând să te violez. Credeam că depășisem deja etapa asta. Dar numai Dumnezeu știe de ce te comporți așa...de parcă ți-ai dori asta. Eu...

Laurel nu-l mai asculta. Oliver rostise aceleași cuvinte pe care le spusese și tatăl ei vitreg cu ani în urmă. Tocmai auzise că ea vroia asta. Îl auzea vag pe Oliver cum o striga pe nume și brusc se scufundă în piscină, iar apa rece fu asemenea unui șoc la contactul cu pielea ei arsă de soare. În zadar încerca să respire, deoarece gura i se umplea cu tot mai multă apă, în timp ce picioarele nu mai atingeau fundul. Laurel se zbătu să iasă la suprafață, dar întunericul ce-i învăluia ochii, nasul, urechile, o trăgea înapoi.

Alături de ea, cineva îi apăsa puternic pieptul, forțând-o să respire. Laurel începu să tușească, scuipând apă. Când deschise ochii, era întinsă lângă piscină. Oliver era aplecat deasupra ei, cu hainele ude din care curgea apă.

– Data viitoare când vrei să mergi pe apă, te rog să mă anunți din timp, da? Ce dracu încercai să faci, Laurel? Vroiai să te îneci doar pentru că te-am atins?

Laurel ar fi vrut să spună că nu asta era cauza și că n-a vrut să se înece. A fost ceea ce îi spusese...ceea ce tatăl ei vitreg îi spuse. Ar fi vrut să știe și Oliver toate astea, dar pur și simplu nu putea să mai pronunțe cuvintele. Începu să tremure din ce în ce mai tare, fără să

prostesteze când Oliver o luă în brațe, ducând-o în casă. Faptul că o ținea în brațele lui puternice, îi oferea o senzație plăcută. Se simțea... protejată.

– Începând de mâine, o să iei lecții de înot, îl auzi ea vorbind în timp ce urcau scările. N-ai decât să fii o martiră dacă vrei, dar nu-mi place să fac pe eroul. Am îndurat destule...

Oliver o duse în dormitor și o așeză pe pat.

– Nu te mișca de aici, o avertiză el. Încă nu ți-ai revenit din șoc. Nu te îngrijora dacă o să te simți rău. Ai înghițit cam multă apă .

– Unde pleci? întrebă Laurel. Nu-și dorea ca el să plece, dar nici n-avea puterea să-i spună să rămână.

– Să-ți pregătesc baia, răspunse el. Ești înghețată și după cum am spus, încă în stare de șoc.

Când Oliver plecă, Laurel închise ochii. Era prea obosită să mai riposteze sau să spună ceva.

Când reveni, Oliver purta doar un halat de baie, dar pentru prima dată Laurel nu se mai simțea atrasă de el, ci acceptă prezența lui și nevoia ei de a-l simți aproape.

-Laurel...

Laurel i-ar fi spus că vrea să doarmă puțin, dar știa că n-o va lăsa. Oliver o ridică în brațe și o scutură atât de tare încât o forță să deschidă ochii. Ai lui erau plini de o furie profundă.

– Nici măcar să nu te gândești că de data asta n-o să faci ce spun, o amenință el în timp ce o ducea în baie.

– Treci în cadă, continuă el, testând apa cu degetele. Eu o să rămân aici. Este la fel de ușor să te îneci într-o cadă ca și în piscină, mai ales dacă îți pierzi cunoștința...

Dintr-un motiv pe care Laurel nu-l putea explica, acceptă aproape indiferentă indicațiile lui. Chiar și atunci când o dezbrăcă de costumul de baie nu-i reproșă nimic, ci doar tremură la atingerea mâinilor lui.

– Laurel... îi rosti el numele cu o voce tensionată.

Ea nu putea să-i înțeleagă comportamenul, mai ales că imediat ce reuși să-l privească în ochi putea citi din nou mânie.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, murmură el în timp ce o ajuta să intre în apă. Laurel simțea cum se încălzește.

Ar fi putut sta acolo toată noaptea, dar Oliver părea să aibă alte planuri. Înainte să protesteze, Oliver o scoase din apă, înfășurându-i corpul într-un prosop alb imens...

– Așa e mult mai bine, zise el, în timp ce Laurel încercă să se elibereze din strânsoare. Acum semeni mai mult cu Laurel pe care o cunosc și pe care...

– O urăști... completă ea printre dinți.

– Stai aici. Eu o să cobor să-ți aduc puțin coniac. Ce te-a determinat să faci asta? adăugă el plin de mânie. Ai preferat să te îneci decât să fii atinsă de mine?

– Nu e vorba despre asta. Este ceea ce ai spus, recunoscu ea, prea bulversată să-i mai pese de ce putea el să creadă.

– Ce am spus? întrebă el, îmbrăcând-o în același timp cu unul dintre halatele lui moi de baie.

– Mi-ai spus că provoc un bărbat să mă violeze...

– Și pentru asta te-ai dus și te-ai aruncat cu capul în piscină?

– Asta mi-a spus și el, zise Laurel pe un ton scăzut. Tatăl meu vitreg...A spus că era doar vina mea...

Laurel nu mai putea continua. Își simțea toată durerea și suferința oprindu-i-se în gât. Oliver îi usca părul cu un prosop, dar se opri, retrăgându-se ca și cum ar fi fost cea mai firavă ființă de pe pământ.

– Dumnezeule, Laurel, și tu ai crezut... Laurel, dar eu... Stai aici. Mă întorc imediat.

Acum era din nou drăguț cu ea, gândi Laurel. De fapt, întotdeauna fusese bun cu ea, după ce o rănise în cel mai josnic mod. Dar totul făcea parte din experimentul lui, bineînțeles, dar acum nu-i mai păsa de asta. Era prea obosită să-i mai pese de ceva. Nu-și dorea nimic altceva decât să se ghemuiască în brațele lui și... Se trezi imediat ce realiză în ce direcție se îndreptau gândurile ei. Cum ajunsese să-și dorească să fie în brațele lui Oliver? Dar...

Înainte să continue analiza propriilor gânduri, Oliver se întoarse, înmânându-i un pahar ce conținea un lichid închis la culoare.

– Bea asta. Cred că ar trebui să facem ceva în legătură cu umerii și cu pielea ta, altfel nu cred că te vei mai putea mișca mâine dimineață.

Coniacul părea să-i ardă gâtul, dar îi aducea o senzație plină de căldură care răspândindu-i-se în corp o elibera de toate inhibițiile pe care și le impusese până atunci. Când Oliver o luă în brațe, îi înconjură gâtul cu ale ei, zâmbindu-i în timp ce el se încordă, privind-o.

– Efectul coniacului, fetițo, îi zise el ironic, dar nu-ți forța norocul. Nu uita că sunt și eu om!

Laurel încă mai încerca să descifreze acea remarcă, atunci când

el o așeză pe pat.

– Unde ți-e cămașa de noapte? întrebă el.

Oliver se strâmbă când zări cămașa groasă de bumbac cu nasturi demodați.

– Nu poți purta așa ceva. Bumbacul o să-ți irite și mai tare umerii înroșiți. N-ai nimic altceva?

Laurel dădu din cap în semn că nu, uimită că pentru prima dată nu mai era rușinată de hainele ei.

– Mă tem că n-am ce să îți împrumut. Singurul lucru cu care mă acopăr noaptea este...propria mea piele. Ar trebui să încerci și tu din când în când.

– Cred că așa o să fac.

Oliver părea extrem de uimită. Dar Laurel se simțea protejată și în același timp lipsită de inhibiții.

– O să trebuiască să-ți dau jos halatul de pe umeri, o avertiză el, încă nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Nu mă deranjează, îi răspunse ușor Laurel în timp ce teama și plăcerea eliberau în ea o senzație ciudată, o emoție lăuntrică. Până la urmă, doar nu ești tatăl meu vitreg, nu-i așa? adăugă ea curajoasă, sub privirea lui împietrită.

– Nu, nu sunt,confirmă el scurt. Stai acolo. Mă duc să aduc ceva.

– Pudră împotriva arsurilor, spuse el câteva secunde mai târziu, când reveni în cameră. Întodeauna păstrez un flacon în casă. Nepoții mei ar sta afară până când ar trebui să se culce și de cele mai multe ori uită de soare.

– Tu ai nepoți?

– Ce te așteptai? Că m-a adus pe lume un spiriduș? o tachină el

cinic. Am o soră, ceva mai mare ca mine, care este căsătorită cu un medic. Au o căsătorie fericită și patru copii cu vârste între doisprezece și douăzeci de ani.

Era pentru prima dată când Oliver îi vorbea despre familia lui, iar Laurel se simți oarecum îndurerată că viața lui fusese o carte închisă pentru ea, cu toate că nu înțelegea de ce.

– Ridică-te, Laurel, să-ți masez umerii...

Ea îi urmă instrucțiunile, uimită să descopere cât de greu își simțea capul. Oliver ezită înainte să-i depărteze halatul de pe pielea ce începea s-o doară din ce în ce mai tare.

Laurel închise ochii, iar el îi întinse pudra pe umeri. Atingerea lui moale, îi înlocuia durerea cu... cu ce? se întrebă ea nervoasă, în timp ce fiori de plăcere îi traversau corpul.

– Laurel?

Ea abia desluși încordarea din vocea lui.

– N-ai de gând să adormi, nu-i așa?

Laurel deschise leneș ochii, concentându-se la forma gâtului lui. Își ridică mâna, atingându-i ușor clavicula.

– Contează dacă adorm? răspunse ea căscând ușor, încă sub influența coniacului.

– Doar dacă nu te deranjează să te trezești în brațele mele...în patul meu, zise el direct. Asta îți dorești?

Oare asta își dorea? Bineînțeles că nu! Dar îndată ce Oliver termină masajul, Laurel se aplecă spre el, îngropându-și fața la pieptul lui.

– Laurel!

Îi rosti numele cu grijă, ridicându-i bărbia încât s-o poată privi.

Halatul ei îndepărtat de pe umeri îi descoperea sânii pe jumătate, dar lui Laurel nu-i mai păsa. Îi era teamă doar de momentul în care descoperise că în brațele lui Oliver simțise același confort și stare de bine din copilărie, sentiment pe care nu dorea să-l piardă.

– Nu pleca, Oliver, mumură ea ușor. Vreau să rămâi cu mine.

– Vrei să rămân cu tine? spuse el cu privirea pierdută. Cred că nu-ți dai seama ce spui, ce mă rogi... Realizezi ce-mi propui, Laurel? Bine, atunci...

Expresia feței și vocea i se schimbară complet. Laurel își ridică încet capul, mișcare ce făcu halatul să cadă mai jos pe brațele ei.

Auzea respirația lui întretăiată, în timp ce privirea îi surprinse ochii lui îndreptați către formele expuse ale sânilor.

– Oliver...

– Nu, Laurel, spuse el cu glas răgușit. Nu, te rog... Nu de data asta.

Oliver o luă ușor în brațe și o întinse pe pat, dar Laurel ignoră tremurul ce o cuprinsese.

– O să te urăsc... începu ea să spună, dar abia putea să-și miște capul.

– Îți promit că n-o să faci asta, spuse el cu ochii întunecați. N-o să mă urăști, Laurel.

Oliver își aplecă ușor capul, iar buzele lui le mângâiară pe ale ei, în timp ce degetele lui îi susțineau capul.

– Ia-mă în brațe, continuă el încet, iar ea, ca și cum ar fi fost hipnotizată, se supuse.

El îi îndepărtă halatul, iar pielea lui i se părea de satin sub mângâierile palmelor ei. Laurel îi explora umerii puternici,

înfiorându-se când el îi atinse buzele. O luă în brațe, iar contactul dintre pielea ei și părul negru de pe pieptul lui fu ca un val inimaginabil de plăcere.

– Laurel, Laurel, habar n-ai ce mi-ai făcut, murmură el în timp ce-i acoperea gura cu a lui, scufundând-o într-un vârtej sălbatic de emoții.

Laurel nu-și putea explica ce i se întâmpla. Emoțiile stârnite de atingerea lui o învăluiau în întregime. Halatul ei dispăru, doar degetele lui alunecau ușor pe pielea ei, în vreme ce ochii o priveau fix, căutându-i răspunsul.

– E plăcut, nu-i așa? întrebă el cu o voce ciudată, răgușită.

Mușchii ei se încordară, dar nu putea să nege ce o făcea să simtă. Ceva licări în ochii lui, o emoție pe care Laurel n-o putea descrie. Suspină încet, apoi gura lui o acoperi pe a ei, înăbușindu-i protestele, luându-i suflarea, ducând-o acolo unde nu contau decât simțurile, determinând-o să simtă doar nevoia de a răspunde magiei atingerilor lui.

Când gura lui îi sărută amețitor gâtul, ea își lipi buzele fierbinți de umărul lui, gemând ușor când degetele lui îi cuprinseră sânii, stârnind în ea o nevoie pe care Laurel abia o putea înțelege. Fără să fie avertizată, fusese aruncată într-un ocean imens de sezații necunoscute, senzații pe care nici în cele mai ascunse vise ale ei nu și-ar fi putut imagina că există, senzații care-i chinuiau trupul, tânjind după apropierea lui Oliver. Citindu-i parcă gândurile, el îi acoperi trupul cu al lui, făcând-o să simtă coapsele lui puternice. Dar apoi Oliver se îndepărtă de ea, cu o expresie rece și ciudată, care trecea parcă prin Laurel.

Ce căuta oare? se întrebă Laurel, nesigură

– Nu ești frigidă, Laurel, zise el. La naiba, știi foarte bine asta!

Reacția lui fu ca un duș cu apă rece.

– Nu, ripostă ea, Eu...

– Mi-ai răspuns la fiecare mișcare, spuse el.

– Eu...

Încet, misterul părea să se elucideze. Își amintea cum fugise de el, când o amenințase că o va transforma într-o femeie, exact ce făcea acum. Se luptă să plece de lângă el, dezgustând-o felul cum reacționase la atingerea lui, dar mâinile lui o țintuiau lângă el.

– Încetează să te mai lupți cu tine însăți, spuse el cu blândețe. Apoi îi acoperi fața cu sărutări.

Săruturile lui erau ca un drog îmbătător, trezindu-i simțurile în unica nevoie de a răspunde emoției pe care o stârnea în ea. Nu mai dori să-l oprească atunci când îi mângâie din nou sânii, aplecând capul și sărutând locul dintre ei.

Se opri s-o privească, iar Laurel citi în ochii lui aceeași dorință, la fel de mare ca a ei. Ca și cum ar fi comunicat într-o altă limbă, una nevorbită, el gemu și-și spori sărutările.

Străbătând-o fiori de plăcere, Laurel își strecură degetele în părul lui, ținându-i capul lipit de trupul ei. Un trup care ardea de dorința de a-l simți cât mai aproape, legănându-se în aceleași mișcări cu el, completându-se reciproc.

Plutind într-un potop de emoții, Laurel nu realiză ce se întâmplă când Oliver se încordă, ridicând capul:

– Aud o mașină, spuse scurt. Dumnezeu știe cine ar putea fi, continuă el privindu-i fața îmbujorată și ochii strălucitori.

Poate că se întâmpla la timp… pentru binele amândurora!

Oliver sări din pat și trase repede hainele pe el, în vreme ce Laurel roși și mai tare la imaginea masculină a corpului lui.

Laurel rămase întinsă, ascultând zgomotul mașinii care se apropia și începând să tremure își duse palmele la obrajii roșii și fierbinți. Pentru Dumnezeu, ce făcuse? Simți cum lacrimile îi inundă obrajii. Oare ce o să creadă Oliver despre ea? Pentru el era doar un experiment, sau…? Așa intenționa s-o transforme într-o femeie, prin a face dragoste cu ea? Cum putea fi cineva atât de rece și de nepăsător?

Auzi mașina oprindu-se și vocile câtorva persoane.

– Laurel, este sora mea împreună cu familia. Dacă nu te simți în stare, nu trebuie neapărat să cobori, îl auzi pe Oliver strigând de pe scară.

Ceea ce însemna că era o întâlnire de familie și prefera să nu fie de față, concluzionă Laurel bătând cu pumnii în pernă, încercând să uite cum corpul ei îl dorise nebunește.

Venise aici ca să se răzbune, dar cu toate astea… Faptul că răspunsese sărutărilor lui fusese oare din furie sau din dorință? Bineînțeles că asta era… ura ce o simțea pentru el. Asta era explicația. Asta trebuia să fie explicația.

Capitolul 7

Laurel se trezi devreme în dimineața următoare. Nu pentru că ar fi fost curioasă în legătură cu familia lui Oliver, hotărî ea în timp ce făcea cafeaua și încălzea cornurile în cuptor.

Ușa din spate se deschise, intrând doi tineri, care evident erau la fel de surprinși ca și ea.

– Bună, spuse cel mai mic dintre ei. Tu trebuie să fii secretara unchiului Oliver. Pentru prima dată mi-aș dori să fiu și eu scriitor.

Deci, aceștia erau nepoții lui Oliver și fără îndoială aveau în jur de douăzeci de ani. Însoțitorul băiatului care vorbise părea mai mare. Îi zâmbi ușor lui Laurel, într-un mod în care cu câteva săptămâni ar fi determinat-o cu siguranță să fugă, dar acum nu-i dădu nicio importanță.

– Termină Chas, o faci să se simtă prost. Nu-l lua în seama pe prietenul meu. De parcă n-ar mai fi văzut o fată drăguță până acum. Eu sunt Richard, nepotul lui Oliver, iar el este prietenul meu Charles Hawley. Tocmai am găsit un job pentru vară– o ajutăm pe

mama să aibă grijă de cei mici și ca bonus beneficiem și de o vacanță gratuită. Eram în drum spre Spania și ne-am hotărât să oprim aici peste noapte. Mama se impacientează de fiecare dată când prețiosul ei frate este plecat prea mult în străinătate. Îi este teamă că o vânătoare de averi o să-l prindă în ghearele ei. Unchiul O. nu prea a avut noroc în dragoste.

Asta nu fusese exact impresia care i-o lăsase lui Laurel. Era adevărat oare?

– Te putem ajuta cu ceva?

Laurel dădu din cap în semn că nu, iar Richard continuă energic:

– În cazul ăsta, o să avem timp să facem un duș înainte de micul dejun!

Oliver îi spusese că sora lui avea patru copii, ceea ce făceau să fie opt persoane în casă, numără ea în minte, pregătind masa. Doar dacă sora lui nu va obiecta ca în calitate de secretară să mănânce cu ei.

Își mușcă una din buze, gândindu-se ce ar fi putut găti. În cele din urmă renunță la idee, hotărând că va lua micul dejun mai târziu, dacă nu era binevenită.

Dar jumătate de oră mai târziu, cu Oliver de o parte și sora lui de cealaltă, se convinse că judecase greșit situația. Deși fizic semăna incredibil de bine cu fratele ei, Elizabeth Turner, era o femeie calmă, prietenoasă, în jur de patruzeci și cinci de ani, pe care o puteai înfuria foarte greu.

– Deci, Graham n-a putut să vină cu voi. Ce păcat, spuse Oliver.

– Da, aprobă Eizabeth. A rămas să se ocupe de pacienți, dar cel puțin am băieții cu mine.

– Chiar crezi că o să le mai pese, după ce vor vedea plajele superbe din Marbella? zise Oliver, trăgând cu ochiul spre nepotul său mai mare.

Richard roși, dar Chas Hawley îi zâmbi lui Laurel, continuându-și micul dejun. Cu toate că diferența de ani dintre ei era mică, Chas părea un tip foarte sofisticat, iar Laurel avea impresia că Oliver nu-l plăcea. De fiecare dată când Chas îi vorbea, Oliver intervenea. Probabil nu agreea modul în care pătrunsese acesta în familie, se gândi Laurel, în timp ce-l asculta pe Richard cum își întâlnise prietenul la universitate.

Laurel îi plăcea pe acești membri mai tineri ai familiei Savage, decise ea privindu-i. Richard era cel mai mare, dar încă un copil, evident venerândù-și unchiul, dar urmând cariera medicală a tatălui său. Apoi veniseră pe lume, gemenii, acum având paisprezece ani, care semănau ca două picături de apă.

– Paul și Robert seamănă cu tatăl lor, îi spuse Elizabeth lui Laurel în timp ce pregăteau micul dejun. Richard și Anna sunt adevărații Savage. Cum e să lucrezi pentru fratele meu? întrebă ea. Cunoscându-i caracterul, nu cred că îți este foarte ușor.

– Este foarte încurajator, îi răspunse Laurel, mințind. Îmi place.

– Hm, bine, dacă spui tu. Din câte știu, este foarte încăpățânat când își propune ceva, cu atât mai mult când lucrează la o nouă carte. Despre ce este vorba în aceasta?

– Nu sunt chiar atât de sigură, serios, protestă Laurel când Elizabeth ridică una din sprâncene. Până acum, n-a scris decât primul capitol. Se bazează pe descrierea personajului principal– un om care suferă foarte mult din cauza unei întâmplări neplăcute din

trecut.

– Ei bine, cunoscându-mi fratele, o să fie un nou best-seller. Dar merită, pentru că în fiecare carte pune câte puțin din el, din sufletul lui. Cum ai obținut slujba? întrebă Elizabeth, curioasă. De obicei n-are o secretară.

– Eu i-am cerut să lucrez pentru el, mărturisi Laurel.

– Iar eu i-am spus că poate să facă asta, continuă Oliver pentru ea, intrând în bucătărie și luându-le prin surprindere. Draga mea Beth, cred că progeniturile tale încep să se plictisească. Este păcat că tocmai astăzi când ați ajuns voi a început să bată mistralul, dar dacă vrei, putem merge la Arles după-amiază.

– Atâta timp cât îi ții departe de tine în dimineața asta, sugeră sora lui zâmbind. Foarte bine atunci, cu toate că este păcat că vei lucra și astăzi. Și așa nu te vedem foarte des.

– Păcat, dar necesar, răspunse el scurt. Inspirația este de vină, draga mea surioară!

Oliver plecă, înainte ca Elizabeth să riposteze, adăugând către Laurel:

– Bărbații ăștia, iar Oliver este exemplul cel mai enervant. Cu toate astea, cred că ar fi mai bine să facem ce ne-a spus. Le voi spune copiilor să stea liniștiți în sufragerie, să facem puțin curat, cel puțin până după-amiază.

Spre surprinderea lui Laurel, Oliver urcă să lucreze.

– Ei, știe cam la ce să se aștepte când venim noi pe aici, îi spuse Elizabeth cu un zâmbet. Nici acum nu cred că m-a iertat pentru că gemenii i-au mâncat un manuscris când erau mici, așa că de îndată ce ne vede, strânge totul din calea lor. Doamne, uite cât praf este pe

cărțile astea, Laurel! Bănuiesc că ți-a interzis să le atingi.

Laurel dădu din cap în semn că da. Oliver fusese destul de clar de la început.

– Ei bine, vom începe cu acestea. Pentru Dumnezeu, uite ce este aici, spuse ea în timp ce deschise unul dintre dulapuri și o mulțime de hârtii căzură din el.

– Cred că ar fi mai bine să te las pe tine să te ocupi de ele, spuse ea pasându-le lui Laurel. Biblioteca o vor face gemenii. Poate așa o să-i țin ocupați o oră, două, cine știe, poate le trece prin cap să și deschidă câte o carte. Acum sunt înnebuniți după sport, dar sper cu timpul să se vindece.

Laurel zâmbi, absentă. Teancul de hârtii pe care Elizabeth i le dăduse erau de acum șase ani. Luă în mână prima foaie. Era un articol despre Orientul Mijlociu, iar sub el altul despre educația privată. Mai erau și altele, dar Laurel abia se uită peste ele. Mâinile începură să-i tremure când din întâmplare zări un articol.

Da, acesta era... textul dactilografiat neclar pe care își citi numele. Bănuia că scosese un sunet ciudat, pentru că Elizabeth veni repede lângă ea, îngrijorată, întrebând-o dacă a pățit ceva, apoi privi și ea către articol.

– Oh, Laurel, spuse ea ușor. Draga mea, n-am știut... că tu ești acea fată. Mi se părea cunoscut numele tău. Vai, sărmana mea copilă! Deci, în sfârșit, Oliver te-a găsit. Îmi aduc foarte bine aminte ce s-a întâmplat atunci. Părinții noștri încă trăiau, iar moartea verișorului nostru a fost un șoc pentru toți. Pentru noi era ca un frate. Știi, întotdeauna fusese terorizat de părinții lui, bietul băiat. Ei vroiau mai mult pentru el... oftă Elizabeth. De fapt, asta a fost cauza

tragediei: faptul că îi impuseseră niște standarde foarte înalte...

Oliver a crezut întotdeauna că a fost vina lui pentru cele întâmplate. Acea fată – cred că ți-a povestit Oliver – fusese un timp iubita lui, dar bietul Peter nu și-a dat seama cine era cu adevărat. Cred chiar că-l convinsese pe Peter că Oliver a sedus-o și în cele din urmă s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. După moartea lui Peter, Oliver s-a schimbat mult. Cu toții am observat asta, dar mama și-a făcut cele mai multe griji. Jurnaliștii aveau o putere atât de mare, obișnuia ea să spună și dacă n-o foloseau cu înțelepciune ar fi fost mai bine să nu o folosească deloc. Cred că presimțea ceea ce urma să se întâmple...

Oliver ți-a spus că l-a rugat să te caute și să vorbească cu tine? Mama era convinsă că nu mințeai, dar el n-a ascultat-o. Întotdeauna a fost foarte încăpățânat. Era atât de convins că avea dreptate, încât nici măcar mama nu l-a putut face să se răzgândească.

Bineînțeles că mai târziu, când a descoperit adevărul, enormitatea dezastrului pe care-l provocase l-a distrus. A jurat atunci că va renunța pentru totdeauna la jurnalism și că într-un fel sau altul se va revanșa față de tine, că te va căuta până te va găsi. A încercat de asemenea să publice și adevărata poveste, dar cei din redacție au refuzat, spunând că le va fi afectată credibilitatea. Jurnaliștilor nu li se permite să facă greșeli. De mic, Oliver a fost o persoană foarte compătimitoare și i se părea imposibil să trăiască cu gândul la ceea ce făcuse. Era ca și cum ceva l-ar fi ros în interior... dar acum că te-a găsit și...

Elizabeth o privi gânditoare pe Laurel.

– Draga mea, tu ce simți acum pentru el? Îl disprețuiești?

Cum ar fi putut să îi spună lui Elizabeth adevărul?

– Accept ceea ce a făcut, susținându-și cauza, crezând că spune adevărul, reuși Laurel să spună în final. Tatăl meu vitreg era un expert în minciuni. Și chiar propria mea mamă, care a fost martoră la cele întâmplate, a preferat să-l creadă pe el și nu pe mine.

Sosirea gemenilor puse punct conversației lor, iar în timp ce mama lor le dădea instrucțiuni în legătură cu ce urmau să facă, Laurel strânse articolele și le luă cu ea în cameră. Un om bun la suflet, a cărui credibilitate putea fi distrusă în câteva momente. Nu asta era oare arma pe care ea o căuta? Era atât de lașă acum când avea cuțitul în mână și nu putea să-l folosească...

Hotărâseră că imediat după prânz vor pleca către Arles. Oliver îi spuse lui Laurel că vor avea de făcut și unele cumpărături, cărți de care avea nevoie, și spre surprinderea ei, i-a propus să-i însoțească.

– Dar este o călătorie în familie, replică ea, înroșindu-se de fiecare dată când o privea, cu gândul la amintirile intime din seara precedentă.

– Mergi cu noi, zise el ferm.

– Un alt pas către maturizarea mea ca femeie – cum a fost și aseară? zise Laurel.

– Dacă așa vrei să vezi situația, confirmă el sec.

Dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea, părea să-l fi enervat pe Oliver. Și la masă, când discuta cu Richard avea aceeași expresie, iar Laurel se încruntă privindu-l.

– Eu și cu Chas mergem cu aceeași mașină, îi spuse Richard lui Laurel. N-ai vrea să mergi cu noi?

Laurel nu realiză că Oliver era în aceeași încăpere, ascultându-le

conversația, până când îl auzi spunând glacial:

– Richard, Laurel este secretara mea și a venit aici să lucreze, nu să se joace.

Schimbarea lui bruscă de comportament o luă prin surprindere, dar cu toate astea Laurel reuși să-și ascundă uimirea.

După ce Richard plecă, Oliver se întoarse încet către ea.

– Am crezut că faci pași mici și timizi, Laurel, nu sărituri, și cu siguranță nu cu nepotul meu, îi spuse cu o brutalitate care aproape o lovi.

Ce încerca să-i spună? Că flirta cu Richard? Dar era ridicol! Doar stăteau de vorbă...

Puțin mai târziu, în timp ce urca scările, Oliver adăugă:

– Dacă tot urci, ai putea să-mi aduci și haina? Este la mine pe pat.

Laurel intră cu pași nesiguri la el în cameră. Munca lui de dimineață se observa în mulțimea de hârtii răspândite peste tot. Folosea o mașină de scris portabilă, ceea ce o făcu pe Laurel să se încrunte. Nu înțelegea de ce ar fi scris el singur. Cearșafurile erau împrăștiate pe jos, iar Laurel începu să le strângă până când îi atrase atenția primele cuvinte de pe una dintre hârtii.

“Răspunsuri fizice”, citi ea cu ochii mari pe măsură ce continua “Emoții ascunse, furie; dar încă mai există frica provocată de sine sau de trecut.”

Mai erau și alte notițe, notițe care demonstrau clar, așa cum crezuse de la început, că Oliver scria despre ea, că o folosește. Ochii i se mutară pe paginile scrise la mașină, dar deja era prea mult. Fără îndoială, Oliver vroia s-o folosească în roman. De aceea o adusese aici. Doamne, avusese dreptate în tot acest timp. El pretindea că

vroia s-o ajute să devină femeie, dar totul era doar o mască pentru intențiile lui reale și anume să pătrundă în sufletul ei, să scoată idei noi pentru carte.

– Laurel!

Vocea lui de jos o determină să ascundă că descoperise adevărul. Așa că-i luă repede haina și coborî în grabă, bulversată de miile de gânduri ce-i năvăleau în minte.

Ce putea să facă de data asta? Inițial ar fi vrut să fugă cât mai departe de aici și chiar astăzi, dar astfel nu va mai putea să-și ducă la capăt răzbunarea. Dar trebuia să facă ceva. Să refuze să participe în continuare la experimentele lui? Doamne, ce proastă fusese noaptea trecută... chiar se simțise protejată în brațele lui, simțise că li se întâmpla o vrajă, în care timpul nu mai... Laurel își mușcă buzele, interzicându-și acele gânduri și încercând să-și ascundă revolta. El nu putea afla ce ea tocmai descoperise...

– Ai stat cam mult sus...

– Mi-am aranjat părul, minți Laurel. Uite haina!

Laurel era sigură că o privea mai crud decât de obicei, dar probabil așa făcuse și până acum. Până la urmă ea nu era decât un specimen analizat pentru prețioasa lui carte. Ei bine, va vedea el atunci! Dacă înainte îl ura, nu se compara cu ce simțea acum!

Mistralul suflă puternic pe tot drumul către Arles. Laurel nu-și aducea aminte de când nu se mai simțise atât de iritată.

În Arles era minunat, totul strălucea sub soare, parcă desprins din visul unui pictor. Din fericire, locul nu era încă foarte populat de turiști, gândea Laurel în timp ce Oliver își parcă mașina lângă Range Roverul surorii sale. Laurel se hotărî să evadeze. În niciun caz

n-avea să-și petreacă după-amiaza sub supravegherea lui atentă, răscolindu-i trăirile, înregistrându-le ca atunci când a vrut să facă dragoste cu ea. Să facă dragoste... Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu venea Eizabeth o făcu să roșească. Dar el nu încercase să facă dragoste cu ea, se mustră aspru. El pur și simplu o folosise, așa cum o mai folosise o dată în urmă cu șase ani.

Laurel coborî repede din mașină, hotărâtă să petreacă după-amiaza singură.

– Unde crezi că pleci? o opri vocea lui Oliver după ce făcu câțiva pași. Se pare că ai uitat că ești angajata mea, spuse el. Dacă ai impresia că o să petreci după-amiaza cu Rick și cu prietenul lui, ar fi cazul să uiți de asta. Trebuie să ne aprovizionăm cu mâncare. Pentru început, ai putea începe cu cumpărăturile și sunt sigur că sora mea nu s-ar supăra dacă ai supraveghea-o și pe Ann puțin.

– Deci acum, pe lângă secretara ta, sunt dădacă și femeie în casă, nu-i așa? izbucni Laurel. Se pare că ai uitat că de când am venit aici să lucrez pentru tine n-am avut nicio clipă liberă și dacă am de gând să-mi petrec această după-amiază...

Singură, ar fi vrut Laurel să spună, dar făcu o pauză apoi continuă:

– ...ocupându-mă de mine, n-o să mă oprești!

– Pe dracu, spuse Oliver brutal.

Dar Laurel se depărtă, realizând că urma să-și dezlănțuie temperamentul de care pomenise Elizabeth. Ea nu-l văzuse niciodată nervos, înfuriat cu adevărat, dar reuși să-și controleze propriul comportament, amintindu-și ce citise cu câteva ore în urmă, promițându-și că nu se va mai lăsa din nou păcălită.

– Oliver, ce se întâmplă aici?

Niciunul din ei n-o văzuse pe Elizabeth apropiindu-se, privindu-i curioasă:

– Doar nu vă certați, nu-i așa?

– Ca să te cerți cu cineva, implică un anume grad de intimitate pe care eu și Laurel nu-l avemm, îi spuse surorii lui. Nu nu ne certam. Eu am ceva de făcut, așa că am sugerat ca fiecare să mergem separat. Ne vom întâlni aici peste câteva ore.

– Oh, am crezut că vom explora amfiteatrul roman împreună! exclamă Elizabeth dezamăgită.

Laurel se simți groaznic, când Oliver adăugă ironic:

– Dar Laurel preferă să exploreze singură, are un caracter diferit de al nostru și după cum am spus, eu am ceva de rezolvat.

Când plecară fiecare pe drumul lui, Chas Hawley veni din urmă, hotărât s-o însoțească.

– Am crezut că preferi să rămâi cu Richard, spuse ea când el se oferi să petreacă împreună după-amiaza.

– Oh, Rick își vede de treburile lui, dădu el din umeri. E un băiat naiv și uneori îl idolatrizează prea mult pe unchiul O. Cred că te plictisești la fel de mult ca și mine. Uite, hai să ieșim undeva, să mergem într-un club...încă un strop de libertate pentru mine înainte să mă apuc de dădăcit copii.

Laurel era surprinsă de atitudinea lui Chas în ceea ce-l privește pe Richard și familia lui. Din câte auzise, Chas nu avea niciun plan pentru vacanță, până când Rick îi sugerase să meargă împreună cu ei. Joaca de-a dădaca era doar o scuză pentru o vacanță ieftină. Detesta de asemenea ipocrizia lui. Dar cu toate astea îi era mai bine

în compania lui decât să meargă singură, și bănuia că Oliver se va enerva și mai tare când îi va vedea împreună. Poate că asta va fi o lecție pentru el și-i va demonstra că era capabilă să-și poarte și singură de grijă.

– Deci, ce spui? o încurajă Chas. Nu plecăm până mâine dimineață și ne vom distra toată noaptea.

– Nu sunt sigură, ezită Laurel. O să vedem dacă până diseară n-o să te plictisești de mine, îi zâmbi ea

– Mă îndoiesc de asta.

Laurel nu era sigură dacă-i plăcea modul în care acest băiat o privea. Îi amintea foarte mult de o altă privire – aceea a tatălui său vitreg, recunoscu ea cutremurându-se. Oare toți bărbații erau la fel? Lacomi și egoiști?

Conștientizând răceala lui Laurel, Chas evită subiectul pe parcursul după-amiezii. Avea un simț al umorului dezvoltat, compania lui fiind plăcută, realiză ea în timp ce se întorceau în parcare. Petrecuse o după-amiază cu un tânăr de care ar fi fugit cu puțin timp în urmă. În comparație cu Oliver, Chas nu reprezenta o amenințare. Dar de ce l-ar fi comparat cu Oliver? Oricum, Oliver Savage nu însemna nimic pentru ea! Nimic! Dar făcuse posibil ca prezența unui bărbat să nu mai fie atât de terifiantă. Dacă el avea de gând s-o folosească, atunci și ea îl va folosi pe el... și va vedea cum!

Laurel și Chas erau ultimii care se întorseseră la locul stabilit. Chas își puse unul din brațe după umerii lui Laurel, și fără un motiv anume Laurel nu ripostă la atingerea lui, ci chiar îi permise să păstreze brațul pe umerii ei în timp ce se apropiau de ceilalți

– Ați întârziat, îi anunță Oliver rece. Vă așteptăm de ceva timp!

– Doar de cinci minute, îl întrerupse Elizabeth. Nu face atâta caz din asta. Ți-am spus că n-ai de ce să te îngrijorezi.

– Așa este. Laurel este în siguranță cu mine, confirmă Chas, îmbrățișând-o pe Laurel posesiv. Așa că am hotărât să ieșim la cină împreună în seara asta, nu-i așa?

Laurel era pe punctul de a refuza, dar privirea i se îndreptă către cărțile lui Oliver. Cărți de psihologie. Cărți pe care Oliver intenționa să le utilizeze pentru a aprofunda și mai mult mintea ei? se întrebă cu amărăciune. Ei bine, își cheltuise banii de pomană. N-avea de gând să-l mai lase să facă asta.

– Este adevărat? o întrebă Oliver, strângând din buze. Ai plănuit să petreci seara cu el?

– Da, răspunse Laurel zâmbind, uimindu-se pe sine de exuberanța cu care rostise cuvântul. Știa că el nu vroia ca ea să plece, dar faptul că-l înfrunta o făcea să simtă o plăcere infinită, în special când se gândea de ce nu vroia să plece cu Chas. Ea era pentru el un simplu experiment și n-avea de gând să lase pe nimeni să-i stea în cale, astfel încât să poată folosi rezultatul în noua lui carte.

– Sper că știi ce faci, fu ultimul lui cuvânt, dar mai târziu adăugă încet, încât doar Laurel putea auzi:

– Ai grijă, Laurel. Faptul că vrei să renunți la trecut este un lucru bun, dar nu încerca să recuperezi șase ani într-unul singur. Ești abia la primul stagiu, știi asta...și cât despre sex... Știi care sunt toate mișcările, dar încă nu-ai învățat cum să le coordonezi. Te-aș urî dacă ai... cădea.

Falsa lui grijă dublă furia lui Laurel.

– Dacă o să dau greș, Chas va fi acolo să mă ajute, nu-i așa? răspunse ea dulce, uimită de expresia lui din ce în ce mai nervoasă.

– Poate până la urmă, tatăl tău nu a mințit, fusese ultima replică brutală a lui Oliver. Poate faci intenționat asta!

Era ora șase când ceilalți plecară spre fermă. Elizabeth vroia să plece cât mai devreme a doua zi, iar Chas promise că nu vor întârzia. După plecarea lor, atitudinea lui Chas se schimbă remarcabil. Brațul lui părea să vrea mult mai mult decât i-ar fi plăcut lui Laurel, astfel încât se îndepărtă de el, când din greșeală îi atinse pieptul.

– N-am crezut că ești atât de pudică, comentă el ridicând din sprâncene. Nu după ce trăiești cu un bărbat ca Savage.

– Să trăiesc? Sunt secretara lui Oliver și atât, spuse Laurel indignată. Cred că ți-ai făcut o idee greșită, Chas.

– O, să nu crezi asta, o contrazise el leneș. De fapt, sunt sigur de ceea ce am văzut. Poți să spui ce vrei, Laurel, dar a fost ceva posesiv în felul în care ți-a spus că nu vrea să mergi cu mine în oraș. Și niciun bărbat nu vorbește așa unei femei. Doar dacă are un motiv întemeiat.

– Oliver era doar...îngrijorat pentru mine, spuse ea tăios.

– Bineînțeles că era, zise el râzând grosolan. Îngrijorat că altcineva ar putea pescui în propriile ape. Este timpul să învețe că fetele moderne nu aparțin unui singur bărbat, nu-i așa? Și eu susțin în întregime această idee.

Nu era greu de imaginat, se gândi Laurel îndepărtându-l nervoasă

– Te înșeli în privința asta, Chas. Sunt secretara lui Oliver și

nimic mai mult.

– Chiar așa? Atunci, de ce când am ajuns alaltăieri seară era numai o singură lumină aprinsă în casă? Doar unul dintre dormitoare era luminat. Iar luminile de pe scări s-au aprins când ne-am apropiat. Ce ar trebui să înțeleg din asta, Laurel?

Dar Laurel n-avea de ce să-i dea vreo explicație. Era pierdere de timp să încerce să-i explice ce se întâmplase de fapt, dar până la urmă nu era treaba lui.

– Nu mă interesează ce crezi tu, îi spuse ea scurt. Chas, cred că n-a fost o idee tocmai bună să ieșim în seara asta. Mi-aș dori să ne întoarcem acasă, acum!

– Și să-i confirmi unchiului O. că-l preferi pe el și nu pe mine? În niciun caz, iubito! spuse el fără milă. M-am săturat să-l aud pe Rick cicălindu-mă cu formidabilul lui unchi. În schimb, eu aș putea să te fac să te simți foarte bine...

Lui Laurel i se făcu greață la gândul că Oliver avusese dreptate când o avertizase în legătură cu acest băiat.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea tremurând. Prefer să ne întoarcem.

Ochii lui se îngustară, iar Laurel se îngrijoră citind entuziasmul din ochii lui.

– Care este problema? Ți-e teamă că n-o să fiu la fel de generos ca Savage?

Era evident că el n-o va duce înapoi acasă, iar comportamentul lui o înfricoșă. Poate dacă mai întâi ar merge la masă... Da, așa o să facă.

Dar în planul lui Laurel nu intrase și sticla de vin pe care

chelnerul o așeză pe masă și pe care Chas intenționa să-l bea.

Când plecară de la restaurant, era aproape ora zece. Chas vroia să caute un club, sau un bar, dar Laurel insistă să se întoarcă la fermă.

– Bine, spuse el în sfârșit, privind-o lacom. Putem opri pe drum să ...discutăm mai multe...

Erau aproape la jumătatea drumului către casă, când Chas trase pe unul din drumurile de țară și opri. Era complet întuneric, iar Laurel simți un fior de teamă când Chas opri motorul și se întoarse spre ea.

– Relaxează-te, îi spuse el în timp ce întinse brațul către Laurel. De ce te-ai speriat așa?

– Elizabeth o să se întrebe unde suntem, obiectă ea. Știi foarte bine că vor să plece devreme mâine dimineață.

– Eizabeth o să comenteze? Sau Savage? Ce se întâmplă cu tine? Ieși cu un băiat și mintea îți este la altul? Am crezut că ne vom distra împreună.

– M-ai invitat să iau masa cu tine, îi reaminti rece Laurel.

– Da, dar amândoi știm ce implică...

– Că trebuie să plătesc pentru asta, îl provocă Laurel cu asprime. Ei bine, îmi pare rău, Chas. Ai ales fata nepotrivită.

Laurel coborî din mașină trântind nervoasă portiera, întorcându-se la șoseaua principală. În spatele ei îl auzi pe Chas înjurând și pornind motorul. O ajunse din urmă, continuând:

– Ei, Laurel, haide, urcă în mașină și n-o mai face pe mironosița.

Chas schimbă tonul, când Laurel refuză să îi răspundă.

– Ce se întâmplă de fapt cu tine? Doar amândoi știm despre ce

este vorba!

Tonul lui grosolan o făcea pe Laurel să se simtă neputincioasă. Și-ar fi dorit să nu fi acceptat niciodată invitația lui, să nu fi văzut niciodată acele cărți ale lui Oliver. Dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, acum ar fi fost în siguranță la fermă.

Siguranță! O senzație curioasă o cuprinse, un tremur persistent de alarmă. Dar imediat îl auzi pe Chas pornind în viteză, strigând în urma ei:

– Îl vrei pe Savage, ei bine, atunci să te ducă el acasă, spuse el și porni mai departe în întuneric.

Doar nu intenționa s-o lase singură aici, se gândi Laurel câteva secunde mai târziu, după ce el demară. Laurel privi în urma mașinii, plină de deznădejde. Dar luminile mașinii deja dispăruseră spre drumul către Arles și nu în direcția fermei. Acum era complet singură, Dumnezeu știe la ce distanță de casă. Simți cum hohote de plâns i se opriră în gât, dar n-avea nimic de câștigat dacă începea să plângă. Mulțumi Domnului că alesese să poarte sandale fără toc și se îndreptă încet către casă. Cu siguranță, de-a lungul drumului va întâlni pe cineva care s-o ajute.

Noaptea era plină de sunete ciudate, care la început o înspăimântară, dar mai târziu când începu să le distingă, se liniști. Mistralul nu mai bătea, lăsând în urmă un aer cald, plăcut, plin de miresme.

Deodată, auzi în spate zgomotul unei mașini care se apropia. Oliver – trebuia să fie Oliver fu primul gând care-i veni în minte. Dar se întoarse dezamăgită când realiză că nu era Ferrariul lui Oliver. Mașina trecu atât de repede pe lângă ea, încât abia avu timp s-o

observe. Dar Laurel își concentră acum atenția asupra altui lucru și anume prăpastia imensă lângă care se afla după dispariția mașinii.

Era normal să se simtă ușurată de apariția mașinii, bucuroasă că nu va mai merge pe jos o distanță atât de mare, dar ceea ce simțise atunci când crezuse că putea fi mașina lui Oliver nu făcea parte din sentimentele obișnuite.

În doar câteva secunde, trăise o gamă variată de emoții – o bucurie incredibilă, un tremur de incertitudine, speranță, plăcere și în special...

În special, ce?

Laurel se așeză jos deodată, tremurând și cutremurându-se, luptând să găsească adevărul, să reușească să-și analizeze emoțiile. Își dorise cu ardoare ca mașina să fie a lui Oliver. Tânjea cu disperare să-l vadă venind către ea, s-o ia în brațe, s-o protejeze.

O mare de emoții distincte părea s-o înghită. Simțea cum viața sa lua o altă întorsătură, cum nimic din jur nu i se mai părea familiar. Venise în Provence cu Oliver doar cu un singur scop: să-l facă să sufere la fel de mult cum suferise ea, dar în schimb...

În schimb, era în pericol să fie tot ea cea rănită. Exista în ea neliniștea că iubea un bărbat și că dragostea ei nu va fi niciodată împărtășită.

Îl iubea pe Oliver! Faptul că tocmai recunoscuse asta îi aduse o liniște ciudată. Așa se puteau explica toate actele ei iraționale. Fără îndoială, de asta era atât de bulversată când citise acele articole.

Dar nu trebuia... Ceea ce simțea pentru el nu trebuia să-i distragă atenția de la scopul pe care și-l propusese. Descoperind că-l iubea, nu schimba cu nimic situația. Venise în Provence cu un

țel bine definit și trebuia să-și ducă la bun sfârșit planul. Trebuia!

Dar cum să facă asta? În tot acest timp, simțise o oarecare contradicție în legătură cu ceea ce plănuise. Conștiința o avertizase, iar acum va trebui să lupte și împotriva dragostei pentru el. În timp ce rațiunea cerea răzbunare, inima îi șoptea un mesaj diferit. Ceea ce simțea pentru Oliver nu era de fapt dorință de răzbunare, ci simpla nevoie de a fi împreună cu bărbatul iubit.

Fusese atât de chinuită și de prinsă de trecut, încât nu fusese în stare să-și recunoască adevăratele sentimente. Fiecare minut petrecut lângă Oliver îngreuna din ce în ce mai mult situația. Compasiunea, grija lui, întrebările lui, o determinaseră să renunțe la zidul de apărare, făcând-o mai vulnerabilă, făcând-o să-și mascheze această vulnerabilitate cu mânia.

Mergea ca un automat, fără să se mai gândească la drum. Toate gândurile ei erau concentrate la un singur lucru: descoperirea dragostei pentru Oliver.

Când începuse să simtă toate astea? Când îl văzuse în biroul șefului ei, sau mai devreme? Poate își avea rădăcinile chiar în prima lor întâlnire. Existase ceva și în trecut, căldura și încrederea pe care i-o arătase la prima lor conversație. Dar trădarea lui? Au supraviețuit toate aceste sentimente în timp, adormite, așteptând să reapară în viața ei?

Își dădea acum seama că îngropase adevăratele gânduri, ascunzându-le în spatele frigidității, pe care o folosise ca scut împotriva unei noi suferințe.

Apoi, când s-au întâlnit din nou, toate emoțiile au ieșit la suprafață, spărgând gheața în care fusese învăluită atâția ani.

Dar nu trebuia să se lase purtată de val. Dumnezeule, dacă ar afla Oliver ce simțea pentru el. Ar putea-o analiza din alt punct de vedere, se gândi Laurel amintindu-și cărțile pe care le văzuse la el în mână. Oare ar putea ghici? se întrebă Laurel începând să tremure convulsiv.

Trebuia să plece cât mai departe de el. Nu mai putea avea încredere nici măcar în ea însăși. Totul era însă atât de nedrept. Oliver urma s-o folosească în continuare, în vreme ce ea, împiedicată de dragostea pentru el, nu putea folosi armele pe care le avea la dispoziție ca să riposteze.

Dacă mai avea un strop de mândrie în ea, ar trebui să-și continue planul, se mustră singură. Își datora sieși să uite trecutul și s-o ia de la capăt. Dar cum ar putea să mai facă asta acum?

Se opri din nou, admițând pedepsindu-l pe Oliver, putea astfel să-și cumpere libertatea, s-o descătușese de coșmarurile care o urmăriseră atâta timp.

Dumnezeule, trebuia să plece! Dacă nu făcea, asta putea să se dea de gol, să fie slabă în fața lui.

Își continuă drumul mecanic, uitându-se din când în când la ceas, încercând să evite gândurile care o torturau. În jur nu era niciun semn de locuință umană. Drumul de la fermă către Arles fusese unul destul de liniștit, își amintea Laurel. Dar acum nu vedea nimic. Oare cât de departe era ferma? Oare Chas se întorsese? Cum explicase el absența ei? Dar de ce nu venea nimeni s-o caute?

Gândurile o obosiseră atât de tare, încât se prăbuși epuizată pe iarba de la marginea drumului.

Capitolul 8

Laurel se trezi amețită, îngrozită că adormise pe marginea drumului. Corpul îi era plin de praf, hainele murdare și părul dezordonat. O rază de lumină brăzdă cerul, iar aerul rece al dimineții o făcu să tremure.

De ce nu venise nimeni s-o caute? Cu siguranță, Chas se întorsese din Arles până acum. Laurel încercă să-și forțeze picioarele obosite să meargă. Era pur și simplu prea frig să mai stea acolo și să aștepte ca cineva s-o caute. După câțiva metri, realiză că nu mai avea foarte mult până acasă, cel mult patru, cinci kilometri.

Mersul o ajuta să refecteze și să analizeze sentimentele ei pentru Oliver. Știa că-l iubea, dar de ce? Pentru că avusese încă de la început încredere în el? Nu. Putea fi și asta, bănuia Laurel. După șase ani plini de ură și de mânie pentru el, acum ar fi trebuit să-și controleze trăirile, în mod normal. Atunci începuse totul. Felul în care o ascultase, o înțelesese, fusese baza sentimentelor ei actuale, cu siguranță. Dar era mult mai mult de atât. De Oliver nu îi fusese

niciodată teamă, ca bărbat. De cele mai multe ori figura lui se transforma în cea a tatălui său vitreg, dar el, Oliver, nu-i provocase niciodată cu adevărat teamă sau repulsie, așa cum i se întâmpla de cele mai multe ori cu persoanele de sex opus. Chiar dimpotrivă. Mușchii stomacului începură să-i tremure, amintindu-și ce gândea despre el. Își dorea s-o atingă, își dorea și ea să-l atingă. Rachel îi spusese că într-o zi se va întâmpla asta, dar atunci Laurel n-o crezuse.

Dar Oliver nu era un zeu, ci o ființă, un om plin de compasiune, dacă ar fi dat crezare surorii lui și uimitor era faptul că-i dădea dreptate... Dar el n-o iubea, dimpotrivă o folosea. Așa că dacă mai avea puțină înțelepciune, trebuia să plece cât mai departe de el, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era straniu faptul că propriul ei sistem de apărare nu mai funcționa așa cum se aștepta. Dorința de a pleca, era combătută de o voință mult mai puternică...aceea de a rămâne. Mergând, începu să se întrebe cum ar fi fost să i se dăruiască. Se înfioră amintindu-și pielea lui lipită de a ei, amețită de faptul că dacă un contact atât de nesemnificativ îi provocase un asemenea delir, să stea în brațele lui fără nicio barieră între ei ar ridica-o pe culmile plăcerii.

Pierdută în gândurile ei, lui Laurel îi luă ceva timp să deslușească zgomotul unei mașini ce venea din spate. Se opri, întorcându-se neputincioasă să-și ascundă zâmbetul plin de emoție când își dădu seama că era mașina lui Oliver.

Opri la câțiva metri în fața ei cu o frână ce stârni un nor de praf, iar Laurel alergă către el.

– Unde naiba ai fost? o întrebă el furios. Bănuiesc că te amuză

faptul că mi-am petrecut toată noaptea răscolind întreg orașul în căutarea ta, întrebând la fiecare bar care mi-a ieșit în cale cu gândul că tânărul Chas ar fi putut să te târască undeva împotriva voinței tale. Dar uitându-mă acum la tine, tind să cred că m-am înșelat. Îți imaginezi, presupun, că fiind angajata mea, ar fi trebuit să-mi spui măcar că intenționezi să-ți petreci noaptea cu iubitul tău și nu să mă lași să aștept ca un fraier până când a sunat să-mi spună că nu se mai întoarce și că se va întâlni cu ceilalți direct la Marbela. Presupun de asemenea că ar trebui să-ți fiu recunoscător că te-ai întors înapoi în cele din urmă numai după o noapte, dar după expresia feței tale cred că a fost una destul de ocupată!

– Chas te-a sunat din Arles? întrebă în cele din urmă Laurel cu o voce slabă. Dar...

– La două dimineața, confirmă Oliver cu duritate, iar în timp ce voi vă distrați, eu mi-am făcut o mulțimea de griji.

– Ți-ai făcut griji...pentru mine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te juca așa cu mine, Laurel! Bineînțeles că am fost îngrijorat pentru tine. Poate că ești la vârsta când poți lua singură o decizie, dar nu când este vorba despre Chas. Și când te hotărăști să faci ceva, n-o faci doar pe jumătate, nu-i așa? Și cu el, pe deasupra! Dar bănuiesc că lipsa ta de experiență scuză gusturile tale...nepotrivite.

– Oliver, n-am fost cu Chas. Ne-am certat și m-a lăsat...

– Da, sigur! Uită-te la mine, Laurel! Nu sunt tatăl tău și nu trebuie să mă minți. Dacă vrei să te culci cu Chas este treaba ta, dar puțină atenție nu ți-ar strica de loc.

Oliver părea furios, mult mai furios decât îl văzuse vreodată, și

era de înțeles dacă condusese înapoi către Arles și a căutat-o. Laurel era surprinsă că se deranjase s-o facă. Doar dacă, bineînțeles, credea că orice relație pe care ar fi putut-o avea cu Chas, ar putea să-i afecteze “experimentul”.

– Urcă în mașină! spuse el furios. Nu încercase s-o atingă, dar Laurel nu știa dacă făcea asta pentru că lui îi era teamă să nu o lovească sau gândul că ar putea-o atinge acum i se părea dezgustător.

Oliver urcă în mașină fără să mai scoată un cuvânt și porni motorul. Mașina porni în goană, dar imediat după câțiva metri opri brusc în fața unei gropi abrupte. S-ar fi așteptat să-i spună să coboare și să meargă pe jos, dar în schimb se aplecă asupra ei, iar pentru o clipă avu impresia că este Chas. Laurel se lăsă pe spate, văzându-i privirea cinică, apoi îi spuse cu o voce joasă:

– O, nu, Laurel, ești în siguranță. Nu obișnuiesc să fac dragoste în mașină și chiar dacă aș face-o...

Laurel putea citi în ochii lui că ultimul lucru era dorință pentru ea, că l-ar fi putut determina să-și încalce propriile reguli.

– Nu vroiam decât să închid asta, continuă el, luând centura ei de siguranță și prinzând-o de suportul metalic. Pentru o clipă, Laurel simți căldura capului lui lângă sânul ei, iar bătăile puternice ale inimii ajunseră în clipa următoare în gât. Cu Oliver, recunoscu ea rușinată, ar fi fost încântată să facă dragoste în mașină, atunci și acolo. Gândul acesta era pe cât de șocant pe atât de excitant.

– Starea mea de acum nu-mi permite să conduc încet, continuă Oliver, așa că nu vreau să te am pe conștiință, așa cum...Dar vezi, Laurel, aveam motive întemeiate să rămâi așa cum erai, cel puțin o

perioadă. Dar evident m-am înșelat. Oricum, nu este totul pierdut. Te-ai întors și am o mulțime de făcut ... dacă mai ai energie să muncești.

Și asta au și făcut, au muncit! Oliver îi pregătise notițele pe care ea trebuia să le transcrie. Abia reușise să doarmă câteva ore și avea o durere de cap ce persistă până după-amiază. Oliver încă lucra la primele capitole ale cărții. Personajul principal era deja bine conturat și destul de familiar lui Laurel. Oare intenționa s-o folosească în cartea asta sau în alta? se întrebă Laurel. În timp ce lucrau, tensiunea era evidentă în atmosfera din cameră. Oliver dicta mergând apăsat dintr-un colț în altul al camerei, cu o energie pe care Laurel n-o mai văzuse până atunci, dar în același timp o furie ciudată îi alimenta gândurile, stare pe care ea n-o putea înțelege.

– Este de-ajuns pentru astăzi, spuse el după prânz. Îți sugerez să recuperezi noaptea nedormită în după-amiaza asta.

Datorită modului în care spusese asta, Laurel refuză să-l asculte și nu merse în pat. Așa că se schimbă în costumul de baie, încântată că trupul ei căpătase o nuanță aurie. Își luă halatul și se îndreptă către piscină. Dar când ajunse pe aleea pavată, realiză că Oliver era deja acolo, înotând puternic, fiindu-i imposibil să se întoarcă fără ca el să observe prezența ei.

El o privi atent în timp ce ieși din apă.

– Nu mi-am imaginat că ai putea fi aici.

Vocea ei suna straniu, datorită efortului pe care-l făcea în încercarea de a evita imaginea abdomenului lui ud, a spiralelor de păr de pe piept de pe care se prelingeau stropi de apă.

– Ești dezamăgită să mă găsești aici? Stai liniștită! Nu te voi

împiedica să visezi la Chas, dacă asta aveai de gând să faci aici.

Oliver se aplecă, luând un prosop. Înălțimea și puterea lui radiau o masculinitate care făcea genunchii lui Laurel să se înmoaie. Vroia să nege toate acuzațiile lui, dar știa că n-o va crede. Lacrimile îi umplură ochii, așa că se întoarse imediat cu spatele, împiedicându-se de unul dintre scaune. Oliver înjură ajungând-o din urmă, prizându-i mână.

– Este în regulă, Laurel, spuse el cu o sălbăticie asemănătoare numelui. N-am de gând să te ating.

Știu, dar vreau cu disperare, vroia ea să-i spună

Când el îi dădu drumul, Laurel se așeză pe scaun, încercând să adopte o atitudine relaxată, dar în realitate se simțea încordată știindu-l în apropiere.

Din umbra genelor, Laurel îl urmări pe Oliver, tremurând la intensitatea dorinței de a-l atinge. N-a crezut niciodată, nici în cele mai sălbatice vise ale ei, că putea simți o dorință atât de profundă, nevoia de a atinge fiecare centimetru din corpul cuiva, atât de puternică și de imperativă, încât o percepea ca pe o durere fizică.

– Dar tu? Laurel deschise ochii când îl auzi. Era întins pe un prosop, privind-o.

– Pielea ta, Laurel, n-are nevoie de protecție?

– Am avut grijă de asta, reuși ea să murmure.

– Atunci, ai putea să-mi dai cu cremă pe spate? spuse el luând crema și înmânând-o lui Laurel.

Pentru moment, Laurel se gândi să refuze, dar dacă s-ar fi întrebat de ce face asta? Deschise capacul cutiei cu cremă și luă puțin în palmă. Începu ușor, nesigur, să împrăștie crema pe pielea

lui, și de îndată ce palmele se obișnuiră, timididatea ei se transformă în dorința de a-l atinge. Vârful degetelor ei se mișcară ușor pe spatele lui, atingând, învățând.

Atentă la noua ei sarcină, nu își dădu seama dacă Oliver era afectat de ceea ce se întâmpla până când îi atinse încet zona din jurul taliei, simțindu-i încordarea fiecărui mușchi. Uimită, se opri, întrebând cu o voce nesigură:

– Am făcut ceva greșit?

El se întoarse brusc, privind-o ironic.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, zise el cu o voce răgușită. Păstrează aceste jocuri pentru Chas, dacă trebuie, dar nu le experimenta pe mine – nu-mi place să fiu tachinat. Ori el este un profesor al naibii de bun, ori tu înveți foarte repede, adăugă el brutal. Ești aproape la fel de bună ca o profesionistă.

Și înainte ca ea să spună ceva, se ridică și sări în apă, înotând câteva minute bune fără oprire. Îl privea tăcută de lângă piscină, întrebându-se ce făcuse de se enervase atât de tare.

Mai târziu, Laurel pregătea cina când Oliver intră în bucătărie, anunțând-o că nu vrea nimic.

– O să merg până la Arles, spuse el scurt, fără să mai adauge alte explicații. Nu știu când o să mă întorc. Să nu mă aștepți, adăugă el sarcastic.

Singură, urcă la ea în cameră, încercând să se convingă că dragostea fără căldură și încurajare nu putea să supraviețuiască. Aruncă o privire prin agendă, zâmbind ușor citind cele scrise. Ce naivă fusese atunci când crezuse că era motivată de răzbunare. Articolele aduse zilele trecute mai erau acolo așa că începu să le

citească pe rând, pătrunzând astfel în lumea omului pe care-l iubea. De la început porniseră amândoi pe picior greșit și totul părea destinat să rămână așa. Întotdeauna Oliver o judecase greșit, iar acum când era la un pas să creadă în el...

Laurel își usca părul, când auzi mașina lui Oliver parcând în fața casei. Era deja unsprezece fără un sfert. Îl auzi pe Oliver cum încuie mașina și se îndrepta spre ușă. Dormitorul ei era deasupra intrării principale, iar Laurel se îndreptă către fereastră să vadă ce se întâmplă. Ridică din sprâncene când îl zări căutându-și cheile în buzunare. Cu toate că se îndepărtă de fereastră, el îi simți prezența, uitându-se în sus.

– Laurel, vino și deschide ușa, comandă el. Nu-mi găsesc cheile.

Primul lucru pe care Laurel îl decoperi când îi deschise ușa era faptul că băuse. Simțea asta din respirația lui.

– Ești în siguranță, spuse el ironic. Nu sunt beat. Doar mi-am udat puțin necazurile, nu le-am înecat...

– Sunt surprinsă că ai avea vre unul, spuse ea urmându-l în bucătărie

– De ce? N-am voie să mă comport și eu ca o ființă umană? zise el pe un ton aspru, care o uimea din ce în ce mai mult pe Laurel.

– Vrei ceva de mâncare? întrebă ea ezitând. N-o să dureze mult să...

– Da, chiar aș vrea, o întrerupse el. Am o foame care nu poate fi ușor stăvilită, Laurel, râse Oliver ușor. Pentru Dumnezeu, nu te uita la mine de parcă ai fi cea mai inocentă fată din lume pentru că amândoi știm că nu e așa. Și du-te imediat în pat înainte să spun ceva ce amândoi vom regreta mai târziu.

Laurel nu știa dacă să rămână sau să plece, dar după ultima lui privire fugi repede pe scări. Un lucru nu-i era clar. De ce Oliver băuse? Probabil din cauza faptului că vroia să se elibereze de tensiunea provocată de scris. Știa foarte bine că nu era beat, dar i se făcuse teamă de violența descătușată pe care o afișa și nu vroia să fie ea cea asupra căreia se va descărca, pentru orice eventualitate.

Laurel se hotărî să se culce când îl auzi pe Oliver urcând scările și intră în baie. Auzi zgomotul unor sertare, apoi deschise ușa și strigă:

– Laurel, ai din întâmplare o aspirină?

Avea o tabletă în geantă, așa că luă un comprimat și merse la el în baie. El se dezbrăcase de tricou, iar lumina slabă din baie îi contura umerii puternici. Când Laurel îi întinse pastila, mâinile lor se atinseră și Oliver înjură cu violență.

– Pentru numele lui Dumnezeu Laurel, murmură el răgușit. Dacă vroiai experiență, de ce n-ai venit la mine?

Apoi o sărută fierbinte, în timp ce mâinile lui se mișcau nerăbdătoare pe nasturii cămășii, îndepărtând-o și dezgolindu-i umerii fragili. Dacă înainte Laurel crezuse că experimentase dorința, nimic nu se compara cu senzațiile pe care le trăia acum. Jocul senzual al degetelor lui pe pielea ei, deschise o ușă care până acum habar n-avea că există. Laurel se lipi de el, savurând fierbințeala buzelor lui.

Acolo, în întuneric, Laurel avea impresia că putea citi în ochii lui durerea în timp ce o privea, apoi spuse simplu:

– După-amiază, știam că n-o să rezist aici...în casă... cu tine o noapte, fără să fac asta...

Apoi o luă din nou în brațe, ducând-o în dormitorul lui, în patul lui. Dar acum nu-i mai păsa ce putea el gândi despre sentimentele ei, abandonându-se cu totul în brațele lui. Atingerea mâinilor lui părea atât de potrivită, încât Laurel nu putea să nu-l dorească. Când trase cămașa de noapte de pe ea, gemu de plăcere. Oliver se îndepărtă ușor, privind-o în lumina lunii, jucându-se ușor cu degetele pe pielea ei, făcând-o să tremure de plăcere, aducând-o din nou lângă el.

– Întreabă-mă din nou dacă îmi este foame, Laurel, îi șopti el la ureche. Sau pur și simplu să-ți arăt?

Îi simți din nou buzele, sărutându-i pasional vena din zona gâtului, apoi mai jos explorându-i pielea. Laurel își simțea fiecare nerv cutremurându-se de plăcere la intimitatea atingerilor lui, senzualitatea lui amețind-o. Era sigură că și el o dorea la fel de mult. Blugii lui ajunseră în același loc cu cămașă ei de noapte, degetele ei înfigându-i-se în carnea lui, iar tremurul lui îi confirma aceeași fericire pe care o simțea și ea la fiecare contact al trupurilor lor.

Laurel își dorea să-l sărute și să îl atingă la fel cum făcuse el. Își lipi mai întâi buzele de pielea lui, iar când simți tensiunea mușchilor lui se gândi că făcuse ceva greșit până când el gemu și o întoarse violent pe spate, ținându-i capul între mâini, mușcându-i buzele.

Dar când îi îndepărtă coapsele, acoperind-o cu trupul lui puternic, Laurel începu să simtă teama. O teamă întunecată trezită din trecut, punând cu vehemeță stăpânire pe ea, fâcând-o să țipe panicată până când realiză că Oliver era cel aplecat asupra ei și nu Bill Trenchard.

Laurel rosti printre sughițuri numele lui Oliver și începu să

tremure violent la amintirea trecutului, în timp ce el o privi, ridicând-o în brațe, îndepărtându-i firele de păr de pe obraji

– Ai crezut că sunt Trenchard, nu-i așa? o întrebă el cu vocea răgușită. Laurel, ce încerci să-mi faci? Dar Chas? Ai crezut că el...

– Te înșeli în privința lui Chas! N-a fost nici pe departe așa cum îți imaginezi tu. Ne-am certat în drum spre casă, eu am coborât din mașină și m-a lăsat acolo, pentru că n-am vrut... Așa că a trebuit să merg, dar m-am oprit pe marginea drumului și am adormit. Eu... nu m-am culcat cu el!

Laurel începu să plângă încet neajutorată, crezând că el nu o va crede, dar pentru prima dată se înșela.

– Nu l-aș fi lăsat niciodată să facă dragoste cu mine, spuse ea printre lacrimi. Habar n-am avut că...

– De aceea mi-am petrecut jumătate de noapte căutându-te... de aceea acum ar trebui să fii în patul tău și nu al meu. Într-o zi,Laurel, îi spuse el ținându-i fața între palmele lui, o să întâlnești un bărbat care te va face să-l uiți pe Trenchard – să uiți tot, cu excepția nevoii de a fi cu el.

Laurel ar fi vrut să-i spună că întâlnise deja acel bărbat, dar bineînțeles el n-avea nevoie de dragostea ei. N-ar fi fost acum la el în pat dacă n-ar fi băut.

– Ce-ai spune dacă te-aș ruga să rămâi cu mine? murmură el privind-o.

Inima ei părea s-o fi luat razna. Dacă el o vroia, i-ar fi putut rezista? Dar Laurel știa deja răspunsul.

– Eu...

– Stai liniștită, spuse el confuz. N-am de gând să-ți cer asta. Ai

simțit ceva totuși în noaptea asta, ceva ce nu poți să negi și presupun că pentru tine e un pas înainte…

În experimentul lui, asta vroia să spună. O cuprinse o deznădejde rece. Se jucase cu focul și avea să se ardă destul de tare. Ea îl iubea, dar el n-o iubea, așa că ar fi nebună să mai rămână încă o secundă în plus lângă el, când se simțea atât de vulnerabilă.

– Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Laurel fără expresivitate. Eu…

– Te-ai lăsat purtată de moment. Știu… Poate acum o să înțelegi de ce am fost atât de îngrijorat când am crezut că ești cu Chas. Era evident că vroia doar un lucru de la tine încă din clipa în care te văzuse. Laurel avu din nou impresia că zărește în ochii lui o urmă de durere, dar fusese atât de rapidă, încât nu era sigură de ceea ce văzuse.

Laurel se ridică de lângă el, dar în lumina lunii, dorința ei de a-i atinge corpul era și mai puternică. Vroia să-l implore să facă dragoste cu ea, dar dacă ar face asta, Oliver și-ar da seama ce simțea ea cu adevărat, lucru pe care nu l-ar fi putut suporta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Laurel, dacă vrei să pleci, pleacă, zise el pe un ton dur, rănind-o cu indiferența lui. Aș vrea să dorm puțin, chiar dacă tu n-ai de gând…

Laurel se simțea ca un copil în timp ce-și luă cămașa pe care cu câteva minune în urmă el o descheiase, nasture cu nasture.

Să adoarmă…indiferent cât de epuizat era corpul ei, nu putea să adoarmă… nu putea uita căldura și plăcerea pe care o împărțise cu Oliver. Imagini cu corpul lui perfect îi apăreau în minte de fiecare dată când încerca să închidă ochii.

Capitolul 9

A doua zi când coborî, Laurel nu văzu nici urmă de Oliver. Dar când vru să iasă afară pe ușa din spate, se ciocni de el. Privindu-l fix, se înroși ușor la amintirea nopții trecute... la amintirea lui.

Oliver îi zâmbi ironic, trecu pe lângă ea și se așeză pe unul dintre scaune. Bineînțeles că naivitatea ei i se părea amuzantă. Ceea ce pentru ea fusese un moment special, plin de magie, pentru el nu fusese decât un simplu experiment privind reacțiile ei.

Laurel se întoarse cu spatele, încercând să ascundă cât de mult o afecta prezența lui, să prepare cafea. Îl auzi cum se ridică de pe scaun, îi auzi pașii îndreptându-se spre ea și brusc o întoarse cu fața către el.

– Laurel, nu trebuie să-ți fie rușine pentru ce s-a întâmplat azi-noapte. Știu cum te-ai simțit... cel puțin pot ghici, se corectă el, mai ales când ți-am spus ceea ce ți-am spus ieri dimineață. Am greșit mult, recunosc asta. M-am purtat ca o brută cu tine și n-am văzut că...

– Eram prea obosită pentru că am mers atât pe jos, și nu că...

– ... ți-ai fi petrecut noaptea în brațele lui Chas. Nu înțeleg totuși de ce atunci când m-a sunat, mi-a sugerat că ai fi cu el... Când mă gândesc ce ai fi putut păți...

Laurel abia îl recunoștea pe Oliver. Expresia lui devenise serioasă, plină de compătimire, plină de...ceva ciudat.

– Probabil că era furios din cauza faptului că ...

– Ai refuzat să te culci cu el? completă Oliver. Îmi imaginez.

Zâmbetul lui ironic denota faptul că știa cum este să reușești cu greu să-ți stăpânești dorințele.

– Și fără să știe ceea ce ți se întâmplase, a crezut că îți bați joc de el, pur și simplu. Oricum comportamentul lui poate fi scuzat de specificul vârstei, dar n-ar fi trebuit să te lase acolo. A avut mare noroc că nu l-am întâlnit pe drum, altfel... Oliver se uită către Laurel când ea începuse să râdă încet, strâmbând ușor din nas.

– Presupun că după noaptea trecută, n-am dreptul să critic standardele altcuiva. În legătură cu noaptea trecută, Laurel...

Oliver se îndepărtă de ea, întorcându-se către fereastră

– Vroiam să vorbesc cu tine despre asta, să-ți explic că...

– Nu, nu trebuie să faci asta. Înțeleg foarte bine, spuse Laurel furioasă. Aceste lucruri se mai întâmplă și presupunând că lucrurile dindre noi doi sunt așa cum sunt.... și tu știi despre trecutul meu, despre mine... -că te iubescar fi vrut ea să spună... era inevitabil.

– Mă bucur că ai văzut lucrurile atât de filozofic!

Oliver privea în continuare pe fereastră, cu spatele la ea, astfel încât Laurel nu putea ghici expresia feței lui. Ceea ce-i spusese păru să-l enerveze deși Laurel nu își putea imagina ce îl determinase să

devină furios. Oare ar fi vrut ca ea să recunoască de ce vroia de fapt să facă dragoste cu ea?

Lui Laurel i se făcu deodată rău. Oare Oliver își notase deja toate reacțiile ei pentru a le folosi într-o carte viitoare?

Laurel se ura pentru că n-avea curajul să-i spună în față tot ce știa, să-i spună să n-o mai folosească. Dar n-ar suporta durerea inevitabilă care ar copleși-o când va începe să râdă amuzat de toate trăirile ei. Cu ce drept ce simțea rănită sau trădată, dacă Oliver nu dăduse nici cel mai mic semn că ar simți ceva pentru ea? N-o forțase nimeni să se abandoneze în brațele lui, provocându-i mângâierea dulce a pielii lui. Știa foarte bine că bărbații sunt capabili de o dorință pur fizică.

– Nu ți-am spus, nu-i așa? continuă el brusc. Trebuie să merg la Nisa mâine dimineață la prima oră singur, adăugă întorcându-se către ea. O să fiu plecat toată ziua.

– Atunci, astăzi o să-mi dictezi mai mult decât de obicei, spuse Laurel uimită de abilitatea de a-și păstra tonul vocii normal în timp ce sufletul îi era amorțit de durere. De ce pleca la Nisa? Să se întâlnească cu o femeie? Era o întrebare la care Laurel nu putea răspunde, dar nu-l vedea pe Oliver în compania unor femei oarecare, iar ea nici nu se putea compara cu acele femei cu care bănuia că se întâlnește.

– Nu cred că este nevoie. Încă sunt la etapa de gândire și tu te-ai dovedit foarte eficientă. Mașinile de scris sunt foarte obositoare.

Laurel încercă să-i zâmbească, deși în suflet avea o furtună de neliniște.

După ce își turnă din nou cafea în cană, Oliver continuă să vorbească, lovind-o din nou:

– Laurel, azi-noapte, a fost doar imaginația mea sau chiar ai simțit la fel de multă plăcere din... intimitatea noastră, așa cum ai dat de înțeles? Obrajii îi luaseră foc pur și simplu. Cum putea să stea acolo atât de calm, vorbind despre ce se întâmplase ca și cum ar diseca un nou capitol dintr-una din cărțile lui?

– Nu știu exact la ce te referi, afirmă într-un final. Eu...

– Ce am vrut să spun... îi explică el liniștit, ridicându-se în picioare și privind-o... ai simulat felul în care ai recționat la... sau...

O mulțime de gânduri îi invadară mintea. Să-l mintă și să-i spună că pur și simplu s-a prefăcut? Dar dacă el și-ar da seama că minte, n-ar fi mai simplu să ghicească motivul pentru care-l mințea?

– N-am simulat nimic, reuși să spună. Dar...

– Dar am interpretat eu greșit ceea ce simțeai? Nu-ți face griji, Laurel. Sunt și eu conștient de puterea atracției fizice. Mă bucur că ai descoperit-o și tu, pentru că mă scutește de o vină ce apăsa greu asupra conștiinței mele, cu toate că m-am dovedit a fi o sabie ascuțită vicios la ambele capete. Să nu-ți fie niciodată rușine de sexualitatea ta, adăugă el cu franchețe, și niciodată să nu abuzezi de ea. E un dar atât pentru tine, cât și pentru iubitul tău. Mă urăsc pentru faptul că ai trăit atâția ani crezând că ești frigidă. O femeie care învață să-și prețuiască trupul, îl păstrează ca pe un dar, darul suprem atunci când dorința este completată de dragoste. Ceea ce încerc să-ți spun, adăugă el cu o tristețe neobișnuită, și nu foarte bine se pare, este faptul că te afli la o vârstă frumoasă. Ai o fragilitate și o sensibilitate care s-ar putea prăbuși chiar și sub mângâierea

unor degete. Cred că a sunat ca o avertizare a unui tată cu concepții predefinite, pentru prețioasa lui fiică împotriva tentațiilor carnale.

– Dar tu nu ești tatăl meu...și sunt destul de conștientă de ele, îi reaminti Laurel. Le-am învățat de mică, îți aduci aminte?

Pentru o clipă pielea lui căpătă o nuanță roșie, ca și cum i-ar fi dat o lovitură mortală. Tensiunea dintre ei era asemenea unui fir subțire, pe care Laurel n-o mai putea îndura. Fugi repede din cameră, lăsându-l pe Oliver privind în urma ei.

Să creadă orice ar fi vrut, gândi ea ca un copil o oră mai târziu, privind imaginea drumului de țară, înconjurându-și genunchii cu brațele. Oare o privea în continuare ca pe o simplă puștoaică de douăzeci și doi de ani și nu ca pe o femeie?

Tensiunea dintre ei păru să crească pe parcursul zilei. Oliver se comporta foarte ciudat. Pentru un moment era ironic, iar în secunda următoare devenea tăcut. Nimic din ceea ce făcea Laurel nu părea a fi bine, comentariile lui tăioase aducându-i nu numai o dată lacrimi în ochi, cu atât mai mult când știa că aluziile lui răutăcioase nu erau fondate. Oare își dăduse seama ce simțea pentru el? Credea oare că făcuse o pasiune prostească pentru el și folosea metoda asta ca s-o îndepărteze?

Laurel nu mâncă prea mult la cină. Fusese rândul lui să pregătească masa și se încruntă amenințător când observă că ea abia se atinse de mâncare. Laurel nu avea cum să nu observe cantitatea generoasă de whisky pe care și-o turnă după cină și o bău dintr-o înghițitură.

Asta îi amintea lui Laurel de nopțile în care tatăl ei vitreg obișnuia să vină acasă beat.

– Nu este nevoie să mă privești așa. Pot bea cantități semnificative fără să am niciun efect secundar, spuse Oliver răutăcios, când expresia feței părea s-o trădeze. Sau crezi că asta, arătând către pahar, poate fi o repetiție la ceea ce s-a întâmplat aseară. Mai ai multe de învățat, draga mea, spuse el râzând disprețuitor, șocând-o cu asprimea lui. Când un bărbat trebuie să se scufunde în băutură înainte să intre în patul unei femei, e un exercițiu pe care foarte rar vrea să-l repete.

Oliver traversă camera, selectă una dintre casete punând-o în casetofon. Dar în locul sunetelor liniștite pe care Laurel spera să le audă, acestea erau agresive și amenințătoare.

– Să completez dispoziția, spuse el sub privirea speriată a lui Laurel. Dar dacă nu-ți place...

– Cred că o să mă culc devreme în seara asta. Sunt obosită.

La cuvintele ei bâlbâite, s-ar fi așteptat la o replică răutăcioasă, dar el nu mai spuse nimic. Când ridică ochii să-l privească, Oliver era concentrat asupra paharului pe care-l învârtea în mână.

Pe scaun era o carte, iar Laurel o ridică fără să fie atentă. Nu era chiar atât de obosită, așa că se gândi că ar mai putea citi puțin. Ceva ce ar fi ajutat-o să adoarmă și să-i alunge amintirile ce se agățau de ea asemenea dinților unui dragon, chinuind-o.

Abia după ce făcu baie realiză că acea carte era una dintre acele aduse de Oliver din Arles. Era a unui psihiatru, scrisă în engleză. Curiozitatea o împingea s-o răsfoiască, schimbându-și însă pe parcurs ce înainta starea de spirit. Își dădu seama că era vorba despre toate acele probleme cu care se confruntase chiar ea însăși: cazuri istorice din domeniu, cele mai multe dintre ele foarte

asemănătoare cu ale ei. Copii, preadolescenți sau adolescenți care trecuseră printr-o experiență ce le afectase psihicul. Multe dintre acele cazuri se bazau pe incest, unele implicând și violul. Când citea, Laurel tremura. Trebuia s-o termine, citind fiecare cuvânt, de pe fiecare pagină, trecutul propriu i se părea mai viu ca niciodată. Citea că primul pas către normalitate pentru victimele din aceste cazuri era acela de a-și forma o relație bazată pe încredere cu membrii de sex opus. Adolescentele care suferiseră de hărțuire sexuală trebuia învățate să-și deblocheze simțurile, înlocuind frica, durerea și umilirea cu plăcere și căldură. Cu cât citea mai mult, cu atât Laurel realiză că în cazul ei trauma fusese moderată și cum abilitatea ei de a avea încredere în cineva nu fusese complet distrusă, altfel n-ar fi putut avea încrederea în Oliver încă de la început. Își confirmă de asemenea convingerea comform căreia ura pe care o simțea pentru el era rezultatul faptului că el îi trădase încrederea.

Oliver cumpărase această carte numai din cauza ei, pentru că vroia să pătrundă mai adânc în mecanismul minții ei, exact ce făcea folosind-o în întregime sau doar părți din ea cu intenția de a studia orice putea legat de ea, transformându-le mai târziu în materiale pentru cărți. Când în cele din urmă Laurel închise cartea, avea impresia că abia ieșise din tunelul în care intrase odată cu apariția lui Bill Trenchard ca tată vitreg. Acum știa că s-ar fi îndrăgostit de Oliver în oricare altă situație. Ceea ce simțea pentru el era dragostea pură a unei femei pentru un bărbat.

Într-un final adormi cu greu, dar cartea îi trezise unele amintiri pe care le îngropase în toți acești ani și care o urmăreau din nou:

amenințările tatălui ei că o va trimite departe de casă, atingerile lui care o umpleau de teamă și de furie. În coșmar retrăi cele mai cumplite scene din viața ei: tatăl ei vitreg țintuind-o pe podeaua rece, respirația lui urâtă, teroarea ce o cuprindea când mâinile lui îi atingeau pielea goală.

Un țipăt îi fierbea în gât, trupul i se zvârcolea pe cearșafurile din ce în ce mai multe , țipăt după țipăt sufocând-o. Perdeaua groazei fu ruptă de ușa care tocmai se deschise, acum văzând doar ochii lui Oliver ce o priveau cu îngrijorare.

– Laurel, am avut impresia că cineva încerca să te omoare după modul în care ai țipat, spuse el cu o notă de umor.

Încă sub efectul coșmarului, Laurel tremura privind cu ochii săi mari fața lui palidă.

Oliver ridică de jos cartea pe care o împrumutase.

– Am citit-o, îi spuse ea răgușit. Au revenit toate înapoi... Bill... noaptea...noaptea...

– În care a încercat să te violeze? Am fost la tribunal, Laurel. Am auzit totul, dar s-a terminat. A fost doar un coșmar, unul foarte neplăcut, la care am avut și eu contribuția mea.

Laurel abia observă tonul ciudat din vocea lui. Cuprinsă încă de groaza provocată de coșmar, Laurel nu putea să facă nimic mai mult decât să tremure și să îl privească cu ochii mari, tresărind când el îi atinse brațul, figura plină de căldură a lui Oliver înlocuind-o pe cea lacomă a lui Bill.

Se îndepărtă de el, murmurând cu sufletul la gură cuvinte neînțelese, proteste...

– Laurel!

Ceața dispăru, iar ochii ei nu vedeau decât o singură privire.

– Oh, Oliver, spuse ea cu vocea tremurând, aruncându-i-se în brațe. A fost atât de îngrozitor...atât de real, continua Laurel să-i spună în timp ce brațele lui o înconjurau. Lăsându-și capul pe umărul lui, o învălui o stare de bine și de liniște. Pe măsură ce secundele se scurgeau, oboseala o moleși înlocuind teroarea de mai devreme. Parfumul lui bărbătesc îi acapără toate simțurile și deodată faptul că o ținea în brațe nu mai era d-ajuns.

– Laurel? Te simți mai bine acum?

Ea își prinse degetele de cămașa lui desfăcută când Oliver încercă să se retragă:

– Nu mă lăsa singură, Oliver, te rog! Mi-e teamă că o să visez din nou.

– Și ce sugerezi? întrebă el cinic. Să ne petrecem toată noaptea așa? La gândul că ar putea petrece o noapte întreagă în brațele lui, simțurile parcă începuseră s-o ia razna, răspândindu-i prin tot corpul fiori de dorință.

– Laurel...

– Oliver, nu mă lăsa aici, te rog, îl imploră ea, ținându-l și mai strâns. Te rog!

Degetele lui erau deja pe încheieturile mâinilor ei, încercând s-o împingă, dar deodată își schimbă atitudinea, degetele lui mângâindu-i ușor pielea fină de la încheieturi.

– Pentru Dumnezeu, murmură el cu o voce răgușită, când Laurel oftă ușor.

Ea nu își dădea seama dacă spusese asta din precauție sau ca rugăminte, dar nu mai contă după ce gura lui o acoperi pe a ei cu

o dorință nestăvilită care șterse orice urmă din imaginea lui Bill Trenchard. Era doar Oliver, fiecare nerv al ei simțea asta și-l primea ca atare. Buzele lui se mișcau peste ale ei, cu o dorință crescândă, și incredibil, ea simțea aceeași pasiune sălbatică, cerând mai mult, oferind mai mult.

– Laurel, Laurel... îi șopti el numele, sărutându-i senzual gâtul, arcuindu-se sub presiunea buzelor lui, provocându-i fiori de plăcere.

Era ca și cum ar fi fost prinsă într-u vârtej de emoții și trăiri în care nu exista trecut și viitor, ci doar acel val de pasiune creat de tensiunea din ziua precedentă, culminând cu explozia necesității dintre ei, asemenea unei mingi de foc.

Nimic n-ar fi împiedicat-o pe Laurel să meargă mai departe; deschise pe rând fiecare nasture de la cămașa lui, sărutând în același timp fiecare parte din corpul lui viril, explorând cu plăcere neascunsă fiecare mușchi de pe pieptul lui.

– Laurel!

Complet absorbită de dorința de a-l atinge, Laurel uitase că el n-o iubea, urmând doar nevoia lor reciprocă.

– Laurel, ești într-adevăr tu? șopti Oliver. Nu pot să cred. Ești în sfârșit liberă? Fără cătușe, fără...

Laurel amorți în brațele lui. De ce? De ce trebuia să-i reamintească? Dacă ar fi continuat pur și simplu să facă dragoste cu ea, acum poate s-ar fi bucurat de posesia lui în loc să știe că în timp ce ea simțea extazul dragostei, el nu făcea decât terapie.

– Da, sunt liberă, spuse ea plictisită, îndepărtându-se de el. Nu e nevoie să mergem mai departe, Oliver. Experimentul s-a terminat.

– Experimentul? Despre ce naiba vorbești? se ridică el, privind-o cu o expresie ostilă.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Mă folosești monitorizându-mi reacțiile ca să mă poți utiliza într-una din viitoarele tale cărți. Am știut asta de la început, felul în care m-ai întrebat despre trecut, totul...

– Laurel, asta este pur ... o întrerupse el, gesticulând cu nervozitate și împrăștiind din greșeală teancul de articole pe care Laurel le adusese în cameră și agenda ei.

– Ce naiba ... se încruntă el și aprinse repede lampa de la capătul patului. Ce faci cu astea? O întrebă el. Și asta? Ce este asta?

Oliver ridică agenda ei și o deschise. Citi primele rânduri, apoi se uită la ea. Laurel se cutremură sub privirea lui, un amestec de gheață și furie gata să explodeze.

– Dumnezeule, murmură el afectat, grăbindu-se să citească pagina până jos. Și mai ai tupeul să mă acuzi pe mine. Ce dracu înseamnă asta?

– Oliver, îți pot explica... spuse Laurel întinzând disperată mâna după agendă, dar el o îndepărtă, citind câteva din celelalte pagini, expresia lui împietrind cu fiecare cuvânt.

– Deci, tăie el liniștea ce urmase. Acum avem în sfârșit adevărul. Ai venit aici cu mine cu intenția de a mă discredita într-un fel sau altul. Nici măcar nu te mai deranja să negi, Laurel. Totul este aici, scris de tine însăți.

Ce ar mai fi putut ea să spună? Că era adevărat faptul că scrisese toate acele lucruri, dar atunci era confuză, că nu înțelegea ce simte cu adevărat? Nu putea să-i mărturisească adevărul, nu acum.

– Dumnezeule, înjură el printre dinți. Și eu care chiar am crezut... Ce păcat că ești atât de preocupată de prejudecățile fanatice ale trecutului tău, altfel ai fi descoperit că există o armă mai bună pe care o puteai utiliza... Oliver o privea cu ochi mari, buzele îngustându-i-se la fiecare cuvânt.

– Publică orice și să mă ia dracu, Laurel! zise el cu amărăciune. Oricum, m-am înșelat în privința ta până la urmă...păcat...

Oliver ieși din cameră înainte ca Laurel să-i poată reaminti că acțiunile lui o determinaseră să scrie toate acele lucruri. Dar acum era prea târziu. O lăsase acolo, cu sentimentul că săvârșise un păcat de neiertat. Îl ura că putuse să creadă că l-ar fi putut răni într-un fel sau altul. Dar cum să-i spună adevărul? Dacă ar fi distrus agenda...

Când se trezi a doua zi dimineață, Oliver plecase deja la Nisa.

Petrecu minute în șir mergând încoace și-ncolo și întrebându-se ce avea să facă în continuare, dar apoi zgomotul unei mașini îi atrase atenția către fereastră. Zâmbi ușurată când recunoscu Range Roverul lui Elizabeth.

– Îmi pare rău, dar Oliver nu este acasă, îi spuse Laurel întâmpinându-i. Și nu cred că se întoarce până mâine.

– N-am oprit decât puțin aici, nu-l vom aștepta. Ne grăbim să ne întoarcem acasă, pentru că una din mătușile soțului meu s-a îmbolnăvit brusc. Copiii coborâră și ei din mașină, iar Laurel se oferi să le pregătească prânzul.

– Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, îi mărturisi Elizabeth, când copiii plecară la piscină. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu Chas. În Marbella i-a recunoscut totul lui Rick.

– Nu mai contează, o asigură Laurel, venindu-i deodată o idee.

Dacă ar ruga-o pe Elizabeth s-o ducă acasă?

Cu siguranță, Oliver n-o mai dorea aici acum și nu va dura mult până când își va trăda adevăratele sentimente, punându-l într-o situație jenantă.

– De fapt, începu Laurel nesigur, vroiam să te întreb dacă m-aș putea întoarce împreună cu voi în Anglia.

– Asta este o hotărâre bruscă, nu-i așa? Oliver știe? se încruntă Elizabeth.

– Nu, dar nu cred că l-ar deranja. Am avut o discuție, și sinceră să fiu cred că ar fi cel mai bine să plec acum.

– Din cauza lui, sau din cauza ta? o întrebă Elizabeth gânditoare. Dar ce o să se întâmple cu cartea lui?

– Oh, cred că a obținut tot ce avea nevoie de la mine până acum, răspunse Laurel cu tristețe. Fără îndoială, cartea va fi un nou best-seller, cu toate că n-o voi cumpăra niciodată.

– Cred că m-am pierdut, zise Elizabeth cu calm. Vino să ne așezăm și povestește-mi ca să pot înțelege.

În mod normal, Laurel n-ar mai fi avut încredere în nimeni, dar sentimentele ei fuseseră atât de bulversate din cauza certei cu Oliver încât era o adevărată ușurare să se destăinuie cuiva.

Elizabeth se încrunta uneori, dar n-o întrerupse pe Laurel în timp ce-i povesti suspiciunile ei.

– Sunt sigură că te înșeli, spuse Eizabeth cu convingere după ce termină Laurel. Înțeleg de ce ai crezut că te folosește, dar eu îl cunosc pe Oliver, Laurel. Și știu cât de mult a suferit când și-a dat seama că a greșit în privința ta. Te-a căutat peste tot, crede-mă! Părerea mea este că a vrut pur și simplu să te ajute, Laurel. Îmi

imaginez trauma pe care ai suferit-o în urma celor întâmplate cu tatăl tău vitreg și nu spun că Oliver n-a fost vinovat, dar sunt absolut sigură că motivele sale au fost complet altruiste. Bineînțeles că ar mai fi și o altă explicație, o privi Elizabeth zâmbind. Ar putea fi îndrăgostit de tine! Laurel o privi cu ochii mari, suspinând adânc, ca și cum toată suferința i s-ar fi adunat în piept.

– Nu, dădu ea din cap cu vehemență. Nu este îndrăgostit de mine.

– Dar tu îl iubești draga mea, afirmă Elizabeth subtil, și de aceea vrei să pleci. Oh, draga mea fetiță, nu crezi că ar fi mai bine să rămâi și să încerci să discuți cu el despre toate astea?

– Prefer să n-o fac. Dacă nu pot să merg cu voi, voi lua un taxi până la Arles și de acolo...

– Dacă te-ai hotărât cu adevărat să pleci, bineînțeles că poți veni cu noi, cu toate că mă îngrozește momentul în care Oliver o să descopere cum ai evadat. Gândul că avea să plece de aici înlocui starea normală de eliberare pe care ar fi trebuit s-o aibă cu cea a unei pierderi chinuitoare. N-o să-l mai vadă pe Oliver niciodată. Cum va suporta asta? Dar nu exista alternativă.

Laurel refuză să privească în urmă când Range Roverul se îndepărtă de casă. Îi scrise lui Oliver câteva cuvinte în care-i explică ce se întâmplase și că cel mai potrivit ar fi fost să plece. Nu trebuia să-i spună nimic mai mult. Elizabeth o privi cu îngrijorare și afecțiune pe tot parcursul drumului, dar Laurel preferă să nu-i pună prea multe întrebări sau să-i ceară sfatul. Când se despărți de Elizabeth și de copii, Laurel simți o enormă părere de rău, gândindu-se că în alte circumstanțe ar fi putut deveni prieteni buni.

Capitolul 10

Se terminase încă o săptămână, slavă Domnului, se gândi Laurel în timp ce descuia ușa de la apartament. Era a șasea săptămână de când se întorsese din Italia, unde lucrase pe parcursul verii. După întoarcerea din Arles, se angajase la o agenție, o idee strălucită de altfel. O cuceriseră toate acele birouri mici, moderne, iar apoi i se oferi ocazia să lucreze pe vară ca secretara unui producător de filme din Italia. Cu toate că slujba era temporară, fusese de-ajuns s-o însuflețească. Avusese ocazia să iasă cu diferiți bărbați ori de câte ori avea timp, dar cu toate că scăpase de rezerva în privința persoanelor de sex opus, nu-și dorea să încurajeze nicio relație să depășească etapa prieteniei.

Pielea ei încă mai păstra bronzul italian, dar îi dispăruse răceala și rezerva care o bântuise atât de mult timp.

În ultimul timp lucrase într-un birou foarte ocupat. Cei de acolo o avertizaseră că odată cu venirea iernii nu va mai avea de lucru, datorită micșorării numărului clienților. Îi trecuse prin minte chiar

să scrie la fosta firmă unde lucrase, întrebând de locuri disponibile, dar nu era sigură de modul în care domnul Marshall o va privi pe noua Laurel.

Nu că s-ar fi schimbat foarte mult, dar îndrăznise să iasă din cușca în care se ascunsese în ultimii șase ani, stimulându-și siguranța și încrederea în sine, lucruri care până atunci îi lipsiseră mult. Obișnuia acum să-și poarte părul liber, să se fardeze discret dar atractiv, să poarte haine potrivite vârstei, dar cu toate astea lipsea ceva din viața ei.

Inițial se încăpățânase să iasă cu alți bărbați, încercând să se convingă că ceea ce simțise pentru Oliver fusese ceva trecător. Dar atunci când ei o sărutau, era doar un simplu sărut, mai mult sau mai puțin plăcut, dar niciodată determinând-o să le răspundă așa cum făcuse la săruturile lui.

Se așeză pe canapea, oftând ușor. Era invitată la o petrecere în acea seară, dar nu se simțea în stare să meargă, așa că se hotărî să-și petreacă seara în pat.

Jumătate de oră mai târziu se așeză în fața televizorului, luând cina și urmărind nepăsătoare emisiunea.

Gazda emisiunii discuta cu unul dintre invitații săi, dar ceea ce captă atenția lui Laurel fu următorul anunț pe care-l făcu către cameră.

– Următorul meu invitat nu mai are nevoie de nicio prezentare, pentru că ceea ce face vorbește în numele lui. Doamnelor și domnilor, celebrul câștigător de anul acesta al premiului Maundale, Oliver Savage, sau Jonathan Graves, după cum îl cunosc mai bine cititorii lui.

Laurel împietri, uitând complet de mâncare și ațintindu-și ochii asupra trăsăturilor familiare. Oliver purta un costum elegant, arătând extraordinar de bine, părere împărtășită evident de gazda emisiunii și de femeile din public. Laurel simți un fior de gelozie privind modul în care vedeta de televiziune îl luă de braț, el răspunzându-i cu căldură.

Laurel era atât de fascinată de prezența lui Oliver, încât nu fusese atentă la primele întrebări. Oliver părea oarecum retras, palid, dar probabil era doar efectul reflectoarelor

– Acum, poate ne veți dezvălui câte ceva din noua dumneavoastră carte spuse gazda emisiunii.

– N-aș putea-o descrie în câteva cuvinte. Pot să spun doar că este o întruchipare a ceva ce trebuia să scriu, ce simțeam nevoia să scriu.

– Sună de parcă ați vorbi de o nouă formă de terapie, afirmă prezentatoarea, curioasă.

– Dacă ar fi așa cu siguranță n-ar avea rezultate, răspunse Oliver ambiguu.

Interviul mai dură câteva minute, apoi atenția se mută către un alt invitat. Dar Laurel rămase nemișcată în fața televizorului, butonând telecomanda în speranța că va mai găsi o altă apariție a lui Oliver.

Pentru ea, nimic nu se schimbase. Era doar o reconfirmare a ceea ce știa deja și anume că încă-l mai iubea și avea să-l iubească întotdeauna.

De la Marshall and Marshall primise un răspuns plăcut, dat dezamăgitor. Pentru moment nu erau locuri vacante, așa că singura soluție fusese să accepte o slujbă cu jumătate de normă de la

agenție, într-un magazin cu mai multe departamente.

Laurel tocmai se întrepta spre noul ei birou, într-una din după-amiezi, după ce luase prânzul, când observă că la departamentul de cărți se desfășura o nouă lansare de carte.

– Este pentru Jonathan Graves, o informă una din fetele din acel sector. Cu siguranță am s-o cumpăr. L-ai văzut la televizor săptămâna trecută? Este superb!

Laurel își spuse că și-ar prelungi agonia dacă ar încerca s-o citească, dar câteva zile mai târziu se trezi plimbându-se pe lângă raionul de cărți, în pauza de prânz. Locul era foarte aglomerat, o mulțime de persoane îmbulzindu-se la raftul unde trebuia să fie cartea lui Oliver. Abia când se apropiase, Laurel înțelese motivul pentru care acea mulțime era agitată.

Oliver era în persoană acolo, semnând autografe pe paginile cărților.

Laurel împietri, simțind cum totul în jur începe să se învârtă, nevenindu-i să creadă.

El n-avea cum să știe că ea era acolo, bineînțeles, dar cu toate astea în următoarea clipă ochii lui păreau să-i privească fix pe ai ei.

Era imposibil s-o fi văzut. Laurel grăbi pasul. Se îndoia că și-ar mai fi adus aminte de ea, poate cu excepția că reprezentase un subiect interesant. Nu rămăseseră nici măcar prieteni, mulțumită dorinței ei stupide de răzbunare. Cât de copilărește și imatur se purtase, se gândi Laurel acum.

Se apropia Crăciunul, iar Laurel se văzu nevoită să facă cumpărăturile de sezon. Acum avea prieteni cu care și l-ar fi putut petrece, tineri care locuiau și ei singuri în Londra, dar ideea nu o

entuziasma prea mult. Și-ar fi dorit să plece undeva departe. Agenția avea liber un post de bucătar în Gstaad, dar se răzgândi imediat ce află că Oliver își va petrece Crăciunul în Elveția, la gândul ridicol că s-ar fi putut întâlni. Dacă s-ar întâmpla asta, n-avea încredere în abilitatea ei de a-și ascunde sentimentele.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, primi o scrisoare din Dorset, retrimisă de cei de la Marshall, fosta întreprindere la care lucrase. Nedumerită, deschise nerăbdătoare plicul, surprinsă să descopere că era de la sora lui Oliver. Laurel presupuse că Elizabeth aflase de la Oliver că lucrase acolo și bănuia că se întorsese să lucreze acolo. Dacă n-ar fi fost coincidență să întrebe de locuri vacante pe cei de la Marshall, n-ar fi primit probabil niciodată această scrisoare, ei neavând de unde să știe noua ei adresă.

Era o scrisoare scurtă, dar plină de căldură, prin care Elizabeth o invita să petreacă Anul Nou cu ei. Organizau o mare petrecere, îi explică ea, subliniind:

“Nu trebuie să îți faci griji în ceea ce-l privește pe Oliver. El a plecat în Elveția, iar noi ne-am dori tare mult să te revedem.”

Și Laurel și-ar fi dorit enorm de mult să-i revadă, recunoscu ea, chiar dacă va trebui să audă și numele lui Oliver. Știa că ar fi fost mai sigur și mai înțelept să refuze, dar cu toate astea ceva o îndemnă să accepte, să fie cu cei care-i erau aproape lui Oliver.

Ar fi fost poastă să accepte, continuă ea să-și spună, dar asta n-o împiedică să-i răspundă lui Elizabeth că ar fi încântată să-și petreacă weekendul cu ei.

În următoarea săptămână, starea de spirit a lui Laurel oscilă între bucurie și depresie. Cu toate că n-avea să se întâlnească cu Oliver,

faptul ca va vorbi și i se va povesti despre el, toate acele detalii familiare în care va pătrunde, o făceau să sufere.

Crăciunul trecuse repede, liniștit și monoton, poate prea singuratic. Își cumpărase o rochie neagră, minunată pentru petrecere. Fusese într-adevăr uimitor de scumpă, dar pentru prima dată avea o rochie numai a ei. Știa că petrecerea dată de Elizabeth va fi una sofisticată, așa că luă rochia fără să se gândească prea mult, cu speranța că va găsi în curând un loc de muncă permanent.

Elizabeth îi telefonă pe parcursul săptămânii, oferindu-i informații despre adresă și modul cum să-i găsească.

“ Casa este imensă, îi mărturisi Elizabeth fericită. Familia soțului meu a moștenit-o de ani întregi și sunt momente când simt că nu îi mai fac față. Dar uneori mă cuprinde un ușor sentimentalism amintindu-mi toate momentele minunate petrecute aici. Sunt atât de bucuroasă că vii. Abia așteptăm să te vedem cu toții” încheia ea.

Drumul către Dorset fusese lipsit de evenimente. Laurel se oprise doar o dată pentru a lua prânzul. Un grup de bărbați o priviră cu admirație de la bar în timp ce lua masa și cu toate că-i ignoră, simți repulsie. Ar fi trebuit să-i mulțumească lui Oliver pentru ceea ce devenise acum.

După-amiază târziu ajunse la imensa casă pe care Elizabeth i-o descrisese la telefon.

Gemenii ieșiră primii, nerăbdători s-o revadă, făcând o adevărată zarvă. Imediat apăru și Rick, roșind ușor când îi luă valiza. Cu siguranță, gândi Laurel, în câțiva ani va fi copia fidelă a lui Oliver, deși acum avea un aer copilăresc.

– Vino, întră, spuse Elizabeth îmbrățișând-o cu căldură. Graham

a trebuit să plece de urgență la spital. Unul dintre bebeluși să grăbește să fie alături de părinții lui înainte de Anul Nou.

Laurel intră mai întâi într-un hol dreptunghiular, plin cu o mulțime de haine groase, perechi de pantofi și cizme de toate mărimile.

– Arată ca un infern, dar este acasă, îi zâmbi Elizabeth. De obicei este mai bine, dar doamna Simmond, cea care mă ajută în casă, este în concediu.

– Asta înseamnă că o să-mi permiți să-ți dau o mână de ajutor. Mai aștepți și alți musafiri? întrebă Laurel

Gemenii o privirā poznaș, gata să spună ceva, dar Elizabeth zise repede.

– Ei...nu sunt sigură încă. Vino să-ți arăt mai întâi camera ta, apoi vom bea o ceașcă de ceai în liniște. Ann este plecată la o prietenă momentan știi că fetele sunt nedespărțite la vârsta asta, și bineînțeles abia aștepta să-i arate noua bicicletă. Sper doar că am făcut un lucru bun. Drumurile de aici sunt destul de liniștite, dar niciodată nu se știe... Urmează și câteva cursuri, pentru a ne asigura că știe ce face. Oricum, nu-i prinde rău.

O conduse pe Laurel într-un dormitor drăguț, decorat floral.

– Inițial a fost o casă parohială, continuă Elizabeth. Stăbunicul soțului meu a fost preot aici și a cumpărat casa de la biserică și de atunci familia soțiului meu a locuit aici.

– Este minunată, declară Laurel cu franchețe, entuziasmată de peisajul mirific de iarnă ce se zărea pe fereastră.

– Nu tot timpul. Dar te las acum să despachetezi și te aștept jos să mai povestim la o cană de ceai. În seara asta suntem doar noi cei

din familie la cină.

– Bănuiesc că ai o mulțime de lucruri de pregătit pentru petrecere, îi spuse Laurel zâmbind. Pot să te ajut cu ceva?

– Ei bine, de fapt am totul sub control, cu toate că nu prea pare a fi așa. Aici, obișnuim să lăsăm lucrurile în voia sorții. Cu siguranță, nu va fi genul de petrecere fastuoasă cu care te-ai obișnuit la Londra.

După ce Laurel despachetă, coborî și o găsi pe pe sora lui Oliver în imensa sufragerie.

– Exact la timp, îi zâmbi Elizabeth, arătând către tava cu ceai. Acum, așază-te și spune-mi ce ai mai făcut. Ești o ființă foarte greu de găsit.

– Am lucrat în străinătate câteva luni, spuse Laurel acceptând o ceașcă cu ceai și mângâind retrieverul care tocmai apăruse lângă picioarele ei. Obositor, dar foarte incitant. Mi-a plăcut mult.

– Mă bucur enorm că ai reușit să treci peste trecutul tău, comentă Elizabeth. Oliver va fi încântat să audă asta. Își face griji pentru tine.

– Nu este nevoie, spuse Laurel aplecându-se către ceașca de ceai astfel încât Elizabeth să nu-i observe expresia. Simplul fapt că cineva îi rostise numele, îi trezi în suflet un amestec de neliniște și emoție, zădărnicindu-i toate eforturile de a-l scoate din mintea ei pentru totdeauna.

– Încearcă tu să-l convingi de asta. N-a fost foarte încântat când a descoperit că am fost complice la escapada ta.

Cât de slabă putea fi încât să se lase dominată de acel val intens de plăcere provocat de o discuție atât de nesemnificativă.

– Îmi pare rău dacă plecarea mea bruscă a însemnat încetarea cercetărilor lui în ceea ce mă privește...

– Draga mea, ai fugit pentru că ai început să te îndrăgostești de el, o completă Elizabeth încet. Poate dintr-un anumit punct de vedere, plecarea ta a fost inevitabilă.

– Din cauza trecutului? o întrebă Laurel, surprinsă să constate cât de ușor și fără nicio reținere îi era să vorbească despre asta. Și eu m-am gândit la asta o perioadă, mărturisi Laurel. Am crezut chiar că ceea ce simt pentru el era o reacție întârziată a primei noastre întâlniri din perioada procesului, când aveam încredere în el. Păruse atunci atât de sincer, atât de înțelegător. A fost un adevărat șoc când am aflat că de fapt mă folosește, ca și atunci când i-am citit pentru prima dată articolul despre mine. Ani de zile, nu mi-am dat seama ce simțeam de fapt pentru el, transferând ura pe care o aveam pentru tatăl meu vitreg asupra lui. Dar când l-am reîntâlnit pe Oliver și când mi-a explicat de ce făcuse ceea ce făcuse și ce a simțit atunci când și-a dat seama că greșise, am realizat că uram un personaj construit doar în mintea mea. Adevăratul Oliver era foarte diferit și m-am trezit îndrăgostindu-mă de el

– Nu te-ai gândit niciodată că sentimentul ar putea fi reciproc?

– Cum ar putea fi? dădu Laurel din umeri. Știu doar că-i era oarecum milă de mine. Dar în esență, în ceea ce mă privește pentru el am fost doar un subiect interesant de studiat.

– Dar a făcut dragoste cu tine, îi reaminti Elizabeth

– Dacă poți să-i spui așa. Așa cum ți-am mai zis, cred că doar a încercat să descopere dacă poate trece prin zidul de teamă pe care îl construisem în jurul meu. Nu s-a implicat sentimental în niciun

fel. A fost doar un experiment, o serie de experimente.

– Ai citit noua lui carte?

– Nu. Am vrut s-o cumpăr, dar m-am răzgândit. Presupun că acum el e în Elveția.

Laurel se detestă că întrebase, dar vorbind despre trecut o cuprinsese nostalgia, sentiment pe care ar fi vrut să-l ignore în weekendul ce o să urmeze

– A petrecut Crăciunul aici, zise Elizabeth. Cred că aud o mașină. E posibil să fie Graham.

Elizabeth se ridică, iar Laurel o invidie pentru zâmbetul nerăbdător care i se ivi pe buze când privi pe fereastră. I se părea minunat ca după atâția ani de căsătorie să vadă doi oameni care se iubeau cu adevărat. Oare ea se va căsători vreodată? Oarecum, se îndoia de asta.

Graham Turner se dovedi cel puțin la fel de plăcut ca și soția sa. Un om cu un dezvoltat simț al umorului, perechea potrivită pentru cineva ca Elizabeth.

– Îți vine să crezi că au fost gemeni? răpunse el nerăbdării soției sale. Derek este foarte amețit și chiar puțin speriat, dar Moira s-a descurcat excelent la naștere. Avantajul de a fi doctor, continuă el zâmbindu-i lui Laurel. Este un adevărat miracol să participi la venirea pe lume a unei vieți, miracol ce n-o să-și piardă niciodată din vrajă și din intensitate. Ce avem la cină?

Elizabeth râse ușor și îi făcu din ochi lui Laurel:

– Are un apetit la fel de mare precum vorbește! La cină avem una din mâncărurile tale preferate: friptură de vită cu sos. Tocmai mi-am amintit că mai aveam ceva de făcut în bucătărie.

La cină, Laurel avu ocazia să observe întreaga familie în ansamblu, simțind un fior de invidie la bucuria permanentă pe care o etalau. Gemenii îl tachinau pe Rick în legătură cu ultima lui iubită, tatăl lor atenționându-i de fiecare dată când depășeau limitele, antrenând-o pe Laurel în fiecare discuție ca și cum ar fi făcut parte dintre ei dintotdeauna.

După cină, Laurel ajută la spălatul vaselor, înveselind-o discuția de mai târziu din sufragerie dintre gemeni și tatăl lor în ceea ce privește importanța educației.

– Te-au epuizat, nu-i așa? îi zâmbi Elizabeth cu căldură, după ce plecară cu toții să joace tenis de masă.

Laurel fusese și ea invitată, dar nu se mai simțea în stare. Fusese o zi neobișnuit de lungă, oboseala făcându-și simțită prezența

– Unul din avantajele faptului că avem o casă atât de mare este acela că avem spațiu suficient pentru hobbyurile fiecăruia. Am transformat pivnița într-o cameră cu jocuri, ceea ce-i ține ocupați în timpul liber!

Laurel nu-și mai amintea ultima dată când dormise atât de bine, se gândi ea a doua zi dimineață. Probabil era din cauza aerului proaspăt și a atmosferei vesele din casă. Un nas rece îi atinse ușor degetele când Laurel deschise ochii, zărind retrieverul auriu lângă marginea patului dând jucăuș din coadă.

– Susie, fată obraznică ce ești!, o auzi pe Elizabeth exclamând din spatele ușii. Îmi pare rău, Laurel că te-a trezit, își ceru ea scuze, aducând o tavă cu ceai. Susie s-a angajat neoficial să aibă grijă de musafiri și s-a furișat aici fără s-o văd, cu toate că știe că nu are voie sus.

– E atât de târziu! se uită Laurel speriată către ceas.

Era aproape nouă, oare ce au crezut cei din familia Turner despre ea?

– Nu-ți face griji. Mă bucur că ai dormit bine. Vroiam să te anunț draga mea că astăzi urmează să vizitez o prietenă căreia i-am promis de câteva zile că voi merge. Am fost împreună la același liceu și obișnuim să ne vizităm de câteva ori pe an. Îmi pare rău că va trebui să rămâi singură; aș amâna, dar ..

Elizabeth părea atât de îngrijorată, încât Laurel spuse repede:

– Nu, fii liniștită, nu-ți face griji pentru mine. Îți promit că voi găsi o ocupație pentru câteva ore.. Poate o să te ajut cu ceva legat de petrecere.

– Ăă...da... bine, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, dar dacă nu te deranjează...

Cum prietena ei locuia în Bath, trebuia să plece imediat după prânz, îi explică Elizabeth lui Laurel. Graham o însoțea, iar Laurel își propuse să iasă la plimbare, vrăjită de peisajul văzut pe fereastră, dar Elizabeth păru complet îngrozită la auzul ideii.

– Ăă, nu...asta... ăăă...

– Vremea nu arată foarte bine, interveni Graham. Temperatura pare să scadă foarte repede și doar dacă ai vestimentația necesară ți-aș recomanda o plimbare.

Poate își imaginau că era tipul orășeanului care nu s-ar descurca într-o astfel de împrejurare, reflectă Laurel, dar cu toate astea nu-și dorea să-i îngrijoreze, așa că încercă să caute altceva cu ce să-și ocupe timpul.

Se gândi că ar putea juca tenis cu gemenii, dar imediat ce

părinții lor plecară, băieții o anunțară că trebuie să se întâlnescă cu câțiva prieteni în centrul orășelului.

Oare era ceva în neregulă cu ea? se întrebă Laurel amuzată. Cel puțin Susie părea să se simtă bine în compania ei.

Chiar și Rick o părăsi, gemenii explicându-i că urma să se vadă cu iubita lui. Lui Laurel nu-i rămaseră prea multe de făcut, rămânând în cele din urmă singură.

Cu gândul la petrecere, se hotărî într-un final să se bucure de o baie luxuriantă în sala drăguță de lângă dormitor, urmată de o manichiură atentă. Până la urmă era un mod rafinat și relaxant al unei femei de a-și petrece o după-amiază.

Abia ieșise din apa parfumată cu loțiunea ei preferată, când auzi motorul unei mașini oprind în fața casei. Era prea devreme ca Elizabeth și Graham să se fi întors și gândindu-se că ar putea fi cineva care ar avea nevoie de un doctor, își luă grăbită halatul de baie și coborî.

Laurel ajunse în fața ușii exact când auzi zgomotul unor chei. Când ușa se deschise, Susie, grozav de entuziasmată, ieși repede dând din coadă cu plăcere.

– Jos, Susie, câine prostuț ce ești!

Vocea familiară o împietri pe Laurel, rămânând cu ochii mari, nemișcată la vederea lui Oliver. Părea mai înalt, îmbrăcat în pantaloni negri și haină gri. Părul îi crescuse, șuvițe rebele atârnându-i până la gulerul hainei, își dădu seama Laurel în timp ce el mângâia cu blândețe câinele.

Ciudat era faptul că el nu părea să fie surprins de prezența ei, cu toate că ochii îi sclipeau bizar, transmițând ceva ce Laurel nu putea

înțelege.

Oliver îndepărtă încet câinele, adresându-i-se foarte firesc:

– Bună, Laurel!

– Am crezut că ești în Elveția! reuși Laurel să spună, uimită, sprijinindu-se de balustrada scării, fiindu-i teamă ca nu cumva picioarele să-i cedeze.

– Știu, răspunse el scurt. Hai să intrăm în casă!

O luă de braț, și în ciuda halatului gros, Laurel era conștientă de strânsoarea degetelor lui.

– Ai fost foarte ageră, zise el la fel de concis, închizând ușa.

Laurel își simți gura uscată, tremurând de nesiguranță sub privirea întunecată și încruntată a lui Oliver.

– Eu... n-am știut că mă cauți.

– Termină Laurel, rosti el tărăgănat, cu ironie. Știu că poți mai mult, așa cum știi că avem mai multe lucruri de discutat.

– Dacă te referi la ceea ce am scris în agendă începu ea nesigură a fost o greșeală de care mi-am dat seama pe parcurs. Era ceea ce credeam eu că simt în legătură cu tine, înainte să-mi dau seama că... niciodată n-aș fi putut face ce plănuisem.

– Deci, să înțeleg că până la urmă nu mă urăști?

În privirea lui era o notă curioasă de nesiguranță, ce o făcu pe Laurel ca pulsul să-i bată nebunește.

Se întoarse privind către masă, uimită să descopere un exemplar al cărții lui. O ridică ușor, zăpăcită de faptul că el o urmărea atent.

– Ai citit-o?

Laurel dădu din cap în semn că nu.

– Mi-aș dori s-o citești, dar nu chiar acum. Mai întâi trebuie să

discutăm. De ce ai fugit de mine, Laurel? Și nu numai o dată. Și atunci, în librărie, ai dispărut în timp ce eu încercam să-ți spun că vreau să-ți vorbesc. Deci o văzuse, nu fusese doar imaginația ei că ar fi încercat să-i comunice ceva.

– Despre ce să discutăm? Am crezut că experimentul tău a luat sfârșit.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă el schimbându-și brusc expresia feței, apoi murmurând răgușit: pentru Dumnezeu, Laurel, chiar trebuie să mergi prin casă pe jumătate dezbrăcată? Cum naiba să mă concentrez la ceea ce spun, când nu mă pot gândi decât la faptul că nu porți nimic sub halatul ăla și cât de disperat sunt să te ating. Dumnezeule, Laurel, dacă ai ști cât de mult te-am dorit în ultimele luni. A fost un iad, dar nimic nu se compară cu asta. Te iubesc – spuse el cu o voce profundă – și Dumnezeu să mă ierte, cu toate că mi-am jurat că n-o să te șantajez emoțional ca să te am în brațele mele. Dar nu mă pot abține, la fel cum nu mă pot abține să nu fac asta. Te iubesc, lucru care mă sfâșie, încheie Oliver nedeslușit, sălbatic, prinzând-o în brațe și sărutând-o fierbinte.

Laurel simți o nevoie imperativă, care nu semăna cu nimic din ce experimentase anterior. Pentru câteva clipe, își impuse să nu simtă nimic mai mult decât dorința pentru el, răspunzând cu ardoare apropierii lui, savurând senzația rece când își trecu degetele prin părul lui des, alunecându-i pe umerii puternici, înainte ca el s-o elibereze.

– Laurel, nu poți să te comporți așa cu mine fără să simți nimic, murmură el privind-o de la distanță.

– Nu? îl privi Laurel cu sfială pe sub genele dese, conștientă

brusc de puterea pe care o avea asupra lui. El chiar o iubea!

– Laurel!

Oliver o privi speriat, rugător, dar de data asta ea fu aceea care se apropie de el, deschizându-i ușor nasturii de la cămașă, punându-și încet palma în locul unde inima lui bătea puternic.

– În regulă, poate este doar atracție fizică, dar poate fi baza la ceva mai mult, ceva ce pe viitor... El se opri, Laurel simțindu-i inima vibrând de întrebări și de iubire.

– Oliver, nu ține doar de fizic, spuse ea tremurând. Eu chiar te iubesc. De aceea am fugit. Am crezut că doar mă folosești și de aceea n-am mai putut rămâne.

– Oh, Dumnezeule, murmură el răgușit. Am irosit atât de mult timp. La început am vrut doar să te ajut, sau cel puțin asta mi-am spus. Te rog, încearcă să mă înțelegi, Laurel. În toți acești ani am purtat o greutate imensă de vină, gândindu-mă la ce ți-am făcut. Am încercat să te găsesc imediat după ce mi-am dat seama că am greșit, dar fără succes, și când în sfârșit te-am reîntâlnit și te-am văzut atât de speriată și de plină de ură pentru mine, am simțit că trebuie să te ajut. Dar a fost un plan care s-a întors împotriva mea. Poate că acum este momentul să recunosc că de când te-am întâlnit prima dată ai aprins ceva în mine, ceva ce nu aveam dreptul să simt și din cauza asta m-am comportat ca un nebun cu tine. Mama mea m-a avertizat că te judecam greșit, dar n-am ascultat-o. Îți sunt dator să-ți explic relația mea cu Peter, verișorul meu, moartea lui...

Oliver se opri și Laurel îl luă cu căldură de mână.

– Nu încerc să scuz ceea ce nu poate fi scuzabil, continuă el confuz, dar în acel moment toate erau amestecate nebunește. După

moartea lui Peter îl visam în fiecare noapte, întrebându-mă dacă nu ar exista o cale prin care să-l salvez și într-un fel sau altul te-am implicat și pe tine în povestea mea. Când mi-am revenit și am descoperit adevărul, era deja prea târziu, iar coșmarurile cu Peter au fost înlocuite de cele cu expresia ta rănită care nu încetau să mă urmărească.

Abia acum înțelegea Laurel de ce îi spusese că nu era singura care suferea din cauza lor.

– Te-am întâlnit din nou și de data asta eram hotărât să mă revanșez, dar în același timp mă luptam cu mine însumi. O parte din mine vroia să fie altruistă, să te ajute să te eliberezi complet de trecut, iar cealaltă era geloasă și posesivă, dorindu-mi să fii liberă ca să poți fi a mea și nu a altui bărbat. Am dus o bătălie permanentă împotriva dragostei mele pentru tine, încercând să nu te rănesc cu ceea ce simțeam. Mi-am spus că trebuie să stau deoparte și să te las să faci propriile alegeri, dar în tot acest timp... în tot acest timp te-am vrut doar pentru mine. Vroiam să mi te dăruiești mie și numai mie, să mă iubești la fel de mult cât te iubeam eu. De asemenea, nu vroiam să te atrag într-o relație bazată doar pe atracție fizică, înainte să descoperi ce înseamnă dragostea pentru viață, dragostea pentru mine. Dar asta nu m-a împiedicat să fiu al naibii de gelos când am crezut că ți-ai petrecut noaptea cu Chas, oferindu-i ceea ce mi-ai fi putut oferi mie. Aproape înnebunisem atunci de gelozie, la fel cum mă chinuia dorința de a te atinge de fiecare dată când mă apropiam de tine. Uneori trebuia să-mi impun să nu te ating. Dar cu toate astea nu am putut să mă opresc să nu te iubesc și m-a torturat gândul că eram destinat să mă confunzi mereu cu tatăl tău vitreg.

– Obișnuiam să te visez, mărturisi Laurel tremurând. Începusem să visez că tu erai acela care mă atinge, și nu el și… – respiră adânc, recunoscând pentru prima dată -… în visele mele îmi plăcea ca tu să mă atingi. Poți să mă înțelegi? Trebuia să-mi interzic să mai visez la tine pentru că era ca și cum aș fi recunoscut că mi-ar fi plăcut să fiu atinsă de el. Și de aceea am preferat să cred că vreau să mă răzbun pe tine, dar… Buzele lui opriră cuvintele pe care Laurel ar fi vrut să le spună, iar când îi dădu drumul ea încă mai tremura de plăcere la atingerea lui.

– Laurel…

– N-aș fi plecat cu Chas, dacă n-aș fi văzut acele notițe, acea carte…

– Care notițe?

Laurel îi explică despre notițele pe care le citise, când urcase să-i aducă haina, înainte să plece la Arles, iar încruntarea lui dispăru.

– Laurel, n-am scris acele notițe pentru că intenționam să scriu despre tine, spuse el cuprinzându-i obrajii în palme. Din întâmplare, tu ești în cartea mea, amândoi suntem acolo, dar nu așa cum îți imaginezi tu. Este povestea noastră și sper ca atunci când o vei citi vei fi de acord că este cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut crea, dar acele notițe…poți să le numești obișnuință, dacă vrei. Le scriam doar pentru că mă ajutau să-mi clarific gândurile. Știam atunci că nu sentimentul de vină era principalul meu motiv și că atitudinea mea față de tine era departe de a fi altruistă. Speram ca acele cuvinte scrise pe hârtie să mă ajute să înțeleg ce simțeam pentru tine, să-mi înțeleg pur și simplu trăirile. Iar ele mi-au confirmat ceva ce inima mea știa deja, și anume că mă îndrăgosteam

nebunește și irevocabil de tine. Cât despre cărțile pe care le-am cumpărat în timp ce eram la Arles, mi-a venit o idee pentru o nouă carte. Cât timp am lucrat ca reporter, am scis despre deținuți și vroiam să fac niște investigații privind personalitatea criminalului. Atunci când am văzut acele cărți, m-am lăsat purtat de impuls și le-am cumpărat. Eram atât de nebunește îndrăgostit de tine, încât nu mai gândeam logic... Vezi, spuse Oliver, amândoi am tras concluzii greșite, acuzându-ne pe nedrept unul pe celălalt. Când am văzut ce scrisesei tu... Dacă ai fi știut că aveai o armă mult mai puternică la îndemână... spuse el reamintindu-i că rostise exact aceleași cuvinte și atunci...dragostea mea pentru tine... îi șopti el la ureche. Poți să mă ierți, Laurel? o întrebă el cu o durere în glas din care ea înțelese că nu se va putea ierta niciodată pe el însuși.

Dar dragostea ei îi umplea din ce în ce mai mult sufletul, lăsând în urmă trecutul și toată durerea.

– Doar dacă îmi promiți că te vei ierta pe tine însuți, spuse ea încet. Toate greșelile sunt umane, îți amintești? Și după ce ți s-a întâmplat cu Peter, pot înțelege...

– Nu.... Nu știu ce am făcut să te merit, Laurel, răspunse el acoperind-o cu sărutări. Vreau să citești cartea. Am scris-o pentru tine, ca dovadă a dragostei mele. Este mai mult despre mine, despre ceea ce ți-am făcut, despre chinul dragostei mele...

Laurel își puse degetele pe buzele lui, îndemnându-l să nu se mai tortureze.

– Și are un final fericit?

O clipă, Oliver păru încurcat, dar când zări zâmbetul ei, redeveni cel pe care Laurel îl cunoștea și-l iubea.

– Mă interesează mai mult începuturile fericite, răspunse el zâmbind la rândul lui. Și am impresia că tocmai urmează să încep ceva. Cât de repede te simți în stare să te căsătorești cu mine? Mă îndoiesc că vom scăpa ieftin, mai ales câte a făcut Elizabeth să te aducă aici.

– Și cât a insistat întrebându-mă dacă nu credeam că ești îndrăgostit de mine... spuse Laurel fericită.

– Hmm...deci a știut întotdeauna. Deși am crezut că până și sora mea va fi surprinsă aflând că m-am îndrăgostit de o fată care avea atunci abia cincisprezece ani. Îmi tot repeta că nu-ți sunt indiferent, dar eu vroiam să aud asta de la tine...Simți ceva ? Îi șopti el ușor, seducător la ureche. Simți ceva pentru mine, Laurel?

– Totul, rosti ea, plutind de fericire sub sărutul lui fierbinte.

– Imediat ce voi putea, te voi duce în Provence, spuse Oliver luând-o în brațe. Dar de data asta nu ca secretară, ci ca soția mea și în patul meu.

– Curând? sugeră Laurel, plină de speranță, ridicându-se ușor pe vârfuri ca să-i poată săruta buzele, confirmându-i dragostea.

Dragostea lor, gândi Laurel amețită de plăcerea buzelor lui. O dragoste la care nu visase niciodată că va fi a ei.

– Foarte curând, promise el nerăbdător. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Sfârșit